

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

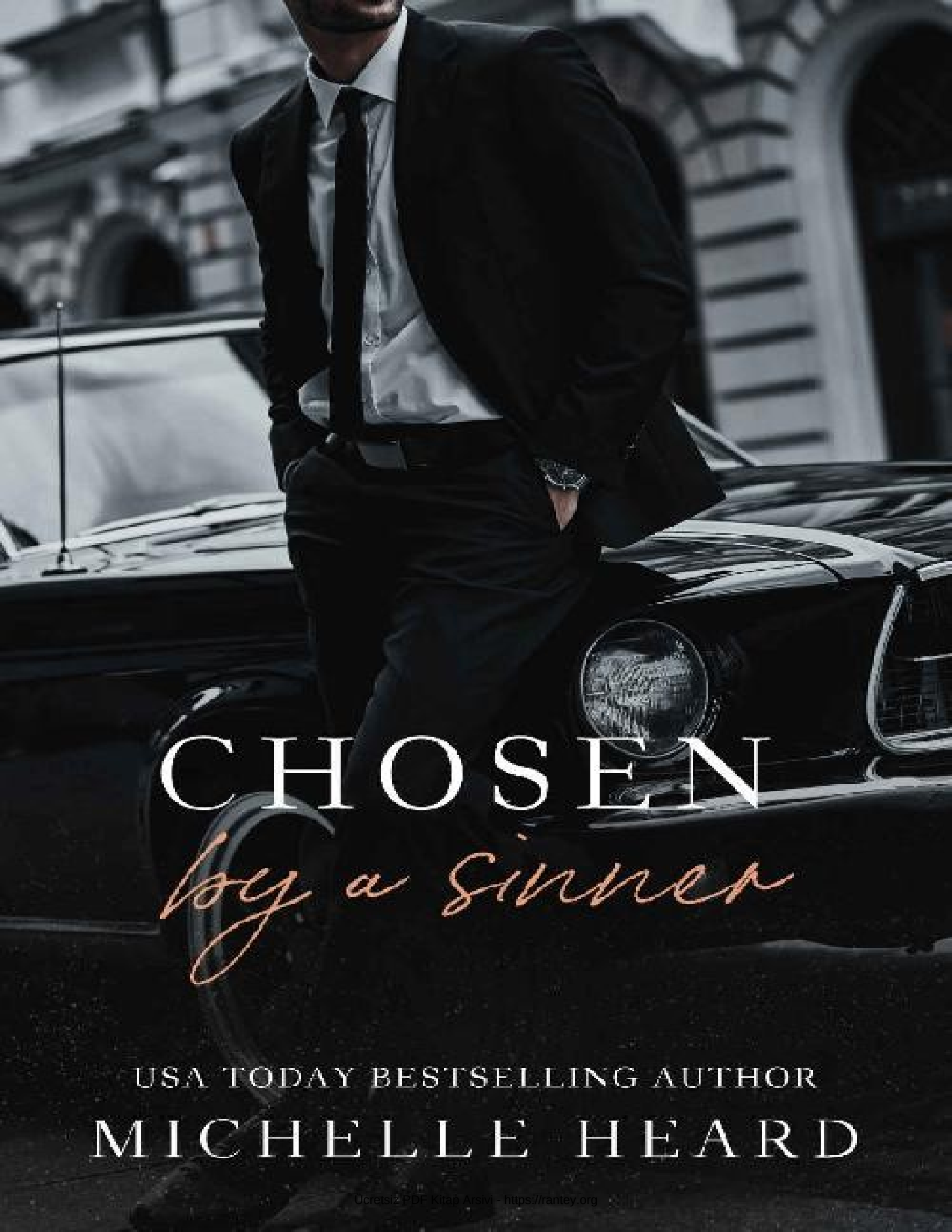
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man in a dark suit and tie is leaning against the hood of a classic car. He is looking down, and his hands are in his pockets. The background shows a building with arched windows.

CHOSEN

by a sinner

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MICHELLE HEARD

Sinopsis

Ailem dünyayı yönetiyor ve ben her zaman kalbimin istediği her Şeyi elde ediyorum.

Neredeyse her Şeyi.

Tamam, sahip olamayacağım bir Şey var.

Luca Cotroni.

Kaba, kibirli ve çok Şey isteyen, her Şeyden çok arzuladığım ve hor gördüğüm bir adam.

Çok fazla içki içtiğim belli olan çılgın bir doğum günü partisinden sonra, Luca'nın yanında onun yüzüğünü takarak uyanıyorum.

Alyans.

Kim yanlışlıkla İtalyan mafyasının başıyla evlenir?

Ben. Bir bratva prensesi.

Babalarımız, feshi düŐünmemize izin verilmeden önce altı ay evli kalmamız konusunda ısrar ediyor.

Altı ay.

Onunla yaşamak zorundayım. Onun yanında uyumalıyım.
Ona eş olmalıyım.

Birbirimizi ldrmemiz ya da Şehvete teslim olmamız yarı yarıya.

Aile Ağacı

Luca Cotroni

Aile İşi: İtalyan Mafyası Baba: Lucian
Cotroni (Zalim Azizler) Anne: Elena
Cotroni (Zalim Azizler) En İyi
Arkadaş: Viktor Vetrov Vaftiz
Babası: Alexei Koslov

Mariya Koslov

Aile Şirketi: Bratva
Babası: Alexei Koslov (Kurtuluş Gözyaşları)
Anne: Isabella Terrero (Kurtuluş Gözyaşları) En
İyi Arkadaşlar: Viktor Vetrov & Violet Hayes
Vaftiz babası: Demitri Vetrov (İhanetin
Gözyaşları)

Bölüm 1

Mariya

Luca; 34. Mariya; 26.

Babam etrafımda yavaş bir daire çizerek yürürken ayaklarımın üzerinde zıplayarak kıkırdıyorum.

Babam Bratva'nın emekli başkanı ve annem de birçok seks kaçakçılığı sendikasının çökertilmesinden sorumlu. Annem ve babam iliklerine kadar sert ve güçlüdür. Bu nedenle, babam bir koruma seansı için zamanın geldiğini söylediğinde, tartışmam ve bana söyleneni yaparım.

"Haydi, ihtiyar. Bütün gün bekleyemem. Gidip elbisemi almam ve son dakika alışverişi yapmam gerekiyor-" Babam bana doğru hamle yapınca sözlerim kesildi, sonra ayaklarım altımdan çekildi ve kığım sertçe mindere çarptı.

İnlerken bir kahkaha patlattım. "Yaşlı adammış, kığımın kenarı," diye mırıldandı.

"Küçük pislik."

Ayağa kalkıyorum, sonra ileri atılıyorum. Babamın omuzlarından tutarak vücudumu onun etrafında döndürüyorum ve bacaklarımı boynuna doluyorum. Gövdemi döndürerek onu yere indiriyorum ve ikimiz de mindere çakılıyoruz.

Birisi ellerini çırpmaya başlıyor ve kafam spor salonunun kapısına gidiyor.

"Fena değil küçük kardeşim," diye övüyor beni Viktor.

Kan bağımız olmayabilir ama bunun bir önemi yok. Viktor'u sadece en iyi arkadaşım olarak görmüyorum.

aynı zamanda ağabeyim. Biz kardeş olarak yetiştirildik çünkü anne ve babamız arasında kopmaz bir bağ vardı.

Viktor'un babası Demitri Amca benim vaftiz babam, babam da Viktor'un vaftiz babası. Ben doğmadan önce her iki aile de aynı mülkte yaşıyormuş. Ben de Viktor gibi eğitildim ama ailemin korumasına sahip olduğum için koruma seanslarını asla ciddiye almıyorum ve bunu sadece babamı yatıştırmak için yapıyorum.

Viktor ise babalarımızdan daha iyi, ki bratva'nın başı olduğu için öyle olması gerekiyor. Gözlerim Viktor'un yanındaki diğer adama takılıyor. Luca Cotroni, İtalyan mafyasının başı ve Viktor'un en iyi Arkadaşım. Ailelerimiz yakın ve o aynı zamanda babamın vaftiz oğlu.

Adam silah piyasasına acımasızca hükmetmesiyle ünlü. Kimse ona karşı çıkmaya cesaret edemiyor ve diğer tüm mafya liderlerinin ve etkilemesi kolay olmayan babamın saygısını kazanmış durumda.

Onu bu kadar takdir etmemin nedenlerinden biri de bu. Anlaşamıyor olabiliriz ama bu otuz dört yaşında başardıklarına hayranlık duymama engel değil.

Hormonlarımı keşfettiğimden beri ona aşığım. Bu benim en çok koruduğum sırrım - Luca bana karşı her zaman kayıtsız olduğu için mezara kadar götüreceğim bir sır. Bu beni çileden çıkarıyor ve birbirimize yaptığımız küçük iğnelemeler de yardımcı olmuyor.

Adam uzun boylu, esmer ve yakışıklı - kare çenesi ve hakkında çılgın fanteziler kurduğum ağzıyla bir İtalyan sanat eseri.

Bir çift eşofman altı ve kaslı göğsüne göre dikilmiş beyaz bir tişört giyen bu adam bir başyapıttan farksız. Her santimetresi güven ve güç yayıyor.

Lanet olsun, şu eşofmanlar. H.O.T.

Tıpkı Viktor gibi, Luca da tehlikeli ve acımasızdır. Aynı zamanda kibirli ve talepkâr. Ama bunların hiçbirisi onu arzulamamı engellemiyor.

Kafamı muayene ettirmeliyim.

Luca babasına gülümsüyor. "Alexei Amca, seni gördüğüme sevindim."

"Sen de oğlum." Babam bir havlu alıp ensesindeki boncuk boncuk terleri siliyor. "Ailen ne zaman geliyor?"

"Bu gece."

Babam başını sallıyor, sonra bana yandan sarılıyor. "İyi seans."

Gelecek hafta aynı saatte."

"Evet, baba."

Babam salondan çıktığında Viktor ve Luca mindere doğru yürürler.

Merak edip sordum, "Dövülecek misin?"

"Evet." Viktor bana doğru bir sırtış fırlattı. "Biraz kık tekmelemem lazım."

"Sen öyle san," diye mırıldanıyor Luca.

Bana doğru bakmıyor bile ve beni selamlama zahmetine bile girmemesi dikkatimden kaçmadı.

Kaba.

Sırf onun keyfini kaçırmak için ona tatlı tatlı gülümsüyorum. "Merhaba Luca. Seni tekrar görmek güzel. İyiyim, sorduğun için teşekkürler."

Gözleri sadece bir saniyeliğine bana değdi. "Mariya, her zamanki gibi bir zevk."

Ugh.

Havlumun ve su şişemin durduğu yere gidip onları alıyorum. Erkeklerin yerlerini almalarını izlerken havluyu yanaklarıma ve boynuma sürüyorum.

Kıçına tekmeyi bas Viktor.

Viktor ayaklarının üzerinde hafifçe zıplayarak hareket etmeye başlıyor, ama Luca kılını bile kıpırdatmıyor.

Şişeyi dudaklarıma götürürken Luca aniden hamle yapıyor, güçlü bedenini havada döndürüyor ve ayağının topuğunu Viktor'un kafasının yan tarafına çarpıyor. Sonra ayaklarının üzerine düşüyor ve Viktor'un bacaklarını altından çekip alıyor.

Tanrım.

Viktor'la daha önce de dövüştüm ve onu hiç alt edemedim.

Şişe hala ağzımın yarısına kadar sarkmış durumda, kadınlık organlarımı ısıtan anlık şehvet patlamasından sonra nefes almaya çalışırken çenem neredeyse yerde yatıyor.

Viktor hızla ayağa kalkıyor ve birbirlerine saldırıyorlar, o kadar hızlı hareket ediyorlar ki dövüşlerini izlerken sadece göz kırpabiliyorum.

Onlara karşı hiç şansım olmadığı için babamın bana fazla yüklenmediğini fark ettim.

Onlar mola verene kadar Luca'ya ağzımın suyu akmaya devam ediyor. Nefes alışları hızlanmış ve yüzünde ciddi bir ifade belirmiş bir halde bana bakıyor.

Çok, çok ateşli.

Sonra Luca'nın benim onu izlememi izlediğini fark ediyorum. Midem çılgınca bir takla atıyor ve onu süzerken yakalandığım için sarsılarak gitmek için dönüyorum ama yanlış yöne gidiyorum. "Kendine çeki düzen ver," diye mırıldanıyorum kapıya doğru hışımla ilerlemeden önce.

Yemin ederim o adam etrafta olduğunda beynim hormon birikintisine dönüşüyor.

Sizi zaman ayırmaya değer bir insan olarak bile görmeyen birine aşık olmak çok sinir bozucu.

Yarın senin doğum günün. Sipariş ettiğin elbiseyi al ve kendini şımart.

Luca Cotroni'yi unut. Keşke.

On bir yıldır onu unutmaya çalışıyorum ama faydası yok. O beni görmezden geldikçe, ben onu daha çok istiyorum.

Bu kaçamadığım bir kısır döngü.

Bölüm 2

Luca

Mariya Koslov - beni delirtme gücüne sahip yaşayan tek kadın.

Tanrım, beni deli ediyor.

Son üç ayımı Avrupa'daki bölgemi Arnavutlara karşı savunarak, İtalya ve Los Angeles arasında sürekli uçarak geçirdim. Bir tür kardeşlik olan Rahipliğe mensup olan Viktor ve ben, Polonya mafyasından intikamını alan Türk mafyasının başı Gabriel Demir'e yardım etmek için de zaman ayırmak zorunda kaldık.

Her zamanki gibi çok meşguldüm, Mariya'yı takip etmeyi düşünecek zamanım bile olmadı. Beni kurtaran tek şey, çoğu erkeğin Mariya'nın ailesinden korktuğu için onunla çıkmaya çalışmaması ve bu sayede ben mafyayı babamdan devralırken Mariya'nın bekâr kalması oldu.

Onu hayatım boyunca tanıdım ama Viktor'la en iyi arkadaş olduğumuz yerde, Mariya'yla aramda her zaman görünmez bir çizgi oldu. Ailelerimize görücü usulü bir evlilikten bahsetmememin tek nedeni, Aleksey Amca'nın Mariya istemediği sürece bunu asla kabul etmeyeceğini bilmem. O bir bratva prensesi ve kimse onu onaylamadığı bir şeyi yapmaya zorlayamaz.

Viktor dövüş pozisyonu aldığı anda, düşüncelerim daha önce Mariya'yla girdiğim o seksi sahneye dönüyor.

babasını yere devirdi.

Lanet olsun, çok ateşliydi. Eğitim aldığını biliyordum ama bu kadar iyi olduğunu fark etmemiştim.

Viktor'un ayağı kalçama çarpıyor ve diğer ayağı başımı kıl payı ıskalamadan önce geriye doğru eğilmek için sadece zamanım oluyor.

"Hayal kurmayı bırak ve dövüş," diye alay ediyor benimle.

Korunma seansına odaklanıyorum ve harekete geçiyoruz. Bunu daha önce birçok kez yaptığımız için ikimiz de iyi bir vuruş yapamıyoruz ve işimiz bittiğinde terden sıırılsıklam olmuş ve nefes nefese kalmış durumdayız.

Ayrıca Viktor'la karşı karşıyayken Mariya'yı düşünmek aptalca ama lanet olsun, kadın dikkatimi dağıtıyor.

Zarafet, güzellik ve güç saçıyor - mafya dünyasında kraliyet ailesi. Uğruna öldürmeye degecek gerçek bir prenses.

Otuz dört yaşında hâlâ bekâr olmamın nedenlerinden biri o. Diğerleri ise birileriyle çıkmaya zahmet edemeyecek kadar çok çalışmakla meşgul olmam. Ama daha fazla gençleşmeyeceğim. Mariya ve benim aramdaki çizgiyi silmenin bir yolunu bulmalıyım.

"Yarın akşam Mariya'nın doğum günü partisine geliyor musun?" Viktor soruyor.

"Tabii ki." Bunu hayatta kaçırmazdım. Müstakbel eşim olarak gördüğüm kadının yanında olmak için bir bahane.

İnsanlar onu ailesinin parasını harcamaktan başka yapacak daha iyi bir şeyi olmayan şımarık bir sosyetik olarak görüyor.

Ama onda görüldüğünden daha fazlası var.

Mariya tüm kalbiyle sever. Ailesi ve arkadaşları için ölebilir ve bu tür bir sadakat bizim dünyamızda nadirdir.

İnatçı biri, ama bu beni tahrik ediyor. Beni ne kadar küçümserse, onu o kadar çok istiyorum.

Ama onun en sevdiğim yönü her zaman açık sözlü olması. Kadın oyun oynamıyor ve bu çok ferahlatıcı.

Onun beni sevmesini sağlamalıyım, ki bu bir sorun çünkü Mariya'nın biriyle çıktığını hiç görmedim. Neyi çekici bulduğu ve neyden nefret ettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Viktor'a soramam çünkü muhtemelen kız kardeşi hakkında romantik şeyler düşündüğüm için beni öldürmeye çalışır.

Aklının nerede olduğunu bilseydim, çok yardımı olurdu.

"Bu hafta sonu Vegas'a gidiyoruz. Sen de gelmek ister misin? Mariya ve Violet'e bakarken bana eşlik edebilirsin."

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Elbette. Ara vermek bana iyi gelecek."

Spor salonundan çıktık ve takım elbisemi değiştirmek için kullandığım misafir odasına yöneldim.

Terden sıırıslam olmuş gömleğimin arkasından tutup kumaşı başımın üzerine çekiyorum. Tam köşeyi döndüğümde biri göğsüme çarpıyor. İçgüdüsel olarak kollarım yukarı kalkıyor ve bir çift ince omuzu kavriyorum.

Aşağıya baktığımda, Mariya'nın gözleri göğsüme dikilmiş, bir eli sıkıca karın kaslarımın üzerinde duruyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor, sonra bakışları benimle göz göze gelene kadar tenimi yakıyor. Gözbebekleri büyümüş, gözleri

Dudakları ayrılmış.

Mariya bir adım geri çekilene kadar bir süre birbirimize bakıyoruz. Başını bir kez sallıyor, arkasını dönüyor ve hızla yanımdan uzaklaşıyor.

İlgın Ç.

Prenses gördüklerini beğendi.

Duş alıp takım elbisemi giyebilmek için misafir odasına girerken ağzımın kenarı bir sırtışla kalkıyor.

Bölüm 3

Mariya

En sevdiğim siyah topuklu ayakkabılarımla tamamladığım, vücudumu yumuşak bir şekilde saran koyu bordo gece elbisemi giyerek malikanenin arka tarafındaki eğlence odasına doğru ilerliyorum.

Ailemin Noel için bana verdiği yakutlar kulak memelerimi ve yakamı süslüyor ve en sevdiğim Fransız parfümünün yumuşak kokusu etrafımda dolaşıyor.

Seslerin mırıltısı yumuşak klasik müzikle karışıyor. Her yıl yaptıkları gibi, ailem benim için bir doğum günü partisi düzenledi. Konukların bir kısmının bratva ile iş ilişkileri var, geri kalanı ise dünyanın en nüfuzlu ailelerinden.

Peri ışıkları ve tavana asılı parıltılı siyah balonlarla süslenmiş odaya girdiğimde, bakışlarım şık elbiseler ve pahalı takımlar giymiş kalabalık bir grup insanı tarıyor. İkram personeli, ellerinde şampanya ve meze tepsileriyle konukların arasında dolaşıyor.

En iyi arkadaşım Violet'i fark ettiğimde, bir köşede garip bir şekilde durduğu yere doğru yürürken ağzımı bir gülümseme kaplıyor.

Violet'in gözleri bana takılıyor, muhteşem yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor ve sonra beni şakacı bir şekilde kucaklıyor. "Sonunda doğum günü kızı bizi şereflelendirmeye karar verdi."

var. Beni tüm bu insanlarla yalnız bırakmayı planladığını sanıyordum."

Sarıyoruz, tatlı parfümü bana doğru sürükleniyor. Violet olabildiğince içe dönük biri, bense insanlarla iç içe biriyim. Zıt kutuplardaki kişiliklerimiz birbirini çok iyi tamamlıyor.

Babası Tristan Hayes ve benim babam birlikte bir şirket işletiyorlar, yani çocuk bezinden beri arkadaşız.

"Kapa çeneni," diye mırıldandım. "Otuz dakika önce merhaba dediğinde beni gördün."

"Benim için bu *saatler* çok uzun," diye şaka yapıyor.

Ayrıldık ve konuklara bir göz attım. "Annemle babamı gördünüz mü?"

"Hayır. Benimki geç kalacaklarını haber vermek için aradı." Tam o sırada odaya bir mırıltı yayılır.

Girişe doğru döndüğümde, annemle babamın eğlence salonuna girişini izlerken dudaklarım kıvrılıyor; onları Demitri Amca, Ariana Teyze ve Viktor takip ediyor.

Babamın gözleri bana doğru kayıyor, sonra gülümsemesi genişliyor, sevgi bakışlarını yumuşatıyor. Annemi bırakarak bana doğru yürüyor ve dokunma mesafesine geldiğim anda beni geniş göğsüne bastırıyor. "*Printsessa*." Sıkı bir sarılmayla sarmalandım. "Mutlu yıllar, bebeğim."

Babamın güvenli kollarında ısınırken mutlu bir iç geçirdim. "Teşekkür ederim, babacığım."

Beni bıraktığında, babam hediyelerle dolup taşan masaya doğru eliyle işaret ediyor. "Hepsi senin için."

Evet, çok şımartıldım.

Bir baba kızı olduğumu itiraf etmekten utanmıyorum. Dünyadaki en iyi babaya sahibim. Alexei Koslov bu gezegenin gördüğü en tehlikeli adamlardan biri olabilir ama benim için o güvenlik, sevgi ve yuva demek.

Yirmi altı yaşında hâlâ bekâr olmamın sebebi de o. Benimle çıkacak kadar cesur bir erkek yok. Tek gecelik bir ilişki, tabii. Ama işler ciddileşip de babamla ya da Viktor'la tanışmak zorunda kaldıkları anda kuyruklarını bacaklarının arasına kıştırıp kaçıyorlar. *Korkaklar.*

Annem yaklaşıyor. "Parti başlamadan önce bana bir sarıl."

Kollarımı ona doluyorum ve bir dakika boyunca sadece birbirimize sarılıyoruz, sonra fısıldıyor: "Doğum günün kutlu olsun, tatlım."

"Teşekkür ederim, *Mami.*" Babam Rus ve annem Kolombiyalı olduğu için büyürken biraz Rusça ve İspanyolca öğrendim. Çoğunlukla sevgi sözcükleri ve küfürler.

Annem uzaklaşırken arkamda bir hareket duyuyorum. Omzumun üzerinden bakamadan güçlü kollar beni sarıyor ve ayağa kaldırılıyorum. "Viktor!" Çığlık atıyorum, kahkahalarım dudaklarımdan taşıyor.

Viktor yanağıma bir öpücük kondurmadan önce, "Mutlu yıllar küçük kardeşim," diyor. "Yaşlanıyorsun."

Ondan uzaklaşarak, ona şakacı bir kaş çatıyorum. "Senin kadar yaşlı değilim."

"Doğru," diye iç geçiriyor, sanki benden iki değil de yirmi yaş büyükmüş gibi.

Elinde yemek tepsiyi olan bir sunucu dikkatini çeker, bir somon mezesi alır ve ağzına atar.

Demitri Amca ve Ariana Teyze de benim doğum günümü kutluyor, sonra da sosyalleşmek için konukların arasına dağılıyorlar.

Bay ve Bayan Cotroni'yi selamlarken babamın elini annemin beline koyuşunu ve her zaman onu tutuşunu izliyorum. Luca'nın anne ve babasını görünce bakışlarım, dün koridorda çıplak göğsüne çarptıktan sonra aklımı başımdan alan adamı arıyor.

Tanrım, şu karın kasları. Kaya gibi sert ve mükemmel.

Adam çok seksi görünüyordu ve bu durumla nasıl başa çıkacağımı bilemediğim için arkamı dönüp uzaklaştım.

"Ne zaman ayrılmak istiyorsun?" diye sorarken dikkatim Viktor'a çekiliyor.

Arkadaşlarımla bir hafta sonu kaçamağı planladık. Normalde egzotik bir yere giderdik ama Viktor çok meşgul, bu yüzden ona uyum sağlamak için Vegas'a gidiyoruz.

"İki saat içinde," diye mırıldanıyorum, gözlerim Luca'dan bir iz var mı diye konukları tekrar tarıyor.

Her şeyden çok hor gördüğünüz bir adama ilgi duymak zor. Bana her zaman daha az olduğumu ve onun zamanına değmediğimi hissettiriyor.

Tamam, belki de hor görmek yanlış kelime. Her şeyden çok sinirliyim çünkü Luca Cotroni dışında her zaman istediğimi alıyorum.

Ah. Berbat bir şey.

Sağırma bakarken yoğun bir varlık ensemdeki minik tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Kalbim çılgınca bir hızla atmaya başlıyor, nefesim boğazımda düğümleniyor.

O burada.

"İş halledildi mi?" Viktor'un sorduğunu duyuyorum.

"Evet." Tek kelime kırılmış, doğrudan kalbime nişan alınmış uçan bir mermi tehlikesi taşıyor.

Yüce İsa. Sakin ol, Mariya.

Gururumun hatırına, dikkatimi gözlerini bana dikmiş olan Luca'ya çevirirken kayıtsızmışım gibi davranıyorum.

Sinirden midem bulanıyor ve dönüyor. Bu adamın üzerimdeki etkisi bazen düpedüz korkutucu oluyor.

"Mariya," diye mırıldanıyor ve kolumu tutarak bana doğru eğiliyor. Dokunuşuyla tenimde karıncalanmalar oluşuyor ve yüzlerimiz arasındaki mesafe azaldıkça gözlerimin kapanmasına engel olamıyorum.

Nefes al.

Vücudumun her santimi Luca'nın aşırı derecede farkında, ona her yaklaştığımda hissettiğim çekim yüzünden içim neredeyse titriyor.

Dudakları önce sol yanağımı, sonra sağ yanağımı okşarken, odunsu tıraş losyonu binlerce güneşin yoğunluğuyla birlikte beni sarıyor.

Beni küçük ve değersiz hissettirme gücüne sahip tek kişi bu adam. Buna bir son vermeliyiz.

Yüzlerimiz sadece bir santim ayrıyken, nefesinin sıcaklığını, dalgalar halinde ondan yayılan güveni ve

tüm varlığının manyetizması. Her şey ezici bir şekilde sarhoş edici.

"Luca," diye fısıldıyorum kibarca, benden uzaklaşırken.

Gözlerimiz bir anlığına kilitleniyor ve mideme inen yumruğu hissediyorum.

"Doğum günün kutlu olsun," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve derinden geliyor ve ilgisinin sıcaklığı beni terk ederken etrafımdaki hava soğuyor.

Benden uzaklaşmaya başladı ve dikkatini bir süre daha üzerimde tutmak için çaresizce "Gelmene şaşırdım" dedim.

Bana dönüp bakıyor. "Neden yapmayayım ki?"

Kolumu Violet'in koluna geçirirken omuz silkiyorum. "Büyük Luca Cotroni her zaman çok meşguldür. Gelebileceğini sanmıyordum."

"Bugün senin doğum günün. On dakika ayırabileceğimi düşündüm," diye mırıldandı ve arkasını dönüp beni tamamen susturdu.

Muhteşem piç.

Onlar iş hakkında konuşmaya başlarken Violet'i Viktor ve Luca'dan uzaklaştırıyorum.

"Neden Luca'nın yanında hep sinirleniyorsun?" Violet soruyor.

"Nedenini biliyorsun."

"Yine de, onunla yıllarca bu dansı yaptıktan sonra pes edeceğini ve şehvet duyacak başka birini bulacağını düşünebilirsin. Bu beni çok yorardı."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Keşke bir düğmeyi çevirmek kadar kolay olsaydı." Konuyu değiştirerek, "Oliver nerede?" diye soruyorum.

Oliver ve Violet yeni nişanlandılar ama şimdiden eski evli çiftler gibi davranmaya başladılar. Bu çok sevimli.

Bana özür dileyen bir bakış attı. "On dakika önce arayıp köpek gibi hasta olduğunu söyledi. Şu yirmi dört saatlik böceklerden birine yakalanmış gibi görünüyor."

"Olamaz." Kolunu sıktım, sonra sordum, "Hala Vegas'a geliyor musun? Gelemezsen anlarım." Bencil tarafım hâlâ geleceğini umuyor. Geceyi onunla dans ederek geçirmeyi dört gözle bekliyordum.

Bir grup konuk doğum günümü kutluyor ve dışarı çıkıp ılık yaz havasına girdiğimizde derin bir nefes alıyorum.

"Nasıl olduğunu bilirsin," diyor Violet. "Erkekler hastalandıklarında hep ölürler. Bunu telafi edeceğim. Oliver iyileştiğinde bir spa günü yapabiliriz."

Bir hayal kırıklığı hissediyorum ama Violet'in kendini kötü hissetmesini istemediğim için ona gülümsüyorum. "Sorun değil."

Vegas planlarını iptal edebilirim. Viktor'u dans pistine çıkarmamın imkanı yok. Ayrıca, işi ve Sicilyalılara saldırdıktan sonra kaçırdığı bir kızla meşgul. Ailenin Viktor'un bir kadını tutsak tutması konusunda çıldırmamasının tek nedeni, ona zarar vermeyeceğini bilmemiz ve Rosalie'nin ailesi yok edildikten sonra gidecek hiçbir yeri olmaması.

Rosalie ile birkaç kez etkileşime geçtiğimde, beni tanımakla ilgilenmediğini açıkça belirtti, bu yüzden konuyu zorlamadım.

Viktor ona güvenmemizi ve müdahale etmememizi istedi, bu yüzden hepimiz onun isteklerine saygı duyuyoruz. *Şimdilik.*

"*Printsessa,*" diye sesleniyor babam.

Babamın yanına gidiyorum ve o da bir kolunu belime doluyor, bana yandan sarılırken alnıma bir öpücük konduruyor. Keskin bakışları yüz hatlarımı tarıyor ve sonra soruyor: "Sorun ne?"

"Oliver hasta, bu yüzden Violet Vegas'a gelemeyecek." Oteli arayabilmek için kapıya doğru bir adım atıyorum. "Rezervasyonları iptal edeceğim, sonra da tost için geri döneceğim."

"Ne?" Violet soluk soluğa kalır. "Hayır, benim yüzümden planlarınızı iptal etmeyin."

Babama ve Violet'e gülümsüyorum. "Sadece Viktor ve ben olacağız, ayrıca o meşgul. Sorun değil."

"Doğum günü hafta sonun için asla çok meşgul değilim," diyor Viktor arkamdan ve dönüp ona bakmamı sağlıyor. "Vegas'a gidiyoruz." Sonra Luca'ya sırtıyor. "Ayrıca Luca iyi bir dansçıdır."

Ne?

Gözlerim Luca'nın kılere kayıyor ve anında karanlık havuzlara düşüyorum, ciğerlerim nasıl çalıştığını unutuyor.

Tanrım, bu adam. Gözlerinin üzerimde olması bile beni zayıflatmaya yetiyor.

Ne hakkında konuşuyorduk? Ah, doğru ya. Vegas.

"Sorun çözüldü," diye sırtıyor Violet.

Babam hemen yanımda olduğu için Luca'ya tatlı tatlı gülümsüyorum. "Bizimle Vegas'a gelmenin bir sakıncası yok değil mi?"

Luca Viktor'a ve babama bakıyor, sonra ağzının sol köşesine bir gülümseme yerleşiyor ve onu günah kadar ateşli gösteriyor. "Hiç de değil. Benim için bir zevk olacak."

Eminim olacaktır.

Bunu Viktor ve babam için söylediğini biliyorum. Onlar için her şeyi yapar. Bazen aralarındaki arkadaşlığı kıskanıyorum.

"İkinizin de küçük kızıma göz kulak olduğunuzu bilerek daha rahat uyuyacağım," diyen baba Luca'nın omzunu sıvazladıktan sonra kadeh kaldırmak için küçük sahneye doğru yürüyor.

Luca'nın gözleri tekrar benimkilere kilitleniyor ve midem çılgın bir rollercoaster yolculuğundaymışım gibi alçalıyor. Boğazımı temizleyerek mırıldanıyorum: "Bana iyilik yapma. Aslında hafta sonunun tadını çıkarmayı umuyordum."

Gözleri kararıyor ve bunun aramızdaki bu kısasa kısası sevdiği için mi yoksa boynumu kırmak istediği için mi olduğundan asla emin olamıyorum.

Luca Cotroni ile Vegas'ta bir hafta sonu. Tanrıyardımcım olsun.

Ya aşırı dozda çekimden öleceğim ya da birbirimizi öldüreceğiz.

Bölüm 4

Luca

Kahretsin, Mariya bu gece nefes kesici görünüyor.

Her zamanki gibi soğuk davranıyor, sanki sadece ailelerimiz yüzünden varlığıma tahammül ediyormuş gibi. Ama dün gözlerinde gördüğüm ilgiden sonra, bunun bir rol olduğunu düşünmeye başladım.

Vegas'taki bu hafta sonu tam da ihtiyacım olan şey. Mariya ile yalnız kalmaya. Viktor kulüplerden nefret eder ve küçük kız kardeşi olarak gördüğü kadın konusunda bana güveneceğini biliyorum.

Omzumda bir el hissederek gözlerimi Koslov prensesi olan güzel görüntüden ayırıyorum ve babama bakıyorum.

Gözleri Mariya'dan bana kayıyor. "Sadece söyle, ben de Aleksey'le konuşayım."

Mariya'ya olan hislerimi bilen tek kişi babam.

Başımı salladım. "İkimiz de bunun bir işe yaramayacağını biliyoruz. Onu asla zorlamayacak ve bu benim istediğim son şey." Konuyu değiştirerek, "İtalya'ya ne zaman dönüyorsun?" diye soruyorum.

Babam ve annem tatilleri sırasında Koslovları ziyaret ediyorlar. Ben doğmadan önce babam ve Aleksey Amca yakın arkadaş ve müttefiktiler. Alexei Amca

Babamın hayatını birden fazla kez kurtardı ve aralarındaki bağı koparılamaz hale getirdi. Viktor ile olan arkadaşlığım gibi.

Babamın tıpatıp aynısıyım ve öldürülmeden önce büyük bir adam olan büyükbabamın adını taşıyorum.

"Bir hafta içinde," diye cevaplıyor babam. "Uçuşta bize katılacak mısın?"

Omuz silkiyorum. "Los Angeles'ta halletmem gereken birkaç iş var. Göreceğiz bakalım."

"Herkes beni dinleyebilir mi?" Alexei Amca'nın sesi hoparlörlerden geliyor. Dikkatimizi onun sahnede durduğu yere çeviriyoruz. "Küçük kızımın doğum gününü bizimle birlikte kutladığınız için teşekkür ederim."

Tanrıya şükür, adam küçük kızına yapmak istediğim iğrenç şeyleri bilmiyor. Muhtemelen beni çıplak elleriyle öldürürdü.

Viskimden bir yudum daha alarak kıkırdamamı bastırıyorum.

Aleksey Amca'nın gözleri Mariya'nın üzerinde mutlak bir hayranlıkla durmaktadır.

Diğer tüm piçlerin onu geçme şansının olmadığı yerde, bunun sorunlarımın en küçüğü olacağını biliyorum. Bakışlarım Mariya'ya takılıyor. Onu sadece birbirimize ait olduğumuza ikna etmeliyim, o zaman her şey yerli yerine oturacaktır. Bunun neredeyse imkânsız bir görev olacağını biliyorum çünkü o çok inatçı ve gururlu bir kadın.

"Şimdiden yirmi altı yaşında olduğuna inanamıyorum. Zaman çok çabuk geçti."

Alexei Amca'ya dönüp bakıyorum ve gözlerimiz kilitlendiğinde dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. Beni bir anlığına uzun uzun izliyor ve biricik kızına bakarken yakaladığını söylüyor.

Yavaşça, ağzının köşesi bilmiş bir sırtıyla kıvrılıyor, sonra kadeh kaldırmaya devam ediyor. "Zamanı Mariya'mızın doğduğu güne geri döndürmek için tüm dünyevi varlığımı verirdim, böylece onun babası olma onuruna tekrar sahip olabilirdim."

Mariya'nın babasının ilgisinin odağında ışıldamasını izliyorum.

Mariya Koslov için her şeyimi verir miydim?

Derin derin içime çekiyorum, gözlerim onun krem si teninde, boynunun zarif kıvrımlarında, sersemletici vücudunda ve ipeksi siyah saçlarında yanıyor.

Evet. Yapardım.

Bratva prensesini benim yapma vakti geldi.

Ne pahasına olursa olsun.

Ne yapmam gerektiğinin önemi yok.

Vegas'a olan kısa uçuş sırasında, *la Famiglia*'nın bir parçası olan Lorenzo ve Diego ile görüşüyorum. Ne zaman ABD'de olsam Avrupa bölgemize göz kulak oluyorlar.

Lorenzo'nun babası Leo, annemin özel korumasıydı ve Diego'nun babası Franco, babam iki aileye de birer iktidar koltuğu vermeden önce babamın ikinci adamıydı.

mafya. Söylemeye gerek yok, onlarla birlikte büyüdüğüm için bu adamlara hayatım pahasına güveniyorum.

Viktor kısa bir uyku çekerken Mariya sosyal medya hesaplarını güncelleyerek vakit geçiriyor.

Telefonumu ceketimin göğüs cebine sokarak lüks deri koltukta rahatlıyorum, gözlerim karşımdaki güzelliğe takılıyor.

Dar bir kot pantolon, ipek bir bluz ve beni beceren topuklu ayakkabılarını giydi.

Her zamanki gibi mükemmel bir prenses.

Aşk ve Mariya'ya mümkün olan her şekilde sahip olma arzusu, avını takip eden bir yırtıcı hayvan gibi derimin altında kıpırdanıyor.

Telefonundan başını kaldırıyor, gözleri Viktor'a değdikten sonra benimkilere kilitleniyor. Bakışları hafifçe daralıyor, sonra başını eğiyor. "Şimdiden geldiğine pişman oldun mu?"

"Hayır." Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Aslında bu hafta sonunu dört gözle bekliyorum."

Evet. Lanet olsun. Çok.

Dili dışarı fırlıyor, alt dudağının üzerinde geziniyor ve onu baştan çıkarma tanrıçası gibi gösteriyor.

Tanrım, kova dolusu seksapeli var.

Mariya bir iç çeker ve pencereden dışarı bakar. "Seni okumak çok zor."

Bu KÖŞE . benim ağız eğriler
yukarı daha yüksek. "Bu seni sinirlendiriyor
mu?"

"Elbette." Bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor.
"İnsanların ne düşündüğünü bilmek hoşuma gidiyor."

GörünüŖe göre bu yetenek ona babasından miras kalmamış. Alexei Amca'nın birinin tam olarak ne düşündüğünü bilmenin esrarengiz bir yolu var. Adamı kandırmak mümkün değil.

Dikkatini üzerimde tutmak isteyerek, "Hangi kulübe gidiyoruz?" diye soruyorum.

Mariya bir an düşünür. "Hakkasan."

Tabii ki. Prenses için sadece en iyisi.

Dudakları yukarı kıvrılıyor, gözlerimi onlara çekiyor. "Bellagio'da iki Grand Lakeview süit ayırttım, böylece birbirimizin yoluna çıkmamamız için yeterli alan olacak."

Mariya'nın yanında korumaları olsa bile iki süit fikri hoşuma gitmiyor.

"Öyle bir şey olmayacak. Tek bir süitte kalacağız."

"Bana emir verme."

I dar benim bakışlar üzerinde Onu. "Bu değil pazarlık edilebilir,

principessa."

Bana manikürlü bir kaşını kaldırdı. "Bir süitte sadece iki yatak odası var. Viktor'la aynı yatağı paylaşmayı mı planlıyorsun?"

Seninle aynı yatağı paylaşmaya niyetliyim, mia regina.

Onu şimdiden 'kraliçem' olarak görüyorum.

Mariya'ya cevap vermek yerine, onu daha da sinirlendiren alaycı bir gülümseme sunuyorum.

Kendinizi hazırlayın, principessa. Başınıza gelecekler hakkında hiçbir fikriniz yok.

Bölüm 5

Mariya

Keşke Viktor uyansa. Korumalarım özel jetin arkasında olsa bile Luca'ya eşlik etmek sinir bozucu. Luca bana fiziksel olarak zarar vereceğinden değil.

Genelde herkesle iyi geçirim. Ama Luca Cotroni ile değil. Bu adam beni hiç olmadığı kadar sarsıyor.

Ve endişeli hissetmekten nefret ediyorum.

Ailem bana her zaman bir prenses gibi davrandığı için, bu bana bir dünya güven verdi. Arkamda bratva'nın gücü var. Birçok kişi tarafından seviliyorum ve asla kendime olan saygımla mücadele etmiyorum.

Karşımda oturan adam hariç.

Onun huzurunda kendimi bir sivrisinekten daha büyük hissetmiyorum.

Gözlerimin pencereden ayrılıp Luca'ya takılmasına engel olamıyorum. Onunla ilgili bir şey beni pervane gibi kendine çekiyor. Aşırı güçlü bir manyetizma.

Rahatsız edici sessizliği bozma ihtiyacı duyarak, "Dans etmeyi gerçekten seviyor musun?" diye soruyorum.

Beni bu kadar gergin hissettirmesinden nefret ediyorum. Yemin ederim beni bir aptala indirgiyor, ailemin yetiştirdiği sofistike kadından eser kalmıyor. Luca'yı hayatım boyunca tanıdığım halde hakkında bu kadar az şey biliyor olmam da acınası bir durum.

En sevdiği yemek nedir? Hobileri var mı?

Gözlerim hafifçe açıldı.

Kız arkadaşı yok, değil mi?

"Evet," diye cevaplıyor Luca, sesi o kadar sakın ve derin ki tüylerim diken diken oluyor.

Sözlerimi sansürleyemeden, "Bu hafta sonu seni ondan uzak tuttuğum için beni öldürmeye çalışacak bir kız arkadaşın yok mu?" diye soruyorum.

Lanet olsun, Mariya! Neden adama bebeklerini doğurmak istediğini söylemiyorsun?

Luca'nın kaşları eğlenerek kalkıyor. "Hayır." Ağzının kenarları günahkâr bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Kız arkadaşım yok... henüz."

Delinmiş bir balon gibi sönüyorum. "Birini mi gözüne kestirdin?"

Luca yavaşça başını sallıyor, ağzının sol köşesi yukarı kalkıyor.

Kahretsin.

"Ona taziyelerimi iletmeliyim," diye mırıldanıyorum. Kalbim acıyla sıkışıyor ve bakışlarımı hızla ondan uzaklaştırıyorum. Viktor'a uzanarak omzunu sertçe sarsıyorum. "Uyan artık."

Viktor koltuğunda doğruldu, gözleriyle kabini taradı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "İniyor muyuz?"

"Yakında," diye mırıldanıyorum, bir huff atıyorum.

Hafta sonunu iptal etmeliydim. Luca'nın etrafında olmak berbat olacak, gözünün başka bir kadında olduğunu bilmek. Muhtemelen nişanın ilan edilmesi an meselesi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak pencerenin dışındaki karanlığa bakıyorum.

"Neden bu kadar kırgınsın?" Viktor daha rahat bir pozisyona geçerken homurdanıyor.

"Ben değilim." Duygularımı saklamakta hiçbir zaman iyi olamadım, özellikle de ailemden. İçimi çekerek, "Yine de yolculuğu iptal edebilir ve pilota uçağı geri döndürmesini söyleyebiliriz" diyorum.

"Olmaz." Viktor kolumdan çekiştiriyor ve beni bir kardeş gibi kucaklıyor. "Bu senin hafta sonun. Eğleneceğiz."

Bundan şüpheliyim. Luca'nın neredeyse piyasadan çekildiğini bilmek beni beklediğimden daha fazla üzüyor. Elbette, zamanın geleceğini hep biliyordum. Evlenecekti ve ben de onunla ilgili hayaller kurmayı bırakacaktım.

Ben sadece...

Bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum.

Viktor şakağıma bir öpücük konduruyor, sonra beni sarılmaktan kurtarıyor. Hostese yaklaşmasını işaret ediyor. "Şampanya."

Evet, lütfen. Ne kadar çabuk sarhoş olursam o kadar iyi.

Ev sahibesinden bir flüt alarak, köpüklü sıvıyı su gibi yutuyorum ve bardağıma yeniden doldurmak için uzatıyorum.

Viktor bana sırtıyor. "Dikkatli ol. Seni sarhoş etmek için sadece üç kadeh yeter, biliyorsun."

Ben de bunu umuyorum, kardeşim.

İkinci kadehi yudumluyorum ve bakışlarım Luca'nınkilere değdiğinde onun kısık gözlerle beni izlediğini görüyorum. Başını eğiyor, ağzının köşesi kalkıyor ve

flütünü kaldırarak, "Bratva prensesine ve asla unutamayacağı bir hafta sonuna" diyor.

Bellagio'nun ikonik fıskiyelerine bakan süitimize giriş yapıp valizlerimizi bıraktıktan sonra şoförümüz bizi Hakkasan'a götürüyor.

Ana dans pistinin bitişiğinde Pavilion yer almaktadır. VIP bölümü, oryantal bahçesi, dans pisti ve özel alanlarıyla açık hava havasına sahip. Koyu renkli ahşap ve yemyeşil bitkileri seviyorum, deri bir koltuğa oturduğumda bakışlarım lüksü takdir ediyor.

VIP katının kendi DJ kabini vardır ve hava enerjik bir ritimle titreşir.

Viktor korumalarım Lev ve Ivan ile konuşuyor, onlar da bir süre sonra VIP alanından ayrılıyorlar.

Luca yanıma oturduğunda ve Viktor karşımızdaki koltuğa çöktüğünde, "Lev ve Ivan nereye gitti?" diye soruyorum.

"Onlara bu gece izin verdim." Viktor sol kolunu kanepenin arkasına sarkıtırken bana ukala bir sırıtış atıyor. "Luca ve ben varız."

Doğru. Bırak Viktor ve Luca'yı, herhangi birinin Viktor'a saldırması aptallık olur. Ayrıca, babamın bana verdiği eğitimle bir dövüşte kendimi koruyabilirim.

Bir garson bir şişe şampanya, flütler, iki bardak viski ve bir vişne bombası shot getiriyor.

İçkimi elime alırken ağzımı bir gülümseme kaplıyor. Kirazdan daha çok sevdiğim bir şey yok. Şampanya yüzünden zaten çakırkeyif olmama rağmen, alkollü içeceğimi neredeyse mideye indiriyorum ve bardağın dibinde bu hafta sonunu atlatmak için cesaret arıyorum.

Viktor derin bir kıkırdama çıkararak başını sallar. "Bu hızla gidersek, seni bir saatten kısa bir süre içinde buradan çıkarmamız gerekecek."

Viktor'un sözlerini duymazdan gelerek bakışlarımı sunucuya dikiyorum. "İki tane daha."

"Bir," diye düzeltiyor Viktor. "Sadece bir tane." Beni uyaran bir bakış attı. "Yavaşla."

Oflayarak ayağa kalkıyorum ve dans pistine doğru yürüyorum. Seçkin kalabalığın ortasına doğru ilerlerken yalnız olduğumu umursamıyorum. Dans edecek bir yer bulup gözlerimi kapatıyorum ve müziğin beni alıp götürmesine izin veriyorum; müziğin beni Luca'nın yakında başka bir kadına ait olacağı acı gerçeğinden kilometrelerce uzağa taşımamasını umuyorum.

Kendimi ritmin içinde kaybediyorum, damarlarımda rahatlatıcı bir vızıltı dolaşıyor. Ayaklarım hafifliyor, bedenim esnekleşiyor ve çok geçmeden zihnim tüm olumsuz düşüncelerden arınıyor.

Burası benim mutlu yerim. Sadece ben ve müzik. Keşke Violet de burada olsaydı.

Eller kalçalarımı kavırıyor ve sert bir göğse doğru çekiliyorum. Sıcak hava kulağımı gıdıklıyor. "Kıçını striptizci gibi oynatmayı kes."

Yüce İsa.

Luca'nın sesinin alçak gürültüsü, kalçalarımı kavrayan güçlü elleri ve sırtıma bastıran sert kaslar

Hazır olmadığım bir duygu seli yaşadım. Çıldırıcı
şehvet. Çaresiz ihtiyaç. Umutsuz rüyalar. *Tatlı, tatlı,*
Tanrım.

Luca hiç çaba sarf etmeden beni kendisine doğru çeviriyor. Bir saniye içinde kollarının sıvandığını, pornoya layık ön kollarının ortaya çıktığını, kravatının gevşek durduğunu ve gömleğinin üst iki düğmesinin açılarak altın sarısı teninin ortaya çıktığını fark ediyorum.

Tanrı yumurtalıklarına merhamet etsin.

Yüzümü kurtarmak isteyerek, "Kıçıma baktığını bilmek güzel," diye mırıldandım.

Luca'nın elleri yanlarıma doğru ilerliyor, vücudumdaki hissi o kadar baştan çıkarıcı ki neredeyse bir inilti çıkarıyorum. Kollarımı yavaşça yukarı itiyor, ta ki ön kollarımı omuzlarına yaslayana kadar, ellerim kalın siyah saçlarının arasına girmeye birkaç santim kalana kadar.

"Ben kör değilim. Güzelliği bir sonraki adam kadar takdir ediyorum."

İşkence gibi baştan çıkarıcı bir hareketle, vücudu benimkini sahipleniyor ve kalçalarımı onunkiyle birlikte dönmeye zorluyor.

Dudaklarım aralanıyor, gözlerim açılıyor ve bir anda onun koyu renk gözlerinin yoğunluğuna kapılıyorum. "Sence ben güzel miyim?"

EMO'nun *Promises'ı* havayı dolduruyor, etrafımızda bir büyü örüyor. Beni çıplak bırakıyor, vücudumu tam istediği gibi hareket ettirirken beni Luca'nın merhametine bırakıyor.

"Benden bir iltifat mı bekliyorsunuz, *Principessa?*"

Kanım ısınıyor, nefeslerim sığlaşıyor ve hızlanıyor.

Luca'nın sağ eli belime gidiyor ve beni kendisine sabitliyor. Boştaki elini boynumun yan tarafına götürüp saçlarımı nemli tenimden uzaklaştırıyor. "Mükemmel olduğunu biliyorsun."

Nefes al.

Tanrım, nefes almayı unutma, Mariya.

Parmakları boynumun arkasına dolanıyor, sonra hafifçe eğilerek beni tamamen sıkıştırıyor.

Bu an, vahşi fantezilerin yapıldığı andır.

Büyük Luca Cotroni'nin dikkati ve elleri sadece bana odaklanmış durumda.

Aram ızdaki manyetizmayı hissediyor mu? Sadece ben mi hissediyorum?

H üsn ükuruntu mu?

Zaman akıp gidiyor ve geriye sadece bu adamın üzerimdeki etkisi kalıyor. Vücudunun benimkine sürtünme ve baskı hissi. Gözleri beni yakıyor.

Bitmesini istemiyorum.

Ama öyle. Viktor elini omzuma koyduğunda yoğun baloncuk yüzümde patlıyor. Bize doğru eğildi. "İkiniz tek başınıza iyi olacak mısınız? Müzik ve yanıp sönen ışıklar başımı ağrıtıyor."

Luca'nın elleri Viktor'a yaklaşırken benden uzaklaşıyor. "Tek başına iyi olacak mısın?"

Viktor sırtıyor. "Bu aptalca soruya gerçekten cevap vermek zorunda mıyım?"

Dans pistinden ayrılıp masamıza dönüyoruz. Viktor bana çabucak sarılıyor. "Uslu dur. Luca'yı delirtme."

Neredeyse gözlerimi devirecektim. Ben tam tersi olduğuna eminim.

İçkimi alıp geri atıyorum, Viktor Luca'ya "Sarhoş olmasına izin verme. Akşamdan kalma olduğunda çok huysuz oluyor."

Luca güven verici bir şekilde Viktor'un sırtını sıvazlıyor. "Biraz dinlen." "Yarın telafi edeceğim," diye söz veriyor Viktor.

O merdivenlere doğru yürüdüğünde krem rengi deri koltuğa oturup kendime bir kadeh şampanya dolduruyorum.

Luca'nın dans pistinde bende uyandırdığı tüm duyguları bastırmak için hiç vaktim yok çünkü yanıma oturuyor, kolunu kanepenin arkasına yaslıyor ve delici bakışlarını üzerime dikeyor. "Sadece sen ve ben, *principessa*."

Bana prenses demesi aynı anda hem bir lanet hem de bir okşama gibi geliyor.

Bayıldım.

Bölüm 6

Luca

Her şey kendi başıma planladığımdan daha iyi ilerleyemezdi.

Mariya tamamen bana ait.

Yırtıcı bir sahiplenmeyle bir kadeh daha şampanya içişini izliyorum. Alkol onu şımarık bir prenses olmanın baskısından kurtardığı için yanakları kızarmış, gözleri parlıyor.

Hala benimle yalnız kalmaktan rahatsız görünüyor, bu yüzden sunucunun az önce yere bıraktığı kiraz bombası shot'ını aldığı anda onu durdurmuyorum.

İçkisini bitirdiğinde, bardağı ondan alıp masanın üzerine koyuyorum. Çenesinden tutarak bana bakmaya zorluyorum. "Şu anda ne kadar sarhoşsun?"

Bana cevap vermek yerine gözlerini kısıyor. "Neden arkadaş değiliz?"

Kelimeleri gevelemesi bana sarhoş olduğunu söylüyor.

Kaşım kalktı. "Çünkü aramıza bir çizgi çektin." "Çizdim mi?" Daha yakına eğilirken alnında bir şaşkınlık belirliyor. Omzunu kanepeye yaslayarak bana doğru döndü. "Yani benden hoşlanmadığın için değil mi?"

Bebeğim, bu üzülmün en hafif deyimini.

Bana ne yaptığının hakkında hiçbir fikrin yok.

Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta, nefesi tatlı, kirpikleri sanki o avcıymış ve ben de avmışım gibi aşağıya inmiş.

Çok nefes kesici.

Mariya aniden aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve ağzı benimkine çarpıyor. Elim anında yanağını çerçevelemek için hareket ediyor ve tepki vermem bir saniye bile sürmüyor.

Kahretsin, bu kadını o kadar uzun zamandır istiyordum ki tüm mantıklı düşüncelerim durdu.

Dilim ağzının tatlılığına doğru itiliyor, göz kapaklarımın arkasında ışık patlıyor ve vücudumdaki her kas geriliyor. Bir nanosaniye içinde inanılmaz derecede sertleşiyorum.

Yüce İsa.

Mariya'yı bize bir şans vermesi için ikna etmeyi umuyordum ama ağzını bu kadar çabuk yalayıp yutacağımı hiç düşünmemiştim.

Öpüşme pisliğin sınırlarında gezinirken göğsümün derinliklerinden tatmin edici bir inilti yükseliyor. Tadı sarhoş edici derecede güzel. Nefeslerimiz hızlanıyor, dillerimiz savaşıyor ve ben neredeyse kendimi kontrol edemiyorum.

Normalde umurumda olmaz ve istediğimi alırım ama Mariya Koslov tek gecelik bir ilişki için kullanabileceğiniz bir kadın değil. Ona layık olmalısın.

İsteksizce geri çekiliyorum ve gözlerim yüzünde öpücükten pişman olabileceğine dair bir işaret arıyor. Nefesi kesilmiş, sersemlemiş gibi gözlerini kırptırıyor ve düpedüz sikilebilir görünüyor.

Tanrım, aklımı kaçırmama neden olacak.

Sonra öpücüğü başlatanın Mariya olduğunu anladım. Sarhoş olmasına rağmen, bu kesinlikle benimle ilgilendiği anlamına gelmeli.

Yüksek sesli müzikten bıkip viski bardağını elime alıyorum ve sıvıyı boğazımdan aşağı atıyorum. Boş bardağı yere bırakıp Mariya'nın elini tutarak onu ayağa kaldırıyorum.

Ceketimi alıp omuzlarına koyuyorum, o da "Otele gitmek istemiyorum" diye mırıldanıyor.

"Biz değiliz." Kolumu ona dolayarak, onu çıkışa doğru yönlendirirken ince bedenini sıkıca yanımda tutuyorum.

Yalan söylemeyeceğim. Bana yaslanması inanılmaz bir his.

Dışarı çıkıp kulübün önündeki altın aslan heykelinin önünden geçtikten sonra, "Biraz yürüyelim de kafanı toparla," diyorum.

Zil zurna sarhoşken onunla çıkmamız hakkında ciddi bir konuşma yapmamın imkânı yok.

Bana daha fazla eğiliyor ve elini karın kaslarımın üzerine koyuyor. "Hmm..."

Bir anda onu göğsüme bastırıp sıkıca sarılıyorum ve başımı eğip kokusundan derin bir nefes alıyorum.

Tanrım, ona sarılmak çok iyi hissettiriyor.

Gözlerim çevremizi taramaya devam ediyor, herhangi bir tehdide karşı tamamen tetikteyim.

İsteksizce onu sarılmaktan kurtarıyorum ve birkaç blok aşağı yürüyoruz. Mariya birdenbire benden uzaklaşmaya çalıştı.

Sokağın karşısındaki bir şeyi işaret ederken kolunu kaldırıyor. "Bak." Okurken gözlerini kısıyor, "Geleneksel... Elvis..." gülmeye başlıyor. "Bir mafya düğünü. Tanrım, bunu yapmak zorundayız!"

Elimi tutarak beni şapele doğru çekti. Ben daha ne olduğunu anlamadan Mariya, Elvis gibi giyinmiş bir adama yaklaşıyor ve "Evlen bizimle" diyor.

Ne?

Bakışlarım kızarmış yüzüne takılıyor çünkü ağzından duymayı beklediğim son şey buydu.

"Ehliyetiniz var mı?" Elvis hiç şaşırmadan sorar. Bu tür şeyler çok sık oluyor olmalı.

Tam onu şapelden uzaklaştırmak üzereydim ki hayal kırıklığı yüz hatlarını sıkılaştırdı. "Lanet olsun. Tek şansım da gitti."

Mariya'ya bakmaya devam ederken kaşlarım havaya kalkıyor ve bu fikir bende ışık hızıyla büyümeye başlıyor.

Elvis yaklaşıyor. "Evlendirme dairesi gece yarısı kapanıyor." Kol saatindeki zamanı kontrol eder. "Hâlâ kırk dakikanız var. Ehliyet alın, sonra gidebiliriz."

Tökezleyerek yanıma gelen Mariya'nın yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Evet!" Parmakları karın kaslarımın üzerinde geziniyor, bana bakarken gözleri yıldız gibi parlıyor.

İsa.

Bakışlarım Elvis ve Mariya arasında gidip geliyor ve Mariya elimi tutup beni taksi çağırmak için yola doğru sürüklemeye başladığında bu düşünce zihnimde pekişiyor.

Bu gece Mariya'yla evlenip suçu sarhoş olmamıza atabilirim.

Lanet olsun.

Onu benim yapmak için o kadar ileri gitmeye hazır mıyım?

Evet.

Hiç şüphesiz. Bu kadını benim yapmak için her şeyi yaparım.

Bir taksiye biniyoruz ve Mariya heyecanla şoföre nereye gideceğimizi söylüyor. Sarhoş bir halde bana doğru eğiliyor ve muzip bir sırıtışla bana bakmaya çalışıyor. "Gözüne kestirdiğin her kimse gidip kendini becerebilir. Benimle evleniyorsun."

Mariya'yı yanımda kilitli tutmak için bir kolumu ona doluyorum, sonra mırıldanıyorum, "Nasıl istersen, *mia regina*."

Evlenmek için acele ettiğinizde para birçok sorunun üstesinden gelir.

Kırk dakika içinde evlilik cüzdanı ve alyansları almayı başardım. Mariya'nın parmağına herhangi bir yüzük takmayacağımdan eminim ve ona Vegas'ta bulabildiğim en büyük pırlantayı aldım.

Kiliseye döndüğümüzde Mariya gülmeye devam ediyor, bizim için bir mafya nikahı kıymalarını histerik derecede komik buluyor - bir bratva prensesi ve lanet İtalyan mafyasının başı.

Sade beyaz bir kokteyl elbisesi giymiş, çarpıcı görünüyor. Yine de, her şeyin içinde muhteşem görünür. A

Bana bakarken yüzündeki mutlu gülümseme hiç kaybolmuyor, gözleri cilalı taşlar gibi parlıyor.

Onu hiç böyle kaygısız görmemiştim. Her zaman aşırı kibar ya da düpedüz soğuktu. Ama bu gece değil. Alkol kanına karışmışken olmaz.

Daha iyisini bilmeseydim, bu ışıltıyı aşk sanırdım. Durumun böyle olmadığını bildiğimden, o ayılmadan önce bu düğünü yapmalıyım.

Elvis'e sabırsızca acele etmesini işaret ediyorum. Sonunda yüzüğümü Mariya'nın parmağına takana kadar alıştırma cümlelerini tekrarlayıp duruyor.

Üzerinde mükemmel duruyor.

Boğazımı temizliyorum, sonra Mariya ile gözlerimi kilitliyorum. "Muhtemelen söyleyeceğim tek kelimeyi bile hatırlamayacaksın ama yine de söyleyeceğim." Elim onunkini kavıyor ve parmaklarımız iç içe geçiyor. "Sen benim için tek kadınsın, Mariya. İmparatorluğumu kurarken sabırla bekledim ve şimdi başındayım -" Elvis'in önünde *İtalyan mafyası* demeden önce kendimi tutuyorum. "Artık zirvede olduğuma göre, hayatımda eksik olan tek bir şey var." "Sen" diye itiraf ederken ona bir adım daha yaklaşıyorum. Başparmağım parmağındaki elmasın üzerinde geziniyor. "Sahip olduğum, olduğum her şey senin, Mariya."

Yüzüğü parmağıma geçirmesine yardım ettikten sonra elini çeneme koyuyor ve tekrar bana bakıyor. "Hissediyor musun, Luca?"

"Ne?"

Hafifçe göğsüme doğru tökezliyor, sonra bana yaslanıyor, sağ eli omzumu kavıyor. Bir kolumu

onu ayakta tutmak için etrafında.

Sarhoş cesaretiyle, "Aramızdaki çekim mi?" diyor.

Dudaklarım yukarı kıvrılıyor. "Kesinlikle her kıvılcımı ve cızırtıyı hissediyorum, bebeğim."

Gülümsemesi memnuniyetle büyüyor. "Güzel." Bir kıkırdama çıkarıyor. "Sadece ben değilim."

Sırtarak, "Bunlar senin yeminlerin mi?" diye sordum.

Başını sallıyor, gözlerinde yaşlar parıldamaya başlıyor. Parmakları yanağımda ve çenemde geziniyor, gözleri daha önce görmediğim bir bakışla doluyor.

"Yemek yapamam ya da eşlerin yapması gereken hiçbir şeyi yapamam ama seni seviyorum ve bunun yeterli olacağını umuyorum."

Kelimeler bir tsunami gibi çarptı. Mariya'nın beni sevdiğini söylediğini duymak ciğerlerimdeki havayı söküp atıyor. O kadar afalladım ki, sadece ona bakabiliyorum.

Ben nasıl bilmem? Nasıl kaçırdım?

"Bu beni deli ediyor," diye devam ediyor Mariya. "Seni sonsuza dek sevdim." Ayaklarının üzerinde duramıyor, bana daha da yaslanıyor. "Ayrıca yatakta iyiyimdir." Dudaklarında muzip bir gülümseme belirliyor. "Gerçekten iyi."

Hâlâ beni sevdiğini duymanın şokunu atlatmaya çalışırken kıkırdayarak 'Seviyorum' dedi ve kendini bana ömür boyu bağladı.

Ağzım yavaşça yukarı kıvrılıyor, yoğun bir memnuniyet göğsümü dolduruyor.

Yüce İsa.

Tamamdır.

Mariya benimle evlenmeyi kabul etti ve beni sevdiğini söyledi.

Suçluluk duygusu, onun sarhoş halinden faydalandığım için anı mahvetmekle tehdit ediyor, ama bu boku derinlere itiyorum.

Ellerimi kaldırarak yüzünü çerçeveleyorum, yüzük parmağımdaki siyah alyans bana ölene kadar bağlı olduğumuzu hatırlatıyor. "Sen benimsin, Mariya Cotroni."

Tanrım, soyadımı onun adıyla birlikte duymak her şey demek.

Gözlerim onun güzel yüz hatlarında geziniyor, inançsızlık damarlarımı dolduruyor. Sevgimin her zerresi, bana hissettirdiği sahiplenme duygusu ve ona olan saplantım sesimde gün gibi açık. "Benim karım."

Burnunu kırıştırıyor, onu hiç görmediğim kadar mutlu görünüyor. "Bunu sevdim."

Başımı eğerek, şefkatle ağzımı onunkine bastırıyorum. Etrafında her zaman uçuşan taze kokuyu derin bir nefesle içime çekiyorum ve dudakları ayrıldığı anda dilim onun sıcaklığının içine kayarak eşsiz tadının tadını çıkarıyor.

Kulüptekinin aksine, kadifemsi dilinin benimkine her vuruşunun aşırı derecede farkındayım. Öpücüğü kalbimin derinliklerine kazıyorum, onu tekrar öpmeden önce bunun bir süre daha devam etmesi gerekebileceğini biliyorum.

Aleksey Amca'nın muhtemelen çıldıracağından ve bana silah çekebileceğinden hiç şüphem yok ama Mariya uğruna ölümü göze almaya değer.

Tabii Mariya yarın parmağında yüzüğümle uyandığında beni öldürmeye çalışmazsa.

Başımı eğiyorum, onu yutana kadar öpüşmeyi derinleştiriyorum.

Bunların hiçbirisi önemli değil çünkü o benim. Hepsi benim. Lanet olsun. Benim.

Farkındalık tekrar vuruyor, beni bir gelgit dalgası gibi yıkıyor.

Mariya benimle evli.

Yarın kıyamet kopabilir ama başıma ne gelirse gelsin yüzleşeceğim çünkü onun gitmesine asla izin vermeyeceğim.

Otele dönene ve uyuyan gelinimi kral yatağına yatırana kadar evlendiğimizi tam olarak anlayamadım. Otele dönerken bayılmıştı.

Yanına oturup ipeksi siyah saç tellerini yüzünden uzaklaştırıyorum. "Muhtemelen yarın beni öldürmek isteyeceksin." Yüzüm onunkine değene kadar öne doğru eğildim. "Ama istediğimi elde ederim ve eşim olarak seçeceğim başka bir kadın yok."

Mariya inliyor ve yastığa sarılmak için yan dönüyor.

Ayrılmış dudaklarının, kremi teninin, yumuşak saçlarının görüntüsünü içime çekiyorum. Şu anda kesinlikle savunmasız ve bu göğsümü dolduran bir güç dalgasına neden oluyor.

O benim korumam altında.

Parmaklarımı kızarmış yanağında gezdirirken dudaklarım tatmin edici bir gülümsemeye kıvrılıyor.

Kalkıp derin bir nefes aldıktan sonra boxerıma kadar soyunuyorum. Mariya'nın arkasında yatağına girmeden önce yüzüme su çarpmak ve dişlerimi fırçalamak için biraz zaman ayırıyorum.

Bir kolumu karıma dolayarak onu nazikçe kendime çekiyorum. Boynunun arkasına bir öpücük kondurduktan sonra fısıldıyorum: "Boktan bir şey yaptığımı biliyorum ve en azından üzgün hissetmeliyim ama hissetmiyorum. Zamanla benim karım olmaya alışacaksın. Başka yolu yok çünkü artık sana sahibim ve gitmene asla izin vermeyeceğim." Dudaklarım yine boynunun yumuşak teninde geziniyor. "Ve her ne kadar beni sevdiğini bilmiyormuş gibi davranmak zorunda kalsam da, bu sözleri bana tekrar söylemeni sabırla bekleyeceğim."

Mariya uykulu bir inilti çıkarıyor ve bana daha da sokuluyor ve o an o kadar mükemmel hissettiriyor ki, onu kendime ezmek için mücadele ediyorum.

Hayatımın aşkına sarılıp, gözlerimi kapatıyorum. "*Ti amo.*"

Bölüm 7

Mariya

Başımda zonklayan bir ağrı beni **u y a n d ı r ı y o r**. Yolda ölmüş **g i b i** hissediyorum, mide bulantısı dalgası vurduğunda bir inilti çıkarıyorum.

"Yüce Tanrım," diye mırıldanıyorum.

Yorganı geriye atarken neredeyse yataktan düşüyordum. Tökezleyerek tuvalete giderken adımlarım bile gürültülü geliyor.

Tanrım, ne kadar içtim ben?

Bir gece öncesini pek hatırlayamıyorum.

Gözlerimi kısarak tuvalete bakıyorum, gerçekten ihtiyacım olup olmadığından emin değilim. Ağzımdaki korkunç tadı temizlemeye karar vermeden önce iyi bir dakika bekliyorum.

Hâlâ kendimi berbat hissediyorum, duş alıyorum ve suyu soğuk tutmak kafamı biraz dağıtmama yardımcı oluyor. Vücudumu kuruladıktan sonra etrafıma bir havlu sarıyorum ve aynaya bakıyorum.

Öl ü gibi g ör ün ü y o r u m .

Elimde bir şey parıldıyor ve gözlerim yüzük parmağımdaki devasa pırlantaya kayıyor.

Ne...

Daha hızlı göz kırpmaya başladım.

OH.

Nefes alışım hızlandı.

BENİM.

Bacaklarım uyuşuyor ve boştaki elimle kendimi tezgâha

destekliyorum.

TANRIM.

Şok oldum dışarı . benim Zihin ve
mücadele etmek ile akşamdan
kalmayım, sadece parmağımdaki yüzüğe bakabiliyorum.

Ne yaptım ben?

Daha da önemlisi, bunu kiminle yaptım?

Tanrım, ben evlendim mi?

Dün gece neler olduğunu hatırlamaya çalıştıkça
başımdaki ağrı on kat artıyor ama en son Viktor'un kulüpten
ayrıldığını hatırlıyorum.

Dün gece neler olduğunu öğrenebilmek için giyinmek
üzere yatak odasına koşarken, Luca'nın elinde iki fincan
kahveyle yatağın ayak ucunda dikildiğini görünce aniden
duruyorum.

Gıcır gıcır mavi bir takım elbise giymiş, gözleri temkinli
bir şekilde üzerimde.

"Ahh..." Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor ve
Luca bardaklardan birini bana uzatıyor. İçeceği ondan
aldığımda soruyorum: "Dün gece ne oldu? Viktor gittikten
sonra hiçbir şey hatırlamıyorum."

Kahvesinden bir yudum alıyor, sonra yüzük parmağındaki
siyah bandı görünce gözlerim açılıyor.

Tanrı'nın Annesi.

Şok olmuş karıncalanmalar tenimin her santimetresine
yayıldı.

"En son hatırladığım kadarıyla seninle bir şeyler
içiyorduk," diyor.

Gözlerim karışmış çarşaflara, sonra tekrar Luca'nın
parmağındaki yüzüğe kayıyor.

Biz...?

"Biz..." Daha derin nefes alıyorum. "Öyle mi...?" Nefeslerim hızlanıyor, sonra soluğum kesiliyor, "Sen ve ben mi?"

Göğüs cebine uzanarak bir kâğıt parçası çıkarıyor ve almam için bana uzatıyor. Fincanı masanın üzerine bırakıyorum, gözlerim Luca'nın kayıtsız ifadesi ile kâğıt arasında gidip geliyor.

Belgeyi açtığımda, evlilik cüzdanında ikimizin de ismini gördüm.

Oh,

Tanrım.

Nefes al.

Gözlerim tekrar Luca'nın yüzüne kayıyor ve sesim şok olmuş bir fısıltıdan öteye gitmiyor. "Evlendik mi?"

Uyuşmuş bacaklarımla yatağın kenarına geçip oturuyorum, bir elimle havluyu diğer elimle evlilik cüzdanını tutarken çıplak ayaklarımın altındaki mermer fayanslara bakıyorum.

Luca Cotroni ile mi evlendim?

Nasıl hissedeceğimi ya da ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Gözlerimi kapatarak neler olduğunu hatırlamaya çalışıyorum ama aklımda sadece benim güldüğüm ve Luca'nın gülümsediği karmakarışık görüntüler var.

"Sen iyi misin?" Luca sorar.

Başımı salladım. "Hiçbirini hatırlamıyorum. Ne kadar içtik?"

"Çok fazla," diye mırıldandı. Sertifikayı uyuşmuş parmaklarımdan alıyor ve cebine sokuyor. "Kahveyi iç."

Fincan görüş alanımda belirliyor ve ılık sıvının bir kısmını zorla içiyorum.

Eğer evlendiysek, biz...? "Seks yaptık mı?" Ben sordum.

"Hayır."

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Nereden biliyorsun?"

"Uyandığımda ikimiz de giyiniktik," diye cevap veriyor, sonra gözleri benimkilere takılıyor. "Ayrıca, seni becerdikten sonra beni hâlâ içinde hissediyor olacaksın."

Tanrım.

Kendine olan güveni ve kibri karşısında kaşlarım havaya kalkıyor.

Söyledikleri hakkında yorum yapamadan yatak odasının kapısı açıldı. "Nasıldı -"

Başım kapıya doğru kayıyor ve Viktor'un durmasını izliyorum.

Benden Luca'ya, sonra tekrar bana bakıyor. "Bana görüldüğü gibi olmadığını söyle."

Bir inilti çıkarıyorum ve boştaki elimi alnıma bastırıyorum.

"Luca," diye tersliyor Viktor, sesi gergin.

"Görüldüğü gibi değil," diyor Luca, sonra inliyorum, "Daha da kötü."

"Daha mı kötü?"

Viktor'a haberi vermek için yataktan kalkıyorum ama Luca kısmen önüme geçiyor. "Biz evlendik."

Tanrım, buna

inanamıyorum. Bu

gerçekten oluyor mu?

Viktor birkaç kez göz kırpmıyor, sonra yavaşça başını eğiyor. "Doğru duyduğumu sanmıyorum. Evli misiniz?" Luca ve benim aramda bir işaret yapıyor. "İkiniz mi?"

"Evet," diye yanıtlıyor Luca. "Sarhoşken evlendik."

Viktor'un kendini kaybetmesini bekliyorum ama onun yerine, nefes almakta zorlanana kadar kahkahalar atıyor.

"Ciddiyim," diye mırıldandım. "Bu hiç komik değil."

Viktor yanağındaki bir damla yaşı siler ve başını sallayarak, "Toparlanın. Eve gidiyoruz."

"Ne?" Sözde ağabeyime bakakaldım. "Eve gitmeden önce bu evliliği iptal ettirmeliyiz. Babam bilmemeli. Luca'yı öldürür!"

"Sadece meraktan soruyorum," dedi Viktor, gözleri Luca'nın kilitlenerek, "İkiniz ne kadar sarhoştunuz?"

Luca, "Çok," diye yanıtlıyor.

"Bir bok hatırlayamıyorum," diye ekliyorum.

Gözlerim iki adam arasında gidip gelirken Viktor Luca'ya bakmaya devam ediyor, sonra arkasını dönüp odadan çıkıyor ve "Bir saat içinde tekerlekler yukarı" diyor.

"Ama önce bunu iptal ettirmemiz gerekiyor," diye bağıriyorum arkasından. Luca odadan çıkmadan önce, "Giyin, Mariya," diye emrediyor.

Oda.

Kapanırken kapıya bakıyorum, Luca bana bir emir verdiği için kırılgın mıyım yoksa tahrik mi oldum anlamaya çalışıyorum.

Tanrım, Mariya. Giyin!

Havluyu bırakıyorum ve hızlıca iç çamaşırlarımı, bir kot pantolon, ipek bir bluz ve en sevdiğim Dolce and Gabbana topuklu ayakkabılarımı giyiyorum.

Saçlarımı tarayıp şık bir at kuyruğu yaptığımda, farkına vardığım şeyle duraksıyorum.

Ben Luca ile evliyim.

Sol elimi önümde tutuyorum ve elmas yüzüğe bakıyorum.

Güzelmiş.

Kahretsin, Luca ile evlendiğime inanamıyorum.

Bir parçam bunun gerçek olmasını diliyor. Normal şartlar altında, bu bir rüyanın gerçekleşmesinden başka bir şey olmazdı.

Ama sarhoşken Vegas'ta düşün yapmamızın normal bir yanı yok.

Bu, ailelerimiz arasındaki iş bağları için ne anlama gelecek? Ailelerimiz nasıl tepki verecek?

Babam çıldıracak.

Platin kordonu parmağıma taktığımda yüzüğün tam oturduğunu fark ettim. Sarhoşken bile Luca ya da ben ölçüyü doğru aldıklarından emin olduk.

Sarhoş halimle ne dediğimi sadece Tanrı bilir.

Sakin olun. Ona içinizi dökseniz ve duygularınızı itiraf etseniz bile, hatırlamaz.

Hissettiğim kadar ölü görünmemek için biraz makyaj yaptıktan sonra eşyalarımı çantama dolduruyorum ve valizimi oturma odasına sürüklüyorum.

Viktor ve Luca'dan hiçbir iz yokken bir kanepeye çöküp tekrar yüzüğe bakıyorum.

Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum.

Bu hiçbir şeyi değiştirmez. İkimiz de sarhoştuk, o yüzden bir şey ifade etmedi.

Luca bana karşı hâlâ kayıtsız.

Evliliğimizi iptal ettirip hayatımıza devam edeceğiz. Luca ilgilendiği kadınla evlenecek, ben de muhtemelen yine sarhoş olacağım.

Ama doğruyu söylemek gerekirse, yüzüğünü parmağıma takabilmemin tek yolunun onun sarhoş olması olduğunu bilmek acı veriyor.

Antrede ayak sesleri duyuyorum ve başımı kaldırdığımda Viktor ve Luca'nın oturma odasına girdiklerini görüyorum.

"Avukatını aradın mı?" Ben sordum. "İptal ettirebilir mi?"

Viktor başını sallar. "Babalarınıza söylemeden fesih olmaz. Bunu onların kafasına sokmayacağım."

"Ama siz bratva ve mafyanın başısınız," diye neredeyse çığlık atacaktım.

Viktor beni bir bakışla ya da uyararak iğneliyor. "Senin için yapabileceğim çok şey var ama babanı kızdırmak bunlardan biri değil. Hadi gidelim."

Ayağa kalkarken gözlerim Luca'ya kayıyor. "Bir şey yapamaz mısın?"

"Viktor haklı. Ailelerimizle buluşalım ve oradan devam edelim."

Bavullarımı kapıya doğru sürüklerken iki adama bakıp sadece başımı sallayabiliyorum. "Bunlar sizin cenazeleriniz."

Bölüm 8

Luca

Uyandıktan hemen sonra olanları anlatmak için babamı aradım. Boşanma olmayacağı konusunda anlaşmıştık.

Babamın arkamı kolladığını bildiğimden, Koslov malikanesinin ön kapısına yaklaşırken kendimi oldukça sakin hissediyorum.

Oturma odasına adımımızı attığımız anda sohbet kesiliyor ve Alexei Amca şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak, "Erken dönmüşsünüz. Ne oldu?" diye soruyor.

Mariya annesine ve babasına sarılırken bana hafifçe başını sallayan babama bakıyorum.

Boğazını temizliyor, gözleri Viktor ve benim üzerimde geziniyor.

Olacaklara karşı kendimi hazırlayarak bir adım öne çıktım. "Dün gece çok içtik ve Mariya ile evlendik."

Tehlikeli bir yavaşlıkla Aleksey Amca'nın gözleri kısılıyor, sonra başını eğiyor, şahin bakışları benden Mariya'ya kayarken gözleri kararıyor. "Sen evlendin."

Bu bir soru değil ama Mariya başını sallamaya başlıyor. "Özür dilerim. Hiçbir şey hatırlayamıyorum."

"Tanrım," diye mırıldanıyor Mariya'nın annesi Bella Teyze, şaşkınlıkla başını sallayarak.

Alexei Amca'nın yüz hatları öfkeyle gerilirken ayağa kalkıyor ve gözleri bana kilitleniyor. "Peki ya sen? Ne hatırlıyorsun?"

Her şeyi.

"Çok değil," diye yalan söylüyorum. Bana bakmaya devam ediyor ve daha küçük bir adamın kırılacağı yerde, omuzlarımı dikleştiriyorum, sakın bir kafa tutuyorum.

Sonunda gözleri beni bırakıp Viktor'a dikiliyor. "Bunlar olurken sen neredeydin?"

Viktor esnememeye çalışarak, "Otelde uyuyor," diye cevap verdi. "Bunu halletmen için seni yalnız bırakayım. Benim halletmem gereken bir iş var." Bana bir bakış attı. "Bugün hayatta kalırsan beni ara."

Neredeyse bir kahkaha atacaktım ama Alexei Amca "Evlendin mi lan sen?" diye çıkışınca yutkundum.

"Sakin ol." Bella Teyze onun kendini kaybetmesini engellemeye çalışıyor. "Bağırmak hiçbir şeyi düzeltmez."

"Bağırmıyorum," diye mırıldanıyor tekrar otururken, sonra babama bakıyor. "Lucian, söylemek istediğin bir şey var mı?"

Babam arkadaşıyla göz göze gelir. "Bella haklı, üzülmemizin bize bir faydası yok. Bence bu her iki aile için de iyi bir şey."

Aleksey Amca başını sallar ama sonra "Lanet olası evli" diye mırıldanır. Gözlerini Mariya'ya kilitleyerek, "Bu konuda ne hissediyorsun?" diye sorar.

Başını sallayarak babasının yanına oturur. "Hızlı bir fesih en iyisi olur, değil mi? Luca başka biriyle evlenmeyi planlıyordu ve biz birbirimizi çok az tanıyoruz."

"Birbirinizi hayatınız boyunca tanıdınız!" diye bağırınca Bella Teyze onu tekrar sakinleştirmek için kalçasını okşuyor.

"Başka biriyle evlenmek gibi bir niyetim yoktu," diyorum, bu çılgınca fikre nereden kapıldığını merak ederek. "Babama katılıyorum, bu her iki aile için de iyi olacak."

Mariya'nın gözleri büyük bir şaşkınlıkla bana bakıyor. "Evli kalmak mı istiyorsun? Benimle mi?"

Hiç tereddüt etmeden, "Evet. Bratva ile mafya arasındaki bağları sağlamlaştıracak" diye cevap verdim. Yüzünde incinmiş bir ifade belirliyor ve hemen ekliyorum: "Seni karım olarak kabul etmek benim için bir onurdur, Mariya."

Bana inanmayarak bakıyor, sonra başını sallayarak fısıldıyor. "Tabii ki olur."

"Tatlım," diyor Bella Teyze kızının dikkatini çekmek için, "Ne istiyorsun?"

Hâlâ son yirmi dört saatin olaylarını düşünen Mariya'nın dudakları aralanır ama bir şey söylemez.

Yüz ifadelerini okuyamıyorum ve nasıl hissettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Onunla olan ilişki umutlarımı sona erdirecek ya da sağlamlaştıracak milyon dolarlık soruya vereceği cevabı sabırsızlıkla beklerken kalbim daha hızlı atıyor.

Çantasını yaklaştırarak yüzüğü çıkarır ve ona bakar.

Uçakta çıkardığında hiç mutlu olmamıştım.

"Altı ay ver," diyor annem, sesi her zamanki gibi yumuşak. "Eğer yürütemezseniz, o zaman evliliğinizi iptal ettirebilirsiniz."

Mariya bakışlarını yavaşça babasına doğru kaldırır. "Ne düşünüyorsun baba?"

"Ne düşündüğümü bilmek istemezsin," diye mırıldanıyor, belli ki hâlâ üzgün. "Siz yetişkinsiniz. Nasıl oluyor da bir bok hatırlamayacak kadar sarhoş olabiliyorsunuz?"

Bella Teyze ona, "Biz gençken bunu birçok kez yapmıştın," diye hatırlatıyor.

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye homurdanıyor.

"Benim hatamdı." Mariya'nın oturduğu kanepeye doğru ilerledim ve yanına oturdum. "Ne kadar içtiğimizi takip etmeliydim. Rahatlatıcıydı ve biraz stres atıyorduk. Sonra bir de baktım ki evli olarak uyanmışız."

Gözleri Mariya'dan bana kayıyor, sessiz kaldığı her saniye odada gerilim artıyor.

Her kasımız gergin, başımızın üzerinde patlayacağı kesin olan bombaya hazırlıklı.

Mariya kıpırdanıyor ve zorlukla yutkunuyor, açıkça gergin. "Baba?"

"Bırak da düşüneyim!" Alexei Amca tersledi. Bakışlarını karartan öfkeye bakılırsa, bana silah çekmemiş olmasına şaşıyorum. Derin bir nefes alıyor, başını sallıyor, sonra gözlerini Mariya ve benim üzerime diyor. "Altı ay boyunca evli kalacaksınız."

Tanrıya Şükür.

Şoke olan Mariya, "Ama -" diye soluk soluğa kalır.

Babası sert bir bakışla sözünü keser. "Aması yok. Altı ay boyunca Luca ile evli kalacaksın. Onunla yaşayacaksın ve bu işi yürütmeye çalışacaksın."

Neredeyse boğuluyordu, "Birlikte yaşamak mı? Burada mı?"

Kendimi savunmanın zamanı geldiğini bildiğinden, "Benim dairemde yaşayacağız." dedim.

Ailesiyle yaşamamızın imkanı yok.

Mariya geniş bakışlarını bana çevirdi. "Senin yanına taşınmak zorunda mıyım?"

Tereddüt etmeden başımı salladım. "Evet."

Sertçe nefes alıp yalvaran bakışlarını babasına çevirdiğinde, babası başını sallar. "Bu yatağı sen yaptın, içinde uyuyacaksın. En azından altı ay boyunca. Evlendikten bir gün sonra evliliğinizi feshedemeyiz. Bu bizi tüm dünyanın alay konusu yapar. Cesedimi çiğnemedenden bunun olmasına izin vermem."

Mariya'ya uzanıp elimi onun elinin üzerine koyuyorum. Gözlerini bana kilitlediğinde, "Altı ay bizi öldürmez," diyorum.

"Sen öyle sanıyorsun," diye mırıldanarak elini benimkinden kurtardı.

"Karar verildi," diyor Aleksey Amca. Ayağa kalkıp kendine bir içki doldurmaya gidiyor. Votkayı mideye indirdikten sonra, "Luca, çalışma odasında bana katıl," diye mırıldanıyor.

Ayağa kalkıp babasını takip etmeden önce Mariya'ya "Yüzüğü tak," diye emrediyorum.

Çalışma odasına girip kapıyı kapattığımda Alexei Amca kendine bir votka daha koyuyor. İçkiyi bitirmesini bekliyorum.

Bardakları yere bırakıyor, sonra daha küçük bir adamın altına işemesine neden olacak bir bakışla bana dönüyor.

"Bana nasıl sarhoş olduğunu açıkla" diye soruyor.

"Kiraz bombası shotları ve şampanya. İçkilerimi karıştıran biri değilimdir ama Mariya'nın gecenin tadını çıkarmasını istedim, bu yüzden onunla birlikte içtim."

"Hâlâ nefes alıyor olmanın tek nedeni vaftiz oğlum ve İtalyan mafyasının başı olman," diyor, ses tonunda ölümcül bir keskinlik var. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, efendim." Bir kez bile göz temasını kesmedim.

Derin bir nefes alıyor ve biraz sakinleşiyor gibi görünüyor. "Partide Mariya'ya nasıl baktığını gördüm."

"Biliyorum."

"Onu mutlu edeceksin," diyor. "Mutlu edeceğim."

"Kızımın saçının teline zarar verirsen, seni tereddüt etmeden öldürürüm."

Kıkırdama isteğimi bastırıyorum. "Biliyorum."

Alexei Amca bir içki daha dolduruyor, bu kez içmek yerine yavaşça yudumluyor. "İşe yaramasını sağla Luca. Mariya inatçıdır ve sana cehennemi yaşatacaktır. Bir şekilde seni sevmesini sağlamalısın."

Beni zaten seviyor.

"Fesih istemiyorum," dedim. "Elimden geleni yapacağım."

Alexei Amca başını sallıyor, sonra ağzının kenarı kalkıyor. "Böyle bir numaraya kalkışan başka bir pisliği öldürürdüm ama sen olduğun için mutluyum. Kızımın güvende olacağını biliyorum çünkü herhangi biri seninle uğraşacak kadar aptal olabilir." Göz göze gelene kadar yaklaşıyor. "Küçük kızıma prensesmiş gibi davran."

"Ona bir kraliçe gibi davranacağım," diye söz veriyorum.

Kraliçem.

Alexei Amca başını sallıyor, sonra omzuma vuruyor. "Bu durumu en iyi şekilde değerlendirelim."

"Evet, efendim."

Ofisten ıkıyoruz ve oturma odasına döner dönmez Mariya ayağa fırlıyor. "Bütün bunlar ne zaman olacak?"

Alexei Amca bir kaşını kaldırıyor. "Her şey yemin ettiğin anda başladı, *Prenses.*"

"Yani bugün Luca'nın yanına taşınmak zorunda mıyım?" diye sorarken sesi yükseliyor.

"Benimle güvende olacaksın Mariya," diyerek ona biraz güvence vermeye çalışıyorum.

"Endişelendiğim benim güvenliğim değil," diye tersledi beni, sonra da evli kalacağımız için gözle görülür bir mutsuzlukla salondan ıktı.

Bölüm 9

Mariya

Çantamdan telefonumu çıkarıp Violet'in numarasını çevirirken bir yandan da yatak odama koşuyorum.

"Vegas nasıl?" telefona cevap veriyor.

Yatak odasının kapısını arkamdan çarparak kapatırken, "Ne olduğuna inanamayacaksın," diye homurdandım.

Hala inanamıyorum.

"Ne?" diye soruyor en iyi arkadaşım.

Derin bir nefes çekiyorum. "Luca ile evlendim." "Ne?!"

"Sarhoş olduk ve uyandığımda adamla evliydim."

"Eğer onu öldürdüysen bana söyleme çünkü o zaman seni savunamam."

"Hâlâ hayatta," diye mırıldandım. "Boşanma davası açabilmem için altı ay evli kalmamız gerekiyor."

"Lanet olsun, Mariya. Seni Vegas'ta bir hafta sonu yalnız bırakıyorum ve sen Luca ile evleniyorsun öyle mi?"

"Biliyorum," diye inliyorum yatağıma yığılırken.

"Luca bu konuda ne hissediyor?" diye soruyor. "Yani, eğer seni seviyorsa, bu iyi bir şey, değil mi?"

"Beni sevmiyor," diye mırıldandım. "Bunun iş için iyi olduğunu düşünüyor." Hayatımı kökünden değiştirmek ve bildiğim tek yuvayı terk etmek zorunda kalmaktan nefret ederek hoşnutsuz bir of çektim. "I

yanına taşınmak ve ona eş rolü oynamak zorundayım.
Muhtemelen bu gece onu bir yastıkla boğacağım."

"Tekrar söylüyorum, kocanı öldürmeyi planlıyorsan bana söyleme. O zaman sana yardım etmek için hiçbir şey yapamam" diye kıkırdıyor.

"Ben ciddiylim. Onunla altı ay nasıl hayatta kalacağım?"

"Belki bu anlaşmadan ateşli bir seks çıkarabilir ve sonunda onu unutabilirsin?"

"Keşke." Yatağa sırt üstü uzanıp tavana bakıyorum.
"Sırrımı ondan nasıl saklayacağım?"

"Onunla mümkün olduğunca az zaman geçirin. Ona karşı bir şeyler hissediyor olmanız, bunu hak ettiği anlamına gelmez."

"Haklısın."

"Ayrıca, ilk osuruktan sonra, ezilme hızlı bir şekilde ölecektir."

Bir kahkaha patlattım. Kapım çalındığında "Gitmem gerek. Sonra konuşuruz."

"İyi şanslar!"

Telefonu kapatıp, "İçeri gel." diyorum.

Kapı açılıyor ve annemi gördüğümde rahatlayarak iç çekiyorum.

Kapıyı kapattı ve yanıma oturmaya geldi. Bir kolunu omuzlarıma dolayarak, "Nasılsın?" diye sordu.

"Emin değilim."

Tanrım, bu tam bir karmaşa.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor annem. "Herkesin altı ay talep ettiğini biliyorum, ama eğer vermek istemiyorsan

bu evliliği bir dene, sonra yapma. Kimsenin seni zorlamasına izin vermeyeceğim."

Kollarımı anneme dolayarak ona sıkıca sarılıyorum. "Ne istediğimden emin değilim, *Mami*," diye itiraf ediyorum.

Tanrım, duygularım allak bullak oldu. İnanamıyorum. Luca ve ben evlendik.

Geri çekildi ve benimle göz göze geldi. "Ne demek istiyorsun?"

Bir an tereddüt ediyorum, düşüncelerim oradan oraya sıçrıyor. Annemle göz göze geldikten sonra, "Bu aramızda kalmalı," diyorum.

"Tabii ki."

Dişlerim alt dudağımı çekiştiriyor, sonra ona sırrımı itiraf ediyorum, "Luca'yı seviyorum."

Annemin kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor ve bana göz kırpmıyor. "Ne zamandan beri?"

"Ezelden beri," diye iç geçiriyorum, omuzlarım çöküyor. Bir inilti çıkardım. "Bu yüzden onun yanında çok şirret davranıyordum. Gerçek duygularımı saklamaya çalışıyordum.

"Ah, tatlım," diye fısıldıyor. Beni rahatlatmak için elini saçlarımin üzerinde gezdiriyor. "O zaman bu iyi bir şey değil mi?"

Başımı sallıyorum, kendimi düpedüz mutsuz hissediyorum. "Mantık evliliği istemiyorum. Genellikle düğünlerden önce gelen romantizmi yaşamak ve evleneceğim adamın beni gerçekten sevdiğini bilmek güzel olurdu."

Annem kolunu omuzlarıma doluyor. "Sen benim kıızımsın, Mariya. Eğer ben babanı kendime aşık edebildiysem, sen de Luca'yı kendine aşık edebilirsin."

"Nasıl? Sadece nefes alarak bile onu kızdırdığıma eminim."

"Luca gibi bir adamın, umursamadığı bir kadın için babanın gazabına uğrayacağını gerçekten düşünüyor musun?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Luca sadece ailelerimiz arasındaki bağları önemsiyor. Onun kararının benim hakkımda hissettikleriyle hiçbir ilgisi yok."

Annem beni sıkıca kucaklıyor. "Bence umursuyor, ama eğer durum böyle değilse, o zaman ona ne kadar harika bir kadın olduğunu göster ve sana aşık olmasını sağla. Ne istiyorsan al, tatlım."

O kadar kolay olsaydı, çoktan yapardım.

Odaya göz gezdirirken, "Her şeyi toplamak zorunda mıyım?" diye soruyorum.

Göğsümde çok fazla çelişkili duygu dönüyor. Bildiğim tek evi terk etmek istemiyorum. Burası benim güvenli alanım.

Ama Luca'yı benim yapma şansım olabileceği için biraz heyecanlı hissetmekten kendimi alamıyorum.

Annem haklı, belki onu kendime aşık edebilirim.

Belki hayallerimdeki adamla sonsuza dek mutlu olabilirim.

Ve belki de birbirimizi öldürürüz. Ugh.

Annem başını sallıyor. "Sadece ihtiyacın olanı al. Odan her zaman burada seni bekliyor olacak."

Kapı açıldı ve babam içeri girdi. Annem şakağıma bir öpücük kondurduktan sonra beni babamla yalnız bırakıyor.

Gözlerimi kaldırıp babamın karanlık bakışlarıyla buluşuyorum. Kendimi on altı yaşından daha büyük hissetmeyene kadar bir süre birbirimize bakıyoruz. Yerimden fırlayarak babamın kollarına atılıyorum ve "Korkuyorum" diyorum.

Babam beni sıkıca tutuyor ve saçlarıma bir öpücük konduruyor. "Luca sana zarar vermeye cesaret edemez."

Başımı sallıyorum. "Beni korkutan şey bilinmezlik."

Beni geriye doğru iten babam eğilip bana o kadar büyük bir sevgiyle bakıyor ki boğazım düğümleniyor ve gözlerim yaşıyor. "Luca'yı hayatın boyunca tanıdın. Sana iyi davranacaktır."

Ama o beni sevmiyor.

Babam elini yanağıma götürüyor. "Ve ben sadece bir telefon uzağındayım. Lev ve Ivan da yanında olacak."

Bir an için, eğer yüzde yüz karşı çıkarsam babamın beni bu evliliğe zorlamayacağını bildiğimden, su kanallarını açmayı düşünüyorum.

Ama umut beni olduğum yerde durduruyor.

Akşamdan kalmalığın ve içimdeki duygusal savaşın etkilerini hissederek içimi çektim. "Luca ve benim bu işi yürütebileceğimize gerçekten inanıyor musun?"

Babam hiç tereddüt etmeden başını sallar. "Bundan eminim.

Aksi takdirde bu evden dışarı adımını atmazdın."

Babam asla yanılmaz.

Babamın gözlerine bakıyorum ve her zaman olduğu gibi ondan güç alıyorum.

Bu, istediğin adamı elde etmek için bir şans Mariya. Korku ve belirsizliğin yoluna çıkmasına izin verme.

"Tamam."

Babamın ağzının kenarı kalkıyor. "Ayrıca, sana nasıl dövüşüleceğini ben öğrettim ve sende annenin öfkesi var. Luca sana sorun çıkarırsa ona acırım."

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Onun kıcını tekmeleyeceğim."

"İşte benim kızım." Babam gömme dolabı işaret ediyor. "Eşyalarını Luca'nın dairesine götüreceğim."

Başımı sallayarak derin nefes alıyorum.

İşte bu kadar. Altı ay boyunca Luca ile yaşamak, onun yanında uyumak ve ona eş olmak zorundayım.

Yüce Tanrım.

Birbirimizi öldürmemiz ya da şehvete teslim olmamız yarı yarıya. En azından benim açımdan, çünkü Luca'nın benimle evli olmayı nasıl karşılayacağı hakkında hiçbir fikrim yok, çünkü bu muhtemelen onun için sadece başka bir iş anlaşması.

Bölüm 10

Luca

Mariya'yı lanet bir mağara adamı gibi ailesinden uzaklaştırmak istemediğimden, onu tamamen kendime alabilmek için ailelerimizle brunch'a kalıyoruz.

Atılan bombanın etkisiyle atmosfer hâlâ biraz gergin ama itiraf etmeliyim ki beklediğimden çok daha iyi geçti.

Aleksey Amca beni öldürmedi ve Mariya ile aramı düzeltmek için bir şansım var.

Tek istediğim buydu. Sadece bir şans.

Kadının inatçı olduğunu biliyorum ama yine de ailemiz altı ay süre vermemiz gerektiğini söylediğinde verdiği sert tepki beni hayal kırıklığına uğrattı.

Gözlerim önündeki yemek tabağına neredeyse hiç dokunmamış olan Mariya'ya takılıyor. Alyansını takmadığını fark ediyorum ve kaşlarımın çatılmasına neden oluyor.

Eve gitme vakti geldi, böylece ailelerimizin müdahalesi olmadan konuşabiliriz.

"Brunch için teşekkürler," diyorum ayağa kalkarken. "Eve gitme vaktimiz geldi."

Mariya söylediklerimi duymamış gibi oturmaya devam ediyor. "Mariya." Gözleri benimkilere kaydı. "Gitme vakti geldi."

Ne hissettiğini anlayamadığım bir duygu titreşimi var, derin bir nefes alıyor ve sonunda ayağa kalkıyor. "Tamam."

Ailelerimiz bizi ön kapıya kadar götürüyor, orada bizi bekleyen tek şey onun gece çantası.

"Eşyalarının geri kalanı nerede?" Çantayı alırken sordum.

"Her şeyi gönderteceğim," diye yanıtlıyor Aleksey Amca. Mariya'yı kucağına çeker ve ona bir şeyler fısıldar.

Ailemle vedalaşmak için bir an duruyorum, sonra elimi Mariya'nın beline koyuyorum. Konaktan çıkarken benden uzaklaşıyor ve G-Wagon'umun yolcu koltuğuna tırmanmadan önce ailesine el sallamak için arkasına bakıyor. Kapıyı kapattım ve gece çantasını arka koltuğa yerleştirdim.

Verandayı dolduran ailelerimize gülümsüyorum, sonra direksiyonun arkasına geçiyorum. Mariya'nın emniyet kemerini takmadığını fark edince ona doğru eğilip kayışı göğsünün üzerinden çekiyorum. Klipsi iterken kokusu ciğerlerime doluyor. Gözlerimiz buluşuyor ve kayışı ayarlamadan önce bir an için kızarmış görünüyor. "Kendim yapabilirim."

"Biliyorum." Koltuğuma geri yerleştim ve motoru çalıştırdım.

Sonunda, onun ilgisini kimseyle paylaşmak zorunda değilim.

Ben aracı demir kapılara doğru yönlendirirken Lev ve Ivan da bir SUV ile arkamızdan geliyorlar. Tam G-Wagon'un burnunu sokağa çevirdiğimde Mariya, "Neden karşı koymadınız?" diye soruyor.

"Kavga edecek bir şey yoktu."

Her şey benim lehime gelişti.

"Yani bu maskaralığa devam mı edeceksin?" "Bu bir maskaralık değil."

Çok uzak bir ihtimal de ğil, bebe ğim.

Ofladığını duyuyorum ama gözlerimi önümdeki yoldan ayırmıyorum.

Bir huff daha havayı dolduruyor, sonra mırıldanıyor, "Seni bir korkak olarak düşünmemiştim."

Bakışlarımı yavaşça ona çevirirken kaşlarım havaya kalkıyor. "Dikkatli ol."

O kadını seviyor olabilirim ama bana saygısızlık etmesine izin veremem.

Bana doğru bir bakış fırlattı. "Geleceğine ailemizin karar vermesine izin veriyorsun. Bir mafya lideri için bu çok zayıf bir davranış."

Öfke göğsümde kaynamaya başladı. "Bir boka karar vermelerine izin vermedim."

"Ah lütfen," diye alay ederek pencereden dışarı bakıyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, sonra da alaycı bir ifadeyle bana bakıyor. "Orada oturup altı ay boyunca benimle birlikte olmaktan mutlu olduğunu mu söyleyeceksin?"

Tanrım!

Direksiyonu yolun kenarına çekiyorum ve G-Wagon'u durduruyorum. Kemerimi çözüp Mariya'ya dönüyorum ve tehlikeli bir şekilde ona yaklaşıyorum. "Altı aydan önce olmayacak."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Kulağa acı gelen bir kıkırdama duyuldu, gözleri karardı. "Bu işi bırakmadan önce ne kadar daha böyle davranmayı planlıyorsun?"

Kucağından çantasını aldım, lanet şeyi açtım ve yüzüğünü çıkardım. Sol elini tutuyorum ve çekmeye çalıştığımda, tutuşumu sıkılaştırıyorum ve pırlantayı parmağına geri itiyorum. Onu bir bakışla

"O yüzük bir daha asla parmağından çıkmayacak" derken ses tonum çok ciddi olduğumu gösteriyor.

Çenesini kaldırıyor ve "Hiçbir zaman sadece altı ay sürmez" diye bana takılıyor. Yine kıkırdıyor. "Tabii daha önce vazgeçmezsen."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Fesih olmayacak, *Principessa*."

Yüz hatlarında anında bir şaşkınlık belirir. "Ne?"

Ondan uzaklaşarak emniyet kemerimi taktım ve aracı tekrar yola sürdüm. "Sana asla vermeyeceğim tek şey boşanmak. Diğer her şey tartışmaya açık."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Cevap verme zahmetine girmeyince nefesi kesildi. "Ciddi misin? Aklını mı kaçırdın?"

"Hiç bu kadar akıllı olmamıştım," diye mırıldandım.

"Neden benimle evli kalmak istiyorsun ki?"

Kırmızı ışıktaki durdum ve ona baktım. "Sen Mariya Koslov'sun. Asıl soru şu: Neden seninle evlenmek istemeyeyim?"

"Tanrım," diye mırıldanıyor başını sallayarak. "Ben babamla ittifak kurmak için kullanabileceğin bir pazarlık kozu değilim."

Onu istememin son nedeni bu.

Işık yeşile dönüyor ve ben uzaklaşırken aramıza ağır bir sessizlik giriyor. G-Wagon'u park ettiğimde ve dışarı çıktığımızda, aramızdaki gerilimi bir tereyağı bıçağıyla kesebilirsiniz.

Mariya'nın çantasını alıp Lev ve Ivan'ın bize katılmasını bekliyorum, sonra da "Burada kalın" diye emrediyorum. Size ihtiyacı yok.

ev."

Mariya beni asansöre kadar takip ediyor ve kapılar kapandığında, "Mezbahaya götürülen bir kuzu gibi," diye mırıldanıyor.

"Sen kuzu değilsin, *mia regina*."

Gözleri bana kayıyor. "Bana ne dedin?"

Kapılar açılıyor ve gülümseyerek yürümesini işaret ediyorum. "Kraliçem."

Duraklıyor, gözleri yüzümü arıyor. Başını sallayarak yeni evine doğru adım attı. "Sana kralım dememin imkanı yok."

"Bunu göreceğiz," diye kıkırdıyorum. Merakla oturma odasına göz gezdirmesini izliyorum.

Çatı katının tamamı siyah kayrak taşıyla dekore edilmiş, mobilyalar koyu kömür tonlarıyla eşleşiyor. Siyah olan her şeye olan sevgimi babamdan miras aldım.

"Fena değil," diye mırıldanıyor. Dikkatini bana çeviriyor. "Bana misafir odasını göster, ben de yolundan çekileyim."

Bir kıkırdama daha çıkararak başımı sallıyorum. Merdivenlere doğru yürüyorum ve arkamda Mariya'nın sesini duyuyorum. Dört misafir odasını görmezden geliyorum ve ona etrafı gösterme zahmetine bile girmiyorum.

Artık onun da olan yatak odama girdiğimde çantamı büyük boy yatağın ayak ucuna bırakıyorum. "Bu sadece sözde bir evlilik olmayacak." Arkamı dönüyorum ve onun dikkatli bakışlarını yakalıyorum. "Benim yatağında uyuyacaksın."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken bana bir kaşını kaldırıyor. Çenesi bir santim kalktı, kraliçe gibi görünüyordu.

öyle. "Öyle mi?"

Kafa sallama zahmetine bile girmiyorum.

Kollarını açarak, aramızda sadece birkaç santim mesafe kalana kadar yavaşça bana yaklaşıyor. Başını arkaya doğru eğerek, kirpiklerini baştan çıkarıcı bir hareketle aşağı indiriyor ve bu hareketin doğrudan sikimle bir bağlantısı var.

"Böylece yan yana uyuyacağız." Sesi alçak ve çok seksi, bu da beni daha da sertleştiriyor. "Mutlu bir evli çift gibi sevişeceğiz." Bir elini göğsüme doğru kaldırıyor ve parmağını gömleğimin düğmelerinde gezdiriyor. "Ben de iyi bir eş gibi sana yemek pişirip ikram edeceğim."

"Yemek pişirmek yok." Ağzımın kenarı kalktı. "Berbat olduğunu duydum."

Kaşlarını çatarak bana bakıyor, muhtemelen bu küçük ayrıntıyı nasıl bildiğimi merak ediyor.

Elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı boynunun arkasına doluyorum. Sıcak nefesini dudaklarımda hissedene kadar onu kendime yaklaştırmak için, "Fesih olmayacak ve bu evlilik her yönüyle gerçek olacak," diyorum.

Annesi ve babasını yenilmez bir ikili yapan aynı güç gözlerini karartıyor. "Parmaklarını şıklatacaksın ve ben de iyi bir kukla mı olacağım sanıyorsun?"

"Bana kredi ver, *mia moglie*. Ben aptal değilim."

Dudakları ayrılıyor ve onu öpmek için tüm gücümü harcıyorum.

"İtalyanca konuştuğunu duymak ne kadar sıcak olsa da, beni hayal kırıklığına uğrattı."

"Karım." Kelimeler ağızından çıkarken etrafımızdaki havayı geriyor. Beklenti, katıksız şehvet ve bu inatçı kadını isteğime boyun eğmeye zorlamak için çıldırtıcı bir ihtiyaç - hepsi çok sarhoş edici ve bağımlılık yapıcı.

Mariya benden uzaklaşmadan önce bir dakika boyunca bana bakıyor. Koyu renk mobilyalara, delicesine düzenli gömme dolaba ve lüks ebeveyn banyosuna açılan kapıya bakarak odaya göz gezdiriyor.

Gözleri yatakta durduğunda, "Eğer iznim olmadan bana dokunursan, seni öldürürüm" diyor.

Bir öfke kıvılcımı kanımı ısıtıyor. "Bunu söyleme ihtiyacı hissetmene alındım," diye mırıldanıyorum ceketimi silerken.

Mariya yorgun bir iç çekti. "Bunun gerçek bir evlilik olacağını söyleyen sendin."

Akşamdan kalma olduğunu hatırlayarak, "Biraz kestirdikten sonra ikimiz de kendimizi daha iyi hissedeceğiz" diyorum.

Kravatımı gevşetip gömleğimin düğmelerini açarken bakışları beni dolaba kadar takip ediyor. "Bu gece bacaklarını açmanı beklemiyorum Mariya," derken ona bakmıyorum bile. Bir tişört ve bir eşofman altı kapıp yüzümü ona dönüyorum. "Bir çift olarak bize alışman için sana zaman vereceğim."

Gözleri göğsümde geziniyor, bir arzu parıltısı gözlerini karartıyor. Sonra mırıldanıyor, "Beklerken nefesini tutma."

Bölüm 11

Mariya

Bu çok yorucu. Gerçek duygularımı saklamak için mümkün olan her şeyi yapıyorum ve bu gidişle beni öldüren şey de bu olabilir.

Luca'nın evinde olmak sinir bozucuydu ve gömleğinin düğmelerini açarak dolaptan çıktığında düpedüz sarsıldım. Gördüğüm altın rengi ten ve sert kas şeridi... Tanrım, hiçbir erkeğin bu kadar seksi görünmesine izin verilmemeliydi.

Sürekli fesih olmayacağını ve bunun gerçek bir evlilik olacağını söylüyor.

*Ciddi
misin?*

Neden?

Aklıma gelen tek makul sebep, beni sadece bizi korkulacak yeni güçlü çift yapacağı için istiyor olması. Bizim neslimizin Alexei ve Isabella'sı olacağız.

Bunların hiçbirisi bana uymuyor.

Ailemi her şeyden çok seviyorum ve başardıkları her şeye büyük saygı duyuyorum ama onlar gibi olmak istemiyorum.

Luca banyoya giriyor ve beni yatak odasında aptal gibi bırakıyor. Duşun açıldığını duyduğumda yatağa dönüp bakıyorum.

Bunu gerçekten yapacak mıyım?

Ona karşı hissettiğim çekimi bir sır olarak saklayabilecek miyim?

Yatağa oturdum ve kapalı banyo kapısına baktım.

Ne yapıyorsun, Mariya? Luca bunu mükemmel bir iş anlaşması olarak görüyor. Seninle yatsa ya da sana herhangi bir yakınlık gösterse bile, bu sana aniden aşık olduğu için olmayacak.

Her zaman ailemin sahip olduğu türden bir sevgi istemişimdir. Babam annemi çok seviyordu, onu elde etmek için elinden gelen her şeyi yaptı.

Beni gördüğünde eriyen, benden başka kadın görmeyen, benim için bu gezegeni yakıp yıkacak bir adam istiyorum.

Hayatta bir kez yaşanacak türden bir aşk istiyorum.

Luca'nın bana sadece karısı gibi davrandığını çünkü bunun iyi bir iş kararı olduğunu bilmek beni asla mutlu etmeyecek.

Lanet olsun! Romantizm ve baştan çıkarma istiyorum.

Siktir et. Akşamdan kalma hala kışımı tekmeliyor. Uyumam lazım.

Kalkıp çantamı alıyorum ve Luca'nın yatak odasından çıkıyorum. Misafir odalarını kontrol edip Luca'ninkine en uzak olanı seçiyorum.

Her yer siyahlar ve grilerle dekore edilmiş, tek bir renk bile görülüyor. Büyüleyici ama soğuk, tıpkı sahibi gibi.

Çantamı yatağın üzerine bırakıyorum ve açarak bir çift şort ve vücuda oturan kolsuz bir atlet çıkarıyorum. Bir kez

Gündelik kıyafetlerimi giydim, çantamı yere attım ve yüzümü yıkamak için banyoya gittim.

İşim bittiğinde perdeleri kapatıyorum ve yabancı yatağa giriyorum. Evden kendi yastığımı getirmeyi unuttuğum için üzgün bir şekilde yastığa sokulmaya çalışıyorum.

Evim. Bu dairenin asla hissettirmeyeceği tek şey bu.

Tanrım, önümüzdeki altı ayı nasıl atlatacağım?

Peki ya Luca gerçekten feshetmeyi reddederse?

Birden kapı açılıyor ve omzumun üzerinden baktığımda Luca'nın yatağa doğru yürüdüğünü görüyorum. Yorganı kaptığı gibi arkaya attı.

"Hey!"

Tüylerimi diken diken eden öfkeli bir bakışla beni kollarının arasına alıp gelin edasıyla odadan çıkıyor.

Bir an için çok şaşıyorum çünkü Luca'nın beni taşıması kalbime ve yumurtalıklarıma garip şeyler yapıyor.

Ona bu kadar yakın olmak harika hissettiriyor.

Kendime gelmek için başımı sertçe sallıyorum.

Luca'ya ters ters bakarak, "Beni yere bırak," diyorum.

Beni yatağına bırakıyor, sonra bir elini omuzlarımın iki yanına koyuyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. Onu öpme arzusu bir anda ciğerlerime doluyor ve nefesimi kesiyor.

Yüce Tanrım. Bu adamla kavga etmek şimdiye kadar yaşadığım tüm ön sevişmelerden daha iyi.

"Benim yatağında uyuyacaksın." Sesi sanki kendini zor kontrol ediyormuş gibi ölümcül ve bu benim içimi ısıtıyor.

Yüz hatları o kadar gergin ki ölümcül görünüyor. "Kendimi tekrarlamaktan nefret ediyorum."

Ve bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum çünkü beni kendimin daha küçük bir versiyonuna indirgiyor ve mantıksız davranmama neden oluyor.

Yukarı itiyorum ama Luca kıpırdamıyor ve bu sadece yüzlerimizi birbirimize bir saç teli kadar yaklaştırıyor.

"Çekil," diye tısılıyorum. "Biraz kestirmek istiyorum, böylece senin daha da kötüleştirdiğin bu kahrolası akşamdan kalmalığı atlatabilirim."

"Mariya," diye bastırılmış bir öfkeyle uyarıyor, sesi **d ü p e d ü z** tehlikeli. "Sen. Uyuyacaksın. Uyuyacaksın. Uyuyacaksın. Uyuyacaksın. Uyuyacaksın. Uyuyacaksın."

Tanrım, adam sinirlendiğinde çok ateşli oluyor.

Aptalca bir şey yapmadan önce altından sürünerek çıkıyorum ve "Tanrım, insanı çileden çıkarıyorsun" diye mırıldanıyorum.

Yorganı önümden çekiyorum ve sırtım ona dönük bir şekilde uzanıyorum. "Bana doğru nefes bile alma." Öfkeyle yastığı yumrukluyorum ama bu sadece Luca'nın kokusunun yüzümde patlamasına neden oluyor.

Her şey kokuyor gibi Onu. Bu ve en tatlısı lanet olası işkence.

Elektrikli perdeler kapandıkça oda kararıyor, sonra yatak onun ağırlığıyla alçalıyor.

Omurgam kaskatı, her santimim yanımda yatan adamın fazlasıyla farkında.

Gözlerimi kapatıp Luca ve lanet evlilik dışında mümkün olan her şeyi düşünmeye çalışıyorum. Saymayı bile denedim.

koyun, ama işe yaramıyor.

"Sol tarafımda uyumayı tercih ederim,"
diye mırıldandım. "O zaman arkanı dön."

"Hayır. Benimle yer değiştir."

"Hayır."

Omzumun üzerinden sağ kolunu başının arkasına atmış,
rahatlamış görünen Luca'ya bakıyorum. İçini çekiyor.
"Seninle kapı arasında uyuyorum."

"Neden? Kaçmaya çalışacağımı mı düşünüyorsun?"

Bana bakmak için başını çevirdi. "Eğer saldırıya uğrarsak,
seni korumak daha kolay olur."

Göğsümde garip bir erime hissi var ve bu hiç hoşuma
gitmiyor, yastığı tekrar yumrukluyorum ve gözlerimi
kapatıyorum.

Kahretsin, bu çok tatlıydı.

Uyuyamayınca, bu sabah uyandığımdan beri olan her
şeyi tekrar ediyorum, ta ki yemek yapmayı beceremediğimi
duyduğunu söylediğini hatırlayana kadar. "Yemek
yapamadığımı sana kim söyledi?"

"Biraz uyu, *anneciğim*."

Bana karım dediğinde benimle alay ediyormuş gibi
geliyor ama ben yemi yutmuyorum.

Sinirli bir şekilde içimi çekerek tekrar koyunları saymaya
çalışıyorum ama düşüncelerim sürekli Luca'ya dönüyor.

Bir günden kısa bir sürede hayatımın bu kadar
değiştiğine inanamıyorum. Bu çılgınca. Bir dakika önce
İtalyan mafyasının ele avuca sığmaz ve kayıtsız liderinin
peşinden koşarken, bir dakika sonra onun karısıyım ve aynı
yatağı paylaşıyorum.

Tanrım, ne çılgın bir gün.

Nefeslerime odaklanıyorum ve yavaş yavaş sakinleşmeye başlıyorum, düşüncelerim artık çılgınca koşmuyor.

Sadece altı ay. Bunu atlatacaksın.

Bölüm 12

Luca

Yüzümü gıdıklayan saçlar beni uyandırıyor. Bir elimi burnuma ve ağızıma götürüp ipeksi saç tellerini fırçalıyorum, sonra gözlerimi açıp aşağıya bakıyorum.

Mariya'nın sağ bacağı kalçalarımın asılı ve yanıma sokulmuş, yüzü kaburgalarımın gömülü.

Uykusunda bana doğru yöneldi. Dudaklarımda memnun bir gülümseme belirdi.

Çok inatçısın ama gardını indirdiğin anda gerçek duyguların seni ele geçiriyor. Zamanla ikimiz fikrine alışacaksın ve ben de sonunda seni ne kadar sevdiğimi göstereceğim.

Sağ kolumu başımın altından çekerek, parmaklarımla arasına birkaç tel sıkıştırırken onu uyandırmamaya dikkat ediyorum, saçlarının ne kadar yumuşak hissettirdiğinin tadını çıkarıyorum.

Kımıldamadan önce on dakikaya yakın bir süre bana yaslanmasının keyfini çıkarıyorum. Uykulu bir şekilde geriniyor, vücudu yan tarafıma sertçe sürtünüyor. Kolunu belime doluyor ve bir iç çekiyor, bu da yüzümdeki gülümsemenin büyümesine neden oluyor.

Birden kafasını kaldırıyor, şaşkınlıkla etrafına bakınıyor, sonra bana bakıyor. Kendini çekip yataktan fırlaması için birkaç saniye daha geçmesi gerekiyor.

"İyi uyudun mu?" Gözlerim vücudunda gezinirken onunla alay ediyorum. Dar şortu ve üst kısmı, şaplak atılabilir poposunu ve sert meme uçlarını gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

İsa.

Anında sertleşiyorum, bu kadına duyduğum ihtiyaç bedenimi bir orman yangını gibi yakıyor.

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyor, banyoya koşuyor ve kapıyı arkasından çarparak kapatıyor.

Çelik gibi sert sikimi ayarlamak için uzanırken kıkırdıyorum.

Mariya beni öldürmeye çalışmadan çok önce mavi toplardan öleceğim gibi bir his var içimde.

Tam doğrulduğum sırada telefonum çalmaya başlıyor. Ekranda en güvendiğim adamın, Marco'nun adının yanıp söndüğünü görünce hemen cevap veriyorum, "Ne oldu?"

"Arnavutların San Diego'da görüldüğü haberini aldım."

"Şerefsizler," diye mırıldanarak yataktan kalkıyorum. Dolaba doğru yürüyüp, "Kaç tane?" diye sordum.

"Yirmi güçlü."

"Nereden geliyorlar lan bunlar? Ne kadar öldürürsek öldürelim, bu pislikler benim bölgemde ortaya çıkmaya devam ediyor." Telefonu hoparlöre veriyorum, böylece onu bırakıp giyinebiliyorum.

Marco, "Sanki ne zaman birini çıkarsak yerine üç kişi giriyor," diyor. "Bununla nasıl başa çıkmak istiyorsun?"

Takım elbisemin pantolonunu çekiyorum ve bir elbise gömleği alıyorum. "Onları yirmi dört-yedi gözetim altında tutmak istiyorum."

"Tamamdır."

Gömleğimi ilikledikten sonra bir çift kahverengi deri ayakkabı giyiyorum. "Avrupa'da işler nasıl?"

Arnavutluk Yunanistan'ın hemen yanında olduğu için normalde Arnavutlar Nikolas'ın sorunu olurdu ama nedense benim peşimdeler.

Marco, "Dört ay önce o şerefsizlerin işini bitirdikten sonra sessizlik hakim oldu," diye yanıtlıyor. "Lorenzo ve Diego her şeyi kontrol altına aldı."

Heckler & Koch'umu pantolonumun kemerine sokup arkama yaslıyorum ve Mariya banyodan çıkarken telefonu açıyorum. Durup bana bakıyor, kaşlarını çatıyor ve yatak odasından çıkıyor.

"Bu arada," diye mırıldandım cihaza, "dün evlendim."

"Ne?! Kime?" Marco haykırır.

"Mariya Koslov. Vegas'ta sarhoş olduk ve olaylar birbirini izledi."

"Tanrım, Luca. Alexei ve Viktor biliyor mu?"

"Sakin ol. Biliyorlar."

"Kahretsin, kalbim bu tür bir şoku kaldıramaz. Arnavutlarla uğraşmak zaten yeterince stresli, bir de sen ekleme."

Sırtımdaki silahın görünmemesi için paltomu silkerek yatak odasından çıkarken kıkırdıyorum. "Gidip karımla ilgilenmem gerekiyor."

Kulağıma bir kahkaha patladı. "İyi şanslar."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve Mariya'yı daha önce bulduğum misafir odasına ulaştığımda cihazı cebime sokuyorum. Başka bir yatağa girmeye cüret etmesi bile beni kızdırmıştı.

Kapıyı açtığımda bir çığlıkla karşılaştım. "Sakıncası varmı?"

"Hiç de değil." Mariya bana sırtını dönüp ipek bluzunun düğmelerini hızla iliklerken içeri giriyorum.

"Ben biliyorum," diye tersliyor. Giyindikten sonra sert bir bakışla bana doğru döndü. "Evli olduğumuzu söyleyen bir kâğıt parçası var diye istediğin gibi gelip gidebileceğin anlamına gelmez."

Başımı yana eğiyorum, bakışlarım tembelce vücudunda geziniyor. Giyim tarzını seviyorum, her zaman olduğu gibi kraliçe gibi görünüyor.

Kahretsin, kalçaların arasındaki boşluğa bir elmas sığdırabilirsin.

"Buna alışsan iyi olur," diye gözlerimi onunkilere dikiyorum, "*mia moglie*."

Bir öfke parıltısı yüz hatlarını geriyor ve hiç makyaj yapmadığını fark etmeme neden oluyor. Daha önce fark edemeyecek kadar yorgundum.

Ona bakarken, yüzünü kaplayan *savaş* boyası olmadan ne kadar savunmasız görüldüğünü fark ediyorum.

Hiç tereddüt etmeden, "Makyajsız çok daha güzel görünüyorsun," diyorum.

Sanki ona fiziksel olarak vurmuşum gibi kafasını geriye atıyor, dudakları şokla aralanıyor.

Benden bir iltifat beklediği son şeydi.

Verdiği tepki kendimi boktan hissetmeme neden oluyor ve ona daha fazla iltifat etmeyi aklıma not ediyorum.

Onunla sıradan bir anı paylaşmak isteyerek, "Hadi, bir şeyler yiyelim" diyorum.

Yatağın üzerindeki küçük çantaya bakıyor. "Eğer dışarı çıkacaksak, hazırlanmak için birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Bir adım öne çıkıp elini tutuyorum ve onu odadan dışarı çekiyorum. "Bu halinle mükemmelsin ve ben açlıktan ölüyorum."

"Luca," diye itiraz ediyor, tutuşuma karşı geriliyor. "Beni sürüklemek zorunda değilsin."

"Görünüşe göre öyle," diye mırıldandım.

Elini tekrar serbest bırakmaya çalışıyor. "Çantama ihtiyacım var!"

"Hayır, yok." Onu merdivenlerden aşağı çekiyorum ve aşağıya ulaştığımda ona bakıyorum. "Telefonum ve cüzdanım var, yani aslında tek ihtiyacın olan benim."

"Sen bilirsin."

Asansöre bindiğimizde, Mariya'nın parmakları elimi tutarken esniyor ve "Mantıksız davranmakta ısrar edersen uzun bir altı ay olacak" diye iç geçiriyor.

"Sadece inatçı olmaya devam edersen."

Gözlerini yüzüme dikti. "İnatçı olan sensin." Bakışlarını kapılara çeviriyor, sonra ekliyor, "Ve çok otoritersin."

"Kendi yolumu bulmaya alışkınım," diye kıkırdıyorum.

Kapılar açılıyor ve bodruma indiğimizde, "Bu ikimiz için de geçerli," diye mırıldanıyor.

Mariya'nın korumaları Ivan ve Lev cipten indiler.

"Öğle yemeği için dışarı çıkıyoruz," diye sesleniyorum onlara.

Yüzlerine anında gülümsemeler yayılır.

İki adama daireyi ve ben isteyken Mariya'yı korumaları için özel kaçış merdivenlerini göstermem gerekecek.

Eşim için yolcu kapısını açtım ve G-Wagon'a binmesini bekledim. Anlık bir kararla elini kaldırıyorum ve kucağına koymadan önce parmaklarına bir öpücük konduruyorum.

Mariya'nın gözlerini dolduran temkinli bir ışık, hareketlerime zerre kadar güvenmediğini söylüyor.

Sadece zamana ihtiyacım var.

Kapısını kapattım ve aracın etrafında dolaşarak direksiyonun arkasına geçip motoru çalıştırdım. Emniyet kemerlerimizi takarken, "Akşam yemeği yemek istediğin belirli bir yer var mı?" diye soruyorum.

"Fogo De Chao" diye cevap verirken düşünmesine bile gerek kalmıyor.

"İyi seçim." Park yerinden çıktım ve aracı çıkışa doğru yönlendirdim. "Canım biftek çekti."

Bizi restorana doğru götürürken Mariya alyansına bakıyor ve ben de "Beğendin mi?" diye soruyorum.

Gözlerini bana dikti. "Ne?"

"Yüzük."

"Evet, çok güzel." Bakışları sol elime kayıyor. "Seninkini beğendin mi?"

"Evet."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Madem hiçbir şey hatırlamayacak kadar sarhoştuk, ehliyet ve yüzük almayı nasıl başardık?" diye soruyor.

Kahretsin.

Önümdeki yola geri dönmeden önce gözlerim ona kayıyor. "Saf şans."

Bir süre bana baktı. "Bir şey hatırlayabiliyor musun?"

Dün gecenin her bir detayını. Tadının nasıl olduğunu. Bir öpücüğün içinde kaybolduğunda çıkardığın inleme sesi. Gülümseyişin. Yeminlerimizi ederken bana sanki tüm dünyanın benmişim gibi bakışın. Seni kollarımda tutmanın nasıl bir his olduğunu.

"Hayır."

İç çekiyor, sonra pencereden dışarı bakıyor. "Berbat bir durum. Her zaman büyük bir düğün yapacağımı düşünmüştüm." Ağzını hüznün kaplıyor. "Hayatımın en önemli günü olması gereken şeyi kaçırdım."

Suçluluk duygusu kabarıyor ve koltuğumda rahatsız bir şekilde kaymama neden oluyor. Bunu hiç düşünmemiştim. Tüm deneyimi ondan çaldım.

"Özür dilerim Mariya," diye mırıldanıyorum, suçluluk duygusu sesimden belli oluyor. "Yeminlerimizi her zaman yenileyebiliriz ve sen de hâlâ büyük gününü yaşayabilirsin."

"Artık eskisi gibi olmayacak," diye mırıldanıyor, ses tonundaki hüznün kalbime bir yumruk gibi iniyor.

Elini uzatıp sıkıyorum. "Bunu telafi edeceğim."

Cevap vermediğinde, altı ayın sonuna geldiğimizde ona hayallerindeki düğünü yapacağıma dair sessizce yemin ediyorum.

Bölüm 13

Mariya

Düğünümün tüm deneyimini kaçırdığının farkına varmak beni çok etkiledi.

Hiçbir şey planlayamayacağım. Gelinlik yok. Annemle alışveriş yapmak, Violet ve onunla hazırlanmak yok.

Babam benimle koridorda yürümeyecek.

Kalbim göğsümde acıyla sıkışıyor, ağrı o kadar keskin ki nefes almakta zorlanıyorum.

Gözyaşlarımı tutmak için tüm gücümü harcıyorum. Bir sarhoşluk anında, çok şey kaybettim.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum" derken sesim boğuk çıkıyor, hüznün sızıyor.

"Daha yirmi dört saat bile olmadı." Binaya ulaşan Luca aracı park edip motoru kapatıyor, sonra dönüp bana bakıyor. "En azından bir şans vermeyi deneyebilir misin?"

Başımı sallarken emniyet kemerini çıkarıyorum. Gözlerimi ona kilitleyerek, "Kaltak olmaya çalışmıyorum. Sadece seninle evli kalırsam kaçıracağım çok şey var."

Bir kez olsun bana kızmıyor ve ben de onun tüm dikkatinin üzerimde olmasının tüm gücünü hissediyorum.

Karıncalanmalar tenime yayılıyor. Kalbim daha hızlı atıyor, nefeslerim sığlaşıyor.

"Neyi kaçıracaksın?" Ses tonu sabırlı ve hatta biraz şefkatli.

"Her şeyi. Romantizm. Flört. Aşık olmakla el ele giden tüm ilkler. Evlenme teklifi. Annemle düğünü planlamak. Babamın benimle koridorda yürümesi. Violet'ın nedimem olması. Resepsiyon." İç çekiyorum, omuzlarım düşüyor. "Ve çok daha fazlası. Liste sonsuz." Bir süre bana bakıyor, sonra elime uzanıyor.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, parmakları parmaklarıma dolandığında bir kıvılcım çıkıyor.

"Hala her şeye sahip olabilirsin."

Gözlerim onun yakışıklı yüzünde geziniyor. "Evliliğin iptalini kabul edecek misin?"

Evet, onu seviyorum ama onun beni sevmediği bir evlilikte kalarak kendime işkence etmek istemiyorum. Mükemmel bir dünyada Luca bana sırlıslıkla aşık olur, benimle aşk yaşar ve sonsuza kadar mutlu yaşardık.

Ancak gerçek dünya mükemmel olmaktan çok uzak ve bir yanım Luca'nın aniden bana aşık olacağına dair hardal tanesi kadar umuda tutunurken diğer yanım bunun asla gerçekleşmeyeceğini bildiği için tüm bu kırbaçlardan acı çekmeye başladım.

"Hayır," diye cevap veriyor, olayları benim bakış açımdan görmek istemiyor.

Elimi onunkinden kurtarmaya başlıyorum ama o elimi sıkıca tutuyor ve şöyle diyor: "Önümüzdeki altı ay boyunca çıkabiliriz. Sana evlenme teklif edeceğim ve arkadaşlarımız ve ailelerimizle birlikte bir düğün yapacağız."

Hayal kırıklığı göğsümde geziniyor. "Anlamıyorsun. Sahte bir evlilik istemiyorum Luca."

"Bu evliliğin her yönden gerçek olacağını söyledim zaten." Elimi bıraktı ve sürücü tarafındaki kapıyı iterek açtı.

Hiç iştahım yok ve şu anda yapmak istediğim son şey akşam yemeği yemek. Arabadan inip kapıyı çarparak kapatıyorum, gözlerim G-Wagon'un ön tarafında dolaşan Luca'yı arıyor.

Yüz hatları öfkeyle gergin, gözleri gece gibi karanlık.

"Romantizm mi istiyorsun, sana lanet olası bir romantizm vereceğim."

Kolunu belime dolamadan ve bedenim onunla aynı hizaya gelmeden hemen önce mırıldanıyor.

Ellerim hızla omuzlarını buluyor, sonra başını eğdiğinde aklım başımdan gidiyor. Nefesini dudaklarımda hissettiğimde, gözleri o kadar yoğun bir şekilde gözlerime bakıyor ki nasıl nefes alacağımı unutuyorum.

Yüce İsa.

Luca diğer elini kaldırıp parmaklarını saçlarıma doluyor ve aradaki son mesafeyi kapatıp ağızma uzanırken o kadar yoğun bir an yaşıyorum ki hareket bile edemiyorum.

Yemin ederim ki ayaklarımdaki zemin sarsılıyor. Düşüncelerim ve duygularım anında kaotik bir karmaşaya dönüşüyor.

Onu itmek için içimde tek bir irade kırıntısı bile yok. Bunun yerine dudaklarım ayrılıyor ve dili benimkine sertçe vurduğu anda altımdaki zemin çöküyor ve bana hissettirdiği her şeyin içine düşüyorum.

Sadece erkeksi tıraş losyonunun kokusu, dudaklarının hissi ve nefeslerimizin sesi var.

Luca'nın beni öpmesini hayal ederek sonsuz geceler geçirdim. Hiçbir şey beni gerçeğine hazırlayamadı.

Sert bir titreme vücudumu sarıyor ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

Tanrım, eminim aramızdaki bağı hissediyordur.

Beni o kadar baskın ve tutkulu öpüyor ki yetişemiyorum. Dudakları dudaklarımı yoğuruyor, dili kirpiklerine değiyor ve dişleri çekiştirerek benden bir inilti çıkarıyor.

Beni daha önce hiç sahip olmadığım bir şekilde sahiplenirken tek yapabildiğim omuzlarına tutunmak.

Parmakları saçlarımı yumruklarken kolu belimin etrafında çelik bir bant haline geliyor.

Onun ellerinde kilden başka bir şey olmayana kadar eriyorum.

Öpüşmeyi bitirip hafifçe geri çekildiğinde gözlerimi kapalı tutuyorum. Nefeslerim utanç verici derecede hızlı, kalbim hâlâ dakikada bir mil hızla çarpıyor.

Luca boğuk bir sesle, "Bana bak," diyor.

Kirpiklerim yavaşça kalkıyor ve onun kararmış gözlerine bakıyorum.

"Öyle ya da böyle, bu işi başaracağız."

Duygularım allak bullak olmuşken tekrar ona yaklaşıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Sarılmaya karşılık verdiğinde, dengemi yeniden kazanmaya çalışarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," diye fısıldıyorum boynuna.

"Bütün gece burada durabiliriz bebeğim." Omzuma bir öpücük konduruyor.

Bu sevgi ifadesi tüylerimi diken diken ediyor ve ona daha sıkı sarılıyorum.

Lütfen, Tanrım. Bu adamın bana aşık olmasına izin ver. Sana yalvarıyorum.

Luca sırtımı ovmaya başlıyor ve bu çok rahatlatıcı, içimdeki gerginliğin bir kısmını hafifletiyor.

Geri çekilerek, "Ben iyiyim. Hadi yemek yiyelim."

Luca elimi tutup beni işletmeye doğru götürürken ben de onun tek bir öpücükle tüm dünyamı sarstığı gerçeğini kabullenmeye çalışıyorum.

Tanrım, başım çok büyük belada.

Bölüm 14

Luca

Onu daha önce öpmeliydim.

Mariya'yı kucağıma aldım, bu da tüm tartışmaları telafi etti ve onun kollarımda rahatlık araması benim kitaplarımda büyük bir kazanç.

Kolumu omuzlarına doluyorum ve restoranın girişine doğru yürürken onu yanıma çekiyorum.

Mariya ve ben bir masaya oturduktan sonra, Ivan ve Lev de yakınlardaki başka bir masada otururken, "Ne alırsınız?" diye soruyorum.

Menüyü kontrol ediyor. "Emin değilim. O kadar aç değilim." "Brunch'ta pek bir şey yemedin," diye yorum yapıyorum.

Menüyü yere bırakıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Ben de senin gibi alacağım."

Garson geldiğinde, buharda pişmiş sebzeler ve maden suyu ile iki biftek sipariş ediyorum.

Dikkatimi tekrar Mariya'ya veriyorum. "Ne yemeyi sevmiyorsun?"

"Balık." Burnunu kıvrıyor. "Tadına dayanamıyorum." "En sevdiğin yemek nedir?"

Bir an düşünür. "Makarna. Annem en iyi Alfredo'yu yapar."

Ağzımın kenarı kalktı.

Bakışları yüzümde duruyor. "Peki ya sen?"

"İçinde et olduğu sürece yerim," diye kıkırdıyorum.

Bir garson soğutulmuş maden suyunu getiriyor ve bardaklarımıza dolduruyor. Tekrar yalnız kaldığımızda Mariya ile göz göze geliyoruz. "Sanırım bundan sonra nereye gideceğimizi konuşmamızın zamanı geldi."

Mariya bir iç çeker, belli ki bu konuşmayı yapacak havada değildir. "Tamam."

"Bu dairede kendini evinde gibi hissetmeni istiyorum,"
diye kavgaya dönüşmemesi gereken basit bir şeyle
başlıyorum. "Buranın ev gibi hissettirmesi biraz zaman
alacak,"

itiraf ediyor. Bir an düşünüyor ve sonra soruyor: "Buraya renk katabilir miyim?"

"Elbette. Üzerinde tek boynuzlu at oynamış gibi görünmediği sürece." Suyumdan bir yudum aldıktan sonra sandalyeye geri yaslanıyorum ve "Aynı yatak odasını paylaşacağız. Kavga etsek bile ayrı odalarda uyumak yok."

Yüz hatlarında gergin bir ifade belirliyor. "Peki ya yakınlık? Bu konuda ne durumdayız?"

"Öpücüğü sorun etmedin değil mi?"

Mariya, öpüşmenin o kadar da iyi bir fikir olmadığından endişelenmeye başlayana kadar bana bakıyor ama sonra başını sallıyor. "Öpüşmek benim için sorun değil."

Teşekkürler, İsa!

Rahatlamış bir şekilde ona gülümsedim. "Sarılmak mı?"

"Kesinlikle evet. Ben sarılmayı severim." Gülümsemesi benimkiyle eşleşiyor ve beni rahatlatıyor.

"Bildiğim iyi oldu." Parmaklarımı masaya vuruyorum, sonra daha hassas bir konuyu gündeme getiriyorum. "Seks mi?"

Bu sefer bakışlarını kaçırıyor, ama düşündüğünü görebiliyorum, bu yüzden ona ihtiyacı olan zamanı veriyorum. Sonunda tekrar benimle göz göze geldi. "Sadece doğal olarak gelirse ve gerçekten bir anlamı varsa. Beni kontrol etmek için bir silah ya da araç olarak kullanılmamalı."

Cevabına şaşırdım. Ondan kesin bir hayır bekliyordum. "Katılıyorum."

Parmakları bardağın sapına dolanıyor. "Baksana, bir kez olsun iyi geçiniyoruz."

"Mucizeler olur," diye takılıyorum, bu da dudaklarında bir gülümsemenin flört etmesine neden oluyor.

Onu daha yakından tanımak istediğim için, "Mesajlardan mı yoksa telefon görüşmelerinden mi hoşlanırsın?" diye soruyorum.

"Konuşmalar için telefon görüşmeleri ve hızlı bir şeyse mesajlar."

Başımı sallıyorum, aslında aramızdaki bu sakın anın tadını çıkarıyorum. "En sevdiğin şey?"

Bir kıkırdama çıkarıyor. "Biri bana patronluk tasladığında."

Kahkahalarım kaçıyor. "Kahretsin, bunun için kavga edeceğiz."

Gülümsemeye devam ediyor ve ben de "Gülümsemediğin zaman odayı aydınlatmanın bir yolunu buluyorsun" diye itiraf ediyorum.

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirliyor, sonra mırıldanıyor: "Teşekkür ederim." Suyundan bir yudum alıyor. "En sevmediğiniz şey nedir?"

"Dur bakalım," diye kıkırdıyorum. "Sadece bir tane verdin."

Bir an düşünür, sonra başını sallar. "Klozet kapağını indir, tuvalet rulosunu her zaman yerine koy, diş macununu lavaboda bırakma ve son kahveyi içme, o zaman iyi olacağız."

"Büyük bir şey değil." Ona tekrar bakmadan önce restoranın etrafına göz gezdiriyorum.

"Sıra sende," diye hatırlatıyor bana.

"Bir düşüneyim." Bir garson yemeğimizi getiriyor ve tabakları önümüze koyuyor. Gitmesini bekliyorum, sonra da "Akıl oyunları. Buna dayanamıyorum."

Mariya biftekten bir parça kesiyor ve ağzına atıyor. Lezzetinin tadını çıkarmasını izliyorum, yüzündeki memnuniyet ifadesi sikimi kıpırdatıyor.

Sandalyemde kayarak ekliyorum: "Kendine acımak iticidir."

"Kesinlikle katılıyorum," diye mırıldanıyor ve bir parça daha kesiyor. Duraksıyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Sen yemeyecek misin?"

"Yakında. Yemeğimi çok sıcak sevmem." Gülümsüyor. "Anlaşıldı."

Mariya'yı yemek yerken izlemek hoşuma gidiyor. Onun ihtiyaçlarını karşılamanın çok hoş bir yanı var. Cüzdanımı çıkarıp kredi kartlarımdan birini tabağının yanına koyuyorum.

Kaşlarını çatıyor, sonra bana bakıyor. "Bu ne için?"

"İhtiyacın olan her şey için."

"Kredi kartım var."

Başımı salladım. "Sen benim karımsın, yani sana ben bakıyorum."

Mariya çatal bıçak takımını yere bıraktı ve suyundan bir yudum aldıktan sonra, "Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim" dedi.

"Babanın sana bakmaya devam etmesine izin verirsem bu bana kötü yansır," diye açıklıyorum sakince.

Alt dudağını dişlerinin arasında sıkıyor, sonra beni şaşırtarak "Anlıyorum" diyor. Bana uyarıcı bir bakış attı. "Sadece altı aylığına. Ve kendini hazırla, alışverişe bayılırım."

Kıkırdarak, "Not edildi." diye mırıldandım. Çatal bıçağımla alıp yemeye başlıyorum. Neredeyse bitirdiğimde, "Dairenden her ayrıldığında bana haber vermelisin," diyorum.

"Ve biz çok iyi gidiyorduk," diye hayıflanıyor. "Ivan ve Lev var."

Başımı salladım. "Umurumda değil. Ne zaman ve nereye gideceğini bilmek istiyorum."

Gözlerinde öfke kıvılcımları çıkıyor, ancak "Bunun biraz kontrolcü olduğunu düşünmüyor musun?" diye sorarken sesi sakın.

"Hayır." Gözlerini yakaladım. "Senin güvende olup olmadığın konusunda endişelenirken işimi yapamam."

Bunu düşünür gibi oldu, sonra kabul etti, "Tamam, ama o zaman nerede olursan ol beni her zaman bilgilendirmek zorundasın."

Bir kahkaha attım. "Telefonun mesajlarla dolup taşıtığında şikayet etme."

Yemeğimizi bitirdiğimizde hesabı ödedim. Ayağa kalkıyorum ve elimi Mariya'ya uzatıyorum. Bir an tereddüt ediyor ama sonra avucunu benimkine dayıyor. Çıkışa doğru yürürken parmaklarımızı örüyorum, Ivan ve Lev önden gidiyor.

G-Wagon'a oturduğumuzda Mariya, "Yemek için teşekkürler," diye mırıldanıyor.

Suyu test etmek isteyerek daha yakına eğildim. "Bana bir öpücükle teşekkür edebilirsin."

Kaşları havaya kalkıyor, sonra bana inanmaz bir bakış atıyor. "Vay canına."

"Vay canına olsa iyi olur," diye takılıyorum ona.

Yaklaşıyor ve yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Tüm alacağın bu."

O geri çekilmeden önce onu ensesinden tutup yerinde tutuyorum ve ağzına sahip oluyorum.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, Mariya bir an için afallıyor. İçinden bir titreme geçtiğini hissedince memnuniyet göğsümü dolduruyor. Benden o kadar etkileniyor ki, ağzını yalayıp yutarken kontrol tamamen bende oluyor.

Sadece sikim pantolonumun fermuarına dayandığında öpüşmeyi yavaşlatıyorum. Aceleyle aldığı nefeslerin ve gözlerindeki şaşkın bakışın tadını çıkarıyorum, sonra geri çekilmeden önce ağzımı tekrar onunkinin üzerinde gezdiriyorum.

"Emniyet kemeri," diye emrediyorum, damarlarımda dolaşan ihtiyaçtan sesim kısılıyor.

Aramıza sessizlik giriyor ve ancak evin yolunu yarıladığımızda Mariya, "En azından iyi öpüşüyorsun. Ne şanslıyım."

Kıkırdayarak başımı sallıyorum.

Hayır, mia regina. Ne şanslıyım.

Bölüm 15

Mariya

Bu huzur sadece rahatlatıcı bir banyo yapmak ve pijamalarımı giymek için misafir odasına gidene kadar sürüyor, çünkü gece çantam hala o odada.

"Cidden," diyor Luca, kapının girişinde durduğu yerden alnına koyu bir kaş yerleşiyor. "Birbirimizi anladığımızı sanıyordum."

"Tanrım, sadece banyo yapacağım."

"Benim yatak odam," diye homurdanıyor.

Eşyalarımı aldım ve ona sert bir bakış fırlatarak yanından geçip gittim. "Peki, yatak odanı kullanacağım."

Bu huzur anının gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu biliyordum.

Sinirli bir şekilde banyosuna girdim ve kapıyı çarparak kapattım. Muslukları açtım, sonra sakinleşmek için derin nefesler aldım.

Keşke evimde, kendi odamda olsaydım. Burada misafir olmaktan nefret ediyorum. Bir şey yapmadan önce izin almam gerekiyormuş gibi hissediyorum, bu da beni tekrar üzüyor.

İçinde bulunduğum bu inişli çıkışlı duygular beni çıldırtacak. Bir an her şey sakinleşiyor, sonra her şey yüzüme patlıyor.

Beni öpüyor, hardal tohumunun umutla büyümesini sağlıyor, sonra pahalı deri ayakkabılarıyla her yerine basıyor.

Daha önce hiç bu tür bir gerginlikle uğraşmak zorunda kalmamıştım. Hayatım boyunca istediğimi, istediğim zaman elde ettim. Şimdi yumurta kabuklarının üzerinde yürümek zorundayım.

Kapalı tuvalet kapağının üzerine çöküp yüzümü ellerimin arasına gömüyorum ve bu işi nasıl yürüteceğimizi merak ediyorum. Adamı uzaktan sevmek bir şey, onunla yaşamak bambaşka bir şey.

Küvet dolduğunda muslukları kapatıyorum ve kıyafetlerimi çıkarıyorum. Saçlarımı dağınık bir topuz yapıyorum ve suyun içine biraz banyo yağı serpiyorum. İçine girip arkama yaslandığımda, ne kadar iyi hissettirdiğine dair bir inilti çıkarıyorum.

Sadece rahatla. Evliliği düşünme. Banyonun tadını çıkar.

Derin nefesler alırken tenimi okşayan ılık suya odaklanıyorum.

Telefonum çalmaya başlıyor ve meditasyon balonumu patlatıyor. Küvetin kenarına uzanıyorum ve çantamın askısını takmak için gerinmek zorunda kalıyorum. Çekiştirerek çantamı çıkarıyorum ve sonunda cihaza ulaşıyorum.

"Alo?"

"Tanrım, Kadın, I düşündüm o öldürüldü vegömülü Sen zaten!" Violet tersledi.

"Yakın, ama hayır." Suya geri dönüp rahatlıyorum.

"Akşam yemeği için dışarı çıktık."

"Konuşabilir miyiz?"

"Evet. Banyo yapıyorum." Ancak o zaman "Oliver nasıl?" diye sormayı düşündüm.

"Daha iyi. Artık tuvalete sarılmıyor ve sonunda ona biraz yiyecek verdim."

"Bu çok iyi."

"Sen nasılsın?" Violet soruyor.

Burnumu sıkıyorum ve boştaki elimle suyun içinde daireler çiziyorum. "Çoğunlukla tartışıyoruz. Çok yorucu."

"Bunu neden yapıyorsun? Evine git."

"Bunu neden yaptığımı biliyorsun," diye mırıldandım.

"Zamanla evliliğinizi yürütebileceğinizi düşünüyor musunuz?" diye sorar.

"Hiçbir fikrim yok." İçimi çektim. "Elimden geleni yapacağım. Sadece ikimiz de çok inatçı olduğumuz için sarsıntılı bir başlangıç yaptık."

"Sadece kendini gereksiz işkencelere sokma."

"Yapmayacağım."

"Spa günümüz hakkında konuşalım. Senin için ne zaman uygun?" "İşi olan sensin," diye kıkırdıyorum. "Sen seç gün."

Violet bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Gelecek Cumartesi?" dedi. "Benim için uygun."

Oliver'ın Violet'e '*Aşkım*' diye seslendiğini duyuyorum.

"Gitmem gerek," diyor.

"Aradığın için teşekkürler."

Cihazı klozetin üzerine koyuyorum, sonra gözlerimi kapatıyorum ve üşümeye başlayana kadar ıslatıyorum. Suyun yarısını boşalttıktan sonra vücudumu yıkamadan ve tıraş olmadan önce tekrar ısınana kadar biraz daha ekliyorum.

Küvetten çıktığımda cildim kırış kırış oluyor. Kendimi en sevdiğim kiraz çiçeği losyonuyla köpürtmek ve cilt bakım ürünlerimi uygulamak için zaman ayırıyorum.

Tereyağı yumuşaklığındaki şortumu ve ona uygun atletimi giyerek kapıyı açıyorum. Luca'dan iz yok ve gece çantamı hızlıca gömme dolaba yerleştiriyorum.

Arkamı döndüğümde Luca yatak odasına doğru yürüyor. Ben banyodayken o eşofmanlarını ve tişörtünü değiştirmişti ama bu onu daha az heybetli göstermiyordu.

"Sonunda boğulup boğulmadığını kontrol etmek üzereydim." Sonra gözleri yavaşça vücudumda geziniyor ve yemin ederim bir arzu parıltısı görüyorum.

Hayal kurmaya başlama.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona bakıyorum, başka bir tartışma için çok yorgunum.

Gözleri yüzümde keskinleşiyor, sonra başını eğiyor ve yavaşça yaklaşıyor. Kendimi avlanıyormuşum gibi hissediyorum ve hemen kollarımı açıp duruşumu her şeye hazır bir pozisyona getiriyorum.

Luca anında durur ve yüzündeki ifade daha da kararır. "Neden dövüş pozisyonu alıyorsun?"

Ona bir el salladım. "Yırtıcı hayvan moduna geçtin."

Bir adım geri atıyor, gerçekten şok olmuş görünüyor. "Gerçekten sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?"

Hayır, istemiyorum.

Vücudum gevşiyor ve kendimi aptal gibi hissederek, "Tüm bu gerginlik beni etkiliyor," diye açıklıyorum.

Luca sanki üzerinde patlayacak bir bombaymışım gibi bana yaklaşıyor. Omzuma uzanıyor, sonra beni kucaklıyor.

Şakağıma bir öpücük kondurduğunda gözlerimi kapatıyorum ve kollarımı beline doluyorum.

"Daha önce sesimi yükselttiğim için özür dilerim," diye mırıldanıyor.

Kollarının etrafımda olduğunu hissetmek, "Bu düşündüğümde daha zor," diye itiraf etmenin güvenli olduğunu hissettiriyor. "Zor dönemler olacak ama birlikte çalışacağız.

"diye beni temin ediyor. Beni biraz daha tutuyor, sonra göz teması kurabilmek için beni geri itiyor. "Yatak odamız. *Bizim* dairemiz."

Yüzüne bakıyorum ve çabalamasını takdir ederek, "Sadece zamana ihtiyacım var. Sanki her şey için izin istemesi gereken bir misafirmişim gibi hissediyorum, ki bu alışık olmadığım bir şey."

Başını sallıyor ve ellerini kaldırarak yüzümü çerçeveleyiyor. "Özür dilerim. Üzerinde çalışacağım." Alnıma şefkatli bir öpücük kondurarak beni şaşırtıyor.

"Teşekkür ederim." Telefonu çalmaya başladı ve duymazdan geldiğinde, "Aramaya cevap verebilirsin" dedim.

"Bekleyebilir." Cihazı çıkarıp kapattı ve kol saatleri ile kol düğmelerinin bulunduğu vitrinin üzerine bıraktı. "Sen daha önemlisin."

Tanrım, kalbim.

Elimi tutarak, "Hadi oturma odasında dinlenelim. İzleyebileceğimiz bir film seçmene izin vereceğim."

Bunu duymak hoşuma gitti ve kıkırdadım, "Kendinizi acıklı bir romantizme hazırlayın."

Az önce paylaştığımız o şefkatli andan sonra kendimi çok daha iyi hissederek aşağı inerken sırtıyorum. Kanepeye oturup bacaklarımı altıma katlıyorum ve Luca'nın bana uzattığı kumandayı alıyorum.

"Televizyonun nasıl çalışıyor?" Açmak için bir düğmeye basarken soruyorum.

"*Bizim,*" diye düzeltiyor beni, sonra da sabırla süreci anlatıyor.

Grown Ups'i seçtiğimde Luca kıkırdıyor, "Küçük merhametler için Tanrı'ya şükürler olsun."

"Gördün mü, ben her zaman bir sürtük değilim."

Kolunu omuzlarıma doluyor ve beni yanına çekiyor. "Sen hiç öyle olmadın."

Tanrım, bu canlandırıcı bir değişiklik.

Bunu yapabilirim.

Luca'yla bir komedi izlerken aramızdaki son gerilim de azalıyor ve çekimin tüm gücüyle geri dönmesi için yer açılıyor. Aldığı her nefesin ve yanımdaki güçlü bedeninin hissinin fazlasıyla farkındayım.

Gözlerim kalçasının üzerinde duran eline kayıyor ve parmaklarının ne kadar güçlü ve emin görüldüğüne hayran kalıyorum.

Elini tutmak istiyorum ama cesaret edemiyorum.

Sanki Luca düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi eli benimkini buluyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor.

Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum ve dikkatimi tekrar filme vermeye çalışıyorum.

İşler böyle devam ederse, Luca'nın bir gün beni sevebileceğine dair bir umut olduğuna inanmaya başlayabilirim.

Bölüm 16

Luca

İlk tartışmalardan sonra Mariya ve ben iyi geçinmek için daha fazla çaba sarf ediyoruz.

Yalan söylemeyeceğim. Bu evliliği yürütebileceğimize dair çok daha iyimser hissediyorum.

Sadece iki gün oldu.

Ofise giderken, Mariya'ya tüm dikkatimi verebilmek için görmezden geldiğim tüm telefonlara yetişiyorum. Eşyalarını yerleştireceğini ve günü bizim evde geçireceğini bildiğimden, onun için endişelenmeme gerek kalmıyor ve işime odaklanabiliyorum.

Viktor'dan gelen sesli mesajı dinletiyorum.

'Bir önceki mesajıma neden cevap vermediğini düşünmek bile istemiyorum. Pazartesi günü ciddi bir konuşma yapacağız. Küçük kız kardeşimle evlenecek cesareti gösterdiğine hala inanamıyorum, seni pislik.'

Viktor'un, Alexei Amca ve iş ortağı Tristan Hayes ile paylaştığımız ofis binasının önündeki sütuna yaslandığını görünce kahkahaya dönüşen bir kıkırdama çıkarıyorum.

G-Wagon'dan iner inmez Viktor kaşlarını kaldırarak beni süzüyor. "Bakıyorum da sonunda mesajlarını kontrol etmişsin."

"Meşguldüm," diye alay ettim onunla. "Kızaran gelinimle düğün gecesi."

"Mariya'nın öfkeden yüzünün kızarmadığından emin misin?"

Gülüşerek binaya giriyoruz ve ancak ofisime geldiğimizde Viktor, "Bana doğruyu söyle çünkü sarhoş olduğun o boktan hikayeye inanmamın imkanı yok" diyor.

Derin bir nefes alıyorum ve Viktor'la olan arkadaşlığımın yaptığım şeyden sağ çıkabilecek kadar güçlü olmasını umuyorum.

"Mariya'yı seviyorum," diyerek en önemli ayrıntıyı açıklığa kavuşturuyorum.

Viktor kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Ne zamandan beri?" "Birkaç yıl oldu. İşe odaklanmıştık, o yüzden

Ona hak ettiği her şeyi sunana kadar bunu kendime sakladım."

Başını sallıyor. "Cuma gecesi ne oldu?"

"Mariya sarhoş oldu." Omuzlarımı dikleştirdim. "Yürürken bir şapel gördü. Evlenmek istedi, ben de şansımı denedim." Viktor bana doğru tehditkâr bir adım attığında elimi kaldırıyorum. "Beni dinle."

"Bir dakikan var." diye homurdanırken yüz hatlarını öfke kaplıyor.

"Mariya'yı seviyorum. Ona bir kraliçe gibi davranacağım Viktor. Bunu biliyorsun. Ayrıca, o da beni sevdiğini itiraf etti."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirliyor. "Öyle mi yaptı?"

Bunu söylediğinde sarhoş olduğu kısmını akıllıca atlıyorum.

"Evet. Mariya beni seviyor."

Bir süre bana bakıyor, sonra başını sallıyor. "En iyi arkadaş olduğumuz için çok mutlu olabilirsiniz."

Ucuz atlattığım için rahat bir nefes aldım.

Viktor bana uyarıcı bir bakış attı. "Eğer kız kardeşimin kalbini kırarsan, arkadaşlığımız biter. Seni öldürürüm."

"Sıraya girmen gerekecek," diye mırıldandım.

"Peki," diye kıkırdıyor. "Alexei Amca'nın seninle iş bittikten sonra kalan her şeyi ben bitireceğim."

Arkadaşıma elimi uzattım. "İyi miyiz?" Elim tuttu. "Evet, iyiyiz."

Ofisimin kapısı açıldı ve Marco içeri daldı. "Adamları topladım. Arnavutlar bize doğru geliyor."

"Ne?" Viktor sorar. "Avrupa'da onlarla ilgilendiğini sanıyordum."

"Siktir," diye çıktım. "Biz de öyle düşünmüştük." Ofisten aceleyle çıkıp açıklıyorum: "Geçen hafta Arnavutlar San Diego'da ortaya çıktı. Marco onların hareketlerini izledi. Bunu adamlarımla halledeceğim."

Arkadaşım bana inanmaz bir bakış attı. "Burada kalmamı ve aksiyonu kaçırmamı istiyorsun. Aklını mı kaçırdın sen?"

"Doğru," diye kıkırdıyorum. "Benim hatam."

Asansörden çıkan Viktor, "Bilinen son konumları nedir?" diye sorar.

"Irvine. Bir saat uzaktalar," diye cevaplıyor

Marco. "Onları kim takip ediyor?" Ben soruyorum. "John ve Andy."

Başımı salladım. "Şerefsizleri gözden kaçırmadıklarından emin ol." G-Wagon'a binmeden önce, "Geri kalan adamlar bizimle nerede buluşacak?" diye soruyorum.

"Long Beach'teki depo."

Viktor benimle birlikte G-Wagon'a biniyor, Marco ise bir SUV ile bizi takip ediyor.

Viktor koltuklarımızın arkasında duran zırhlı yeleklere uzanırken, "En azından bugün birini öldüreceğim, sen ölmekten kurtuldun," diye şaka yapıyor.

Kendininkini giyiyor ve kırmızı ışıktaki durmamı bekliyor, sonra diğerini bana uzatıyor. Ceketimi hızla çıkarıp arkadaşıma fırlatıyorum. Işık yeşile döndüğünde zırhlı yeleği daha yeni başıma geçirmiştım. Viktor direksiyona geçiyor ve bana yanlarımdaki kayışları bağlamak için zaman veriyor.

Long Beach'e vardığımızda, sadece G-Wagon'un arkasındaki gizli bölmeden silah zulasını almak için duruyoruz, sonra Arnavutlarla buluşmak için yola çıkıyoruz.

Viktor her zaman olduğu gibi boynundaki kasları çatlatmadan önce her silahın şarjörünü kontrol ediyor, sağ dizi heyecanla zıplıyor.

"Geldiğiniz için teşekkürler," diye mırıldandım.

"Hayatta kaçırmazdım." Telefonu çalar ve hoparlörü açarak hemen cevap verir.

Marco'nun sesi geliyor, "Telefonun nerede, Luca?"

"Ceketimin içinde, yerde. Ne oldu?"

"On dakika sonra. Onlarla kafa kafaya karşılaşıyoruz. Beyaz bir GTR, bir kamyonet ve bir SUV."

Marco bize plakaları veriyor, Viktor'un fotoğraflık bir hafızası olduğu için yazmamıza gerek yok. Bu yüzden hiçbir şey onu geçemiyor.

Dakikalar ilerliyor ve her an görsel temas kurmak üzereyken Viktor camını indirerek, "Ne yapacağımızı biliyorsun. Keskin sol."

"Anladım."

"Hazırlan," diye mırıldanıyor, gözleri ilerideki arabalara dikilmiş.

Arnavutlarla aramızdaki mesafe hızla azalırken içimde her şey hareketsizleşiyor, sonra Viktor "Şimdi!" diye bağılıyor.

Direksiyonu sola kırıyorum, lastikler gıcırıyor ve Viktor GTR'ye ateş açıyor. G-Wagon aniden durdu, Viktor'dan bir hafif makineli tüfek aldım ve kapımı iterek açtım. Dışarı tırmanıp aracın önüne geçiyorum ve Viktor'u koruyarak ateş açıyorum, böylece kıcını G-Wagon'dan çıkarabiliyor.

Arnavutlar araçlarından iniyor, sonra adamlarım savaşa katılınca kıyamet kopuyor.

Mafyanın başına ilk geçtiğimde kalbim göğsümde sıkıştırdı ve terden sırılsıklam olurdum ama zamanla bu his azaldı. Şimdi neredeyse hiçbir şey hissetmiyorum. Sadece işte başka bir gün.

Yoldaki diğer arabalar silahlı çatışmadan kaçınmak için direksiyonu kırıyor ve otoyola çıkmanın an meselesi olduğunu biliyorum.

devriye olay yerine geldi.

İlerlerken adamlarıma "Bitirelim şu işi," diye bağıyorum.

Şanslı bir herifin kurşunu pazuma isabet ediyor ama Viktor onu yere serince şansı burada bitiyor.

Üç araç da vuruldu ve son adamı öldürdüğümde "Çekilin, çekilin, çekilin!" diye bağırdım.

Mafya ve bratva arasında, kolluk kuvvetlerinin yarısı bizim cebimizde, ancak bu bir grup Arnavut'u öldürdükten sonra burada kalacağımız anlamına gelmiyor.

Viktor ve ben tekrar G-Wagon'a atlıyoruz ve gaza basıyorum, lastikler gıcırıyor.

"Düz devam edin. Sapak dört mil sonra," diyor Viktor silahları hızla spor çantasına geri koyarken.

Bir elim direksiyonda, zırhlı yeleği çıkarıp Viktor'a veriyorum.

Birdenbire, "Lanet olsun, kanaman var. Kenara çek."

"Yapamayacağımı biliyorsun," diye mırıldandım. Rampayı çıktım ve döndüm

ben bile kaybolana kadar rastgele yollarda. Aracı durduruyoruz, Viktor ve ben dışarı fırlıyoruz ve spor çantasını hızla gizli bölmeye yerleştiriyoruz.

Viktor koluma uzanıyor, ben de "Ben iyiyim. Ceketim kanı örter." Omuz silkiyorum, sonunda kurşunun pazı kasıma saplanan ısırığını hissediyorum.

Kesinlikle bir yaradan daha fazlası.

"Arabayı ben kullanıyorum," diyor Viktor, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

G-Wagon'a döndüğümüzde, "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Evet, sadece bir sıyrık," diye yalan söylüyorum ki endişelenmesin. "Hadi geri dönelim."

Eve daha uzun bir yoldan gitmek zorundayız çünkü otoyolu kapattık ve trafik kilometrelerce uzayacak. Ofise vardığımızda kolum fena halde yanıyordu.

Araçtan indiğimizde "Ben eve gidiyorum," diyorum.

Viktor başını sallar. "Suikastla ilgili herhangi bir haber var mı diye kontrol edeceğim." "Bir şey bulursan bana haber ver."

"Yapacağım."

Ben direksiyonun arkasına geçerken Viktor binaya doğru ilerliyor. Daireye geri dönmek çok zor ve sol kolumu mümkün olduğunca az kullanmaya çalışıyorum.

Arabayı bodruma çekip her zamanki yerime park ediyorum ama arabadan inip Ivan ve Lev'i görmediğim anda kaşlarım çatılıyor.

Telefonumu cebimden çıkarıyorum ve Mariya'dan cevapsız bir çağrı görüyorum, ama mesaj bırakmaya zahmet etmemiş. Daireye doğru ilerlerken, ne bulacağımı zaten biliyorum ve silahlı çatışmadan sonra, bu havamda olduğum son şey.

Asansörün kapıları açıldığında ve Mariya'yı dairede bulamadığımda, damarlarıma mantıksız bir öfke doluyor.

Tanrım, beni yanlış günde test ediyor.

Bölüm 17

Mariya

Fuayeye girdiğim anda Luca'nın sesi alçak ve ölümcül, "Hangi cehennemdeydin?"

Aniden duruyorum, kaşlarım havaya kalkıyor. "Markete gittim." Aldığım atıştırmalık ve Ibuprofen torbasını elimde tutuyorum.

Mutfak tezgahına yaslanmış, ellerini rahatça ceplerine sokmuş, bacaklarını bileklerinden çaprazlamış.

Duruşu sıradan olabilir ama ondan yayılan öfke dalgalarını bir mil öteden hissedebiliyorum.

Yavaşça tezgâhtan uzaklaşıyor, karanlık bakışları bana kilitleniyor.

Fuayeden geçerken omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor.

"Telefonun nerede?" diye soruyor, sesi tedirgin edici derecede sakin.

Merdivenleri gösteriyorum. "Üst katta."

"İsa, sen cehennem niyetli üzerinde
Sürüş Ben delice," mırıldanıyor.

"Seni aramaya çalıştım ama cevap vermedin," diye kendimi savunuyorum.

"O zaman bana lanet bir mesaj gönder," diye bağılıyor.
"Dışarıda lanet bir savaş yürütüyorum! Şu anda ihtiyacım olan son şey

senin için endişeleniyor."

Başımı geriye atıyorum, anlık öfke damarlarıma doluyor.

Kimse bana bağırmıyor.

Luca'ya yaklaşarak onu uyaran bir bakış attım. "Bana bağırma! Savaşta olan tek kişi sen değilsin. Yumurtalıklarım şu anda içimi parçalıyor ve çok acıyor. Aşırı duygusal ve huysuzum ve az önce en sevdiğim atıştırmalıkları almak için dışarı çıktım çünkü lanet olası evinde yiyecek hiçbir şey yok."

Luca kafasını sallıyor, biraz şaşkın görünüyor. "Senin neyin ne?"

"Regl dönemimdeyim," diye mırıldandım. Onu iterek çantayı tezgâhın üzerine koyuyorum ve Ibuprofen'i çıkarıyorum. Ağzıma iki tane atıyorum ve biraz suyla yıkıyorum.

Ben bir çikolata alırken Luca bana bakıyor. "Buna alış kocacığım. Önümüzdeki bir hafta boyunca kan serbestçe akacak." Kanepeye yığılıyorum, şarj edilebilir ısıtma pedimi karnıma bastırıyorum ve bütün gün umutsuzca ihtiyacım olan çikolatalı iyiliğin ambalajını açtığımda rahatlamış bir iç çekiyorum.

Tam bir ısırık alacakken, karnım kramplarımın voltajını yükseltmek için iyi bir gün olduğuna karar veriyor. Bacaklarımı yukarı kaldırıp köşeye kıvrılıyorum ve ısıtma yastığını cildime daha sert bastırıyorum. "Tanrım, Ibuprofen yakında etkisini gösterse iyi olur," diye fısıldıyorum kendi kendime.

Flo Teyze geldiğinde tam bir şov vardı. Eşyalarımı yerleştiriyordum ve tamponlarımın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çok kanamam var. Otuz günümü aldı.

Sonunda lanet tamponları bulana kadar dakikalar ve yarım tuvalet kağıdı rulosu geçti.

Luca'nın merdivenlerden yatak odamıza çıktığını duyuyorum.

Kahretsin, dolap darmadağın. Muhtemelen bana bağıracak. Bu kadar erken gelmesini beklemiyordum. Saate baktım, saatin daha öğleden sonra iki olduğunu fark ettim.

Eve erken gelmesi kesinlikle benim suçum de ğil.

Bir süveter ve takım elbise giymiş olarak görünmeden önce bir süre orada kaldı. Bana bakmadan doğruca mutfağa yöneldi.

"Bugün bir şey yedin mi?" diye sorduğunda tam da bana sessizlik muamelesi yaptığını düşünmeye başlayacaktım.

Sesi yorgun geliyor ama en azından artık kızgın görünmüyor.

Fena halde kramp girmesine rağmen ayağa kalkıp ona yaklaşıyorum. İlk özür dileyen ben olarak bir zeytin dalı uzatıyorum, "Sana bağırdığım için özür dilerim."

Luca buzdolabını açıyor ve malzemeleri çıkarmaya başlıyor. "İkimiz de boktan bir sabah geçirdik. Bırakalım öyle kalsın."

Endişe aklımın bir köşesini kemirmeye başladı. "Bir dahaki sefere mesaj bırakırım. Sadece on beş dakikalığına dışarıdaydım ve Ivan ile Lev de yanımdaydı."

"Sorun yok."

Gözlerim yüzünü arıyor, solgun görüldüğünü fark ediyorum. "Bugün ne oldu?"

Luca sadece başını sallar ve yemek hazırlamaya devam eder.

Bacaklarım uyuşmuş gibi hissediyorum, bu yüzden bir tabure çıkarıp mermer adaya oturuyorum. Birkaç dakika boyunca onu çalışırken izliyorum, hareketleri hoşuma gidiyor. "Bana her şeyi anlatabilirsin."

Bir an için gözleri yüzüme kayıyor, sonra bana sırtını dönüyor ve her zaman yaptığı gibi beni görmezden geliyor.

Bu sefer çok daha fazla acıyor, kalbime yayılan sızı regl kramplarından daha kötü.

Aşırı duygusal olmak da işe yaramıyor çünkü aniden gelen gözyaşları serbest kalma tehlikesi yaratıyor.

Tabureden kayarak yukarı çıkıyorum, bugün gerçekten ağlayabileceğimden korkuyorum, ki bu sık yaptığım bir şey değil.

Isı paketimi şarja takıp tuvalete gidiyorum. İşimi hallettikten sonra ellerimi yıkıyorum. Kırmızı bir ışık gözüme çarpıyor ve kaşlarımı çatarak ince çöp kutusunun yanına çömeliyorum.

Bu benim kanım değil.

Tuvalet kağıdını parmaklarımla sıkıştırıyorum ve kaldırdığımda içinden bir şey düşüyor. Metal fayanslara çarpıyor.

Tanrım.

Mermiyi elime alıyorum, onu görmek içimde buz gibi bir korku dalgası yaratıyor.

Oh, Tanrım.

Kalkıp koşarak banyodan çıkıyorum. Merdivenlerden uçarak iniyorum ve Luca'nın kafası önüme düşüyor. "Sorun ne?" diye soruyor.

Neredeyse ona çarpacaktım, gözlerim yarayı arıyordu. "Nerenden vuruldun?" Panik sesimi kaplıyor

kazağını çekiştirmeye başladı, kumaşı yukarı ve başının üzerine çekti.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor, sanki aklımı kaçırmışım gibi beni izliyor.

Bakışlarım pazusuna sarılmış beyaz bandaja kilitleniyor ve bir bulantı dalgası beni vurmakla tehdit ediyor. "Tanrım, Luca," diye neredeyse sızlanıyorum, kurşun birkaç santim sağa gelseydi onu kaybedebileceğim düşüncesi kalbimi durduruyor.

Bu düşünce ayaklarımın altındaki zemini yırtıyor.

Elbette, ben de bratva'da büyüdüm ama sevdiğim adamların hiçbiri vurulmadı.

Bildiğim kadarıyla.

Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde, titreyen parmaklarımla bandajı çıkarıyorum. Kaşlarım birbirine çarpıyor ve hala kan sızan şişmiş, kırmızı deliği gördüğümde ağlama isteğimi zorlukla bastırıyorum.

Boğuk bir inilti kaçıyor benden. "İlk yardım çantası nerede?"

"Dolapta takım elbiselerimin yanında bir çanta var." Luca, ben ona sırtımı dönmeden sağ elini enseme doluyor. Gözlerini bana kilitliyor. "Derin nefes al, *amore mio*. Ben iyiyim."

"Sen değilsin! Bugün seni kaybedebilirdim," diye ağlıyorum ve duygularım üzerindeki kontrolümü hızla kaybederek kendimi kurtarıyorum ve merdivenlerden yukarı koşuyorum. Çantayı Luca'nın söylediği yerde buluyorum ve kollarıma alıyorum.

Sakin ol. Ailen seni bunun için eğitti. Kendini toparla.

Arkamı döndüğümde Luca yatak odasına giriyor, yüz hatları yorgunluktan gerilmiş.

"Yatağa otur," diye emrediyorum ona doğru koşarken. Çantayı örtülerin üzerine koyuyorum ve açarak büyük ilk yardım çantasından bandajları, antiseptik mendilleri ve elime geçen diğer her şeyi çekmeye başlıyorum.

"Dikiş atılması gerekiyor," diye soluyorum, duygularım alt üst oluyor. "Annem bana göstermeyeli yıllar oldu."

Eğitimimin bir parçası olarak ailem bana yaralara nasıl bakacağını öğretti ama bunların hiçbirini beni buna hazırlamadı.

"Çantada Dermabond var," diyor Luca.

Çantaya uzandığında elini itiyorum. "Kımıldama. Ben hallederim." Sakinleşmek için derin nefesler alıyorum ki adamımın yarasıyla ilgilenebileyim. "Ben hallederim," diye tekrarlıyorum.

"Dur, Mariya," diye emrediyor Luca.

Gözlerim yüzüne kayıyor. "Aklını mı kaçırdın sen? Kanaman var!"

Luca ayağa kalkıyor ve sağ kolunu bana dolayarak beni çıplak göğsüne doğru çekiyor. Nefesinin sıcaklığı kulağıma çarpıyor. "Sakin ol bebeğim. Ben iyiyim. Sadece bir sıyrık."

Vücudunun sıcaklığını ve gücünü hissedince içimi sert bir titreme kaplıyor. Onun sıkı tutuşunda dururken, şok nihayet etkisini gösteriyor. Luca vuruldu.

Her zaman adamlarımın yenilmez olduğunu, onlara hiçbir şeyin dokunamayacağını düşünürdüm.

"Sakin ol," diye mırıldanıyor yatıştırıcı bir şekilde. "Ben iyiyim."

Kendine gel, Mariya.

Derin nefesler alıp ciğerlerimi Luca'nın kokusuyla dolduruyorum.

Bu daha iyi. Şimdi adamına iyi bak.

Geri çekiliyorum ve ona bakıyorum. "Ben iyiyim." Banyoya gidip ellerimi tekrar yıkıyorum, sonra da "Otur" diyorum.

Luca itaat ederken ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor.

Yarayı temizlerken ve cerrahi yapıştırıcıyı uygularken elimi sabit tutmaya odaklanarak işe koyuluyorum. Üzerine hafifçe üflüyorum ve iyi bir iş çıkardığımdan emin olmak için birkaç dakika bekliyorum.

Parmağımı yaranın etrafında hafifçe gezdirdikten sonra pazısına bir bandaj sarıyorum. Kurşun yarası artık kanamadığı için kendimi biraz daha sakın hissederek rahatlamış bir iç çekiyorum.

Gözlerim Luca'nın yüzüne takılıyor ve onun bakışlarını koyulaştıran yoğun bir ifadeyle beni izlediğini görüyorum.

Kendimi tedirgin hissederek, "Biraz dinlenmelisin" dedim.

Luca başını sallıyor, elimi tutuyor ve beni daha yakına çekiyor. "Üstüme çık."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ne?"

Elleri kalçalarımı buluyor ve sonra beni kucağına çekip üzerine oturmaya zorluyor. Şok olmuş bir halde gözlerim onun alev alev yanan gözleriyle buluşuyor ve sonra soruyor: "Vurulmama neden bu kadar sert tepki verdin?"

Lanet olsun.

Bölüm 18

Luca

Gözlerinde panik parlıyor ve bakışlarını hızla çıplak göğsüme indiriyor; dudakları aralanıyor ve yüzünde hayalet gibi bir şaşkınlık ifadesi belirliyor.

"Mariya," diyorum dikkatini tekrar sorduğum soruya çekmek için. "Neden bu kadar sert tepki verdin?"

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor ve yanımdaki kanlı mendillere bakıyor. "Regl dönemimde hep duygusal bir karmaşa yaşıyorum."

Hayal kırıklığı göğsümde düğümleniyor çünkü gerçek nedeni saklıyor. Elimi çenesine götürerek onu gözlerimle buluşmaya zorluyorum.

Bu konuşmadan rahatsız olarak kucağıma kayıyor. Amcığı sikime sürtündüğü anda sertleşiyorum.

Mariya belli ki bunu hissediyor çünkü gözlerini daha hızlı kırpmaya başlarken boynunda bir kızarıklık belirliyor.

Tanrım, onun kızardığını ilk kez görüyorum ve bu beni daha da sertleştiriyor.

Geçirdiğim sabahtan sonra yorgunum ve dürüst olmak gerekirse sabrım tükeniyor. "Bana doğruyu söyle."

Başını sallıyor. "Ben yaptım."

Onun inadını ve gururunu

sikeyim. Benimkini de sikeyim.

"Önemsiyorsun," diye açıkça belirtiyorum.

Alnında bir çatıklık oluşur. "Elbette. Ben taş kalpli bir sürtük değilim Luca."

Elimi başının arkasına götürüyorum, parmaklarım saçlarına dolanıyor. Nefeslerimiz birbirine karışana kadar onu kendime çekiyorum, gözlerim onunkileri hapsediyor.

Sikerim böyle işi. Eğer birbirimize gerçek hislerimizi itiraf edemiyorsak, ona benim için ne anlama geldiğini göstereceğim.

Talepkâr bir öpücükle ağzını sahipleniyorum, bana duyduğu aşka teslim olmasını istiyorum. Dilim onunkine saldırıyor, dişlerim alt dudağını dolgunlaşana kadar çekiştiriyor.

Mariya bir inilti çıkarıyor ve kalp atışlarım göğsümde gümbürdeyene kadar hızlanırken sesi yutuyorum. Saçlarını bırakıyorum ve sağlam kolumu etrafına dolayarak onu kaldırıyorum, dönüyorum ve yatağa itiyorum.

Sol kolumdaki acıyı görmezden gelerek ilk yardım çantasını ve diğer her şeyi yorganın üzerinden itip Mariya'nın üzerine sürünüyorum. Ona baktığımda, gözlerindeki arzusun benim sık gibi sertleşmiş aletimle doğrudan bir bağlantısı var.

"Tanrım, keşke bana ne yaptığını bilseydin," diye mırıldanıyorum ağzını tekrar almadan önce.

Bacaklarını açıyorum ve pelvisimi kalçalarının arasına yerleştiriyorum, öpüşme vahşileşiyor.

Ona doğru hamle yaptığımda, giysilerimiz beni sinirlendiriyor, "Yapamayız" diye inliyor.

"Yapamayız amına koyayım," diye homurdanıyorum, boynuna öpücükler konduruyorum, dişlerim yumuşak tenini ısırtıyor.

Elleri saçlarımın arasında dolaşırken hülyalı bir iç çekiyor. "Regl dönemimdeyim."

Başımı kaldırıyorum ve tereddütsüz bir bakışla onu sabitliyorum. "Umurumda değil."

Başımı eğip ipek bluzunun üzerinden meme ucunu ısırduğımda, "Tanrım, Luca," diye inliyor.

İpeksi kumaşı tutup üzerinden çekiyorum. Gözlerim kremi teninde ve dantel sütyenin kenarlarından fırlayan göğüslerinin kabarıklığında bayram ediyor. "Seni şimdi istiyorum," diyorum sütyeninin kancasını açıp kenara fırlatırken.

Kahretsin, göğüsleri sanki benim için yaratılmış gibi mükemmel büyüklükte. Onları ellerimle avuçluyorum ve içine gömülmek için hissettiğim aciliyetle onlara masaj yapıyorum. "Tanrım, çok güzelsin," diye inliyorum bir meme ucunu ağzıma almadan önce.

Mariya'nın göğüsleriyle açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi ziyafet çekiyorum, ellerimle ince belini ve kalçalarını keşfediyorum, sonra kot pantolonunu çıkarıp dantelli külotunu bacaklarından aşağıya çekiyorum.

"Bekle!" Ben kıyafetlerini yere atarken Mariya oturur pozisyona geçti. "Ciddiyim, regl dönemimdeyim. Bunun bir hafta beklemesi gerekecek."

Kemerimi çözüyorum ve deri ilmiklerden geçerken yavaşça başımı sallıyorum. "Bunun için yıllarca bekledim. Bir saniye daha beklemeyeceğim."

Takım elbisemin pantolonunu ve boxer'ımı bacaklarımdan aşağı indirene kadar yüzündeki arzuyla şaşkınlık birbirine karışıyor.

Mariya'nın gözleri vücudumda geziniyor ve bu bana Mariya'nın gözlerindeki mükemmelliği görme şansı veriyor.

"Kahretsin, ben şanslı bir piçim," diye mırıldanıyorum, güzelliği karşısında tam bir hayranlık içinde.

"Aman Tanrım, Luca," diye nefes alıyor, gözleri sikime yapışmış.

Dizimi yatağın üzerine koyduğumda Mariya, "Bana bir dakika ver," diyerek hızla uzaklaşıyor.

Banyoya daldı ve büyük bir banyo havlusuyla çıkmadan önce orada biraz zaman geçirdi. Garip bir şekilde bana bakmadan önce örtünün üzerine seriyor.

"O seksi kışını yatağa koy," diye emrediyorum.

Kışına uzanıp bir yanağını ısırabilmek için onu kendime çektiğimde hâlâ tırmanmaya devam ediyordu.

"Luca," diye haykırıyor, sesi hem şok olmuş hem de tahrik olmuş gibi çıkıyor.

Onu karnının üzerine itiyorum ve kışından sağ omzuna kadar öpüp yalayarak ilerliyorum, burada el yazısı harflerle *Babasının Kızı* kelimelerinin dövmesi var.

*Onun BABA var Hayır fikir ne Ben
hakkında için yap için onun*

Kızım.

Mariya'yı sırt üstü çevirerek ellerimi başının iki yanına koyuyorum ve arzuyla kızarmış enfes yüzüne bakıyorum.

Başımı eğiyorum ve bacaklarını açarken dudaklarını şefkatle ısııyorum. Üstüne uzanırken, altımda çıplak olmasının ne kadar harika bir his olduğunu düşünerek inliyorum.

"Kahretsin, çok uzun zamandır bekliyordum," diye mırıldanıyorum öpücüğü derinleştirmeden önce.

Tenimin her santimi onunkine değerken, ellerimle yüzünü çerçeveseliyorum ve dilimle ağzını sikerken onu yerinde tutuyorum.

Yıllar. Lanet olas ı yıllar.

Sonunda, Mariya'yı her yönden benim yapacağım.

Bölüm 19

Mariya

Her şeyin bu kadar hızlı ilerlemesinden o kadar bunaldım ki, tek yapabildiğim hissetmek.

Ve lanet olsun, başka bir dünya gibi hissettiriyor.

Luca'nın kaslı vücudu benimkini yatağa bastırıyor. Sıcak teni benimkine sürtünüyor. Ağzı dudaklarımı karıncalanmadan başka bir şeye dönüştürmüyor.

Beni tüketiyor.

Nefeslerim zaten kısa nefesler, kalbim göğsümde çırpınıyor. Nefes alıyorum. İnliyorum. Daha fazlası için inliyorum, parmaklarım onun kalın siyah saçlarında kayboluyor.

Ama eli bacaklarımın arasına girdiğinde aklım başımdan gidiyor ve kalçalarım kapanmaya çalışıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin," sözleri ağzımdan dökülürken, regl dönemimde olmanın utancıyla yanaklarım ısınıyor.

Ayrıca, ön sevişmeye ihtiyacım yok. Seks benim için her zaman fiziksel bir bağdan çok duygusal bir bağ olmuştur.

Luca başını kaldırıp benimle göz göze geliyor, sonra beni ayırıp bir parmağını kusurlu klitorisimin üzerinde gezdiriyor. Nadiren de olsa orada herhangi bir his hissediyorum.

Gözlerini bana dikti, sonra da "Bunu istemiyor musun?" diye sordu.

"Hayır, var" diyorum. "Ama ön sevişme konusunda endişelenmene gerek yok."

Kaşlarını çatarak başını sallar. "Ne?"

"Ben orgazm olamıyorum. Bu benim için duygusal bağla ilgili," diye açıklıyorum.

Genellikle bir erkeğe sadece eğlenmesini ve benim için endişelenmemesini söylediğimde bunu yapar. Ne yazık ki Luca için durum böyle değil.

Başını eğiyor ve bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Şaka mı yapıyorsun anlayamıyorum."

Garip bir kıkırdama çıkardım. "Hayır. Aşağıda pek bir şey hissetmiyorum."

"Peki ya mastürbasyon yaptığında?" "Hiçbir şey. Zahmet bile etmiyorum."

Luca sorarken gerçekten endişeli görünüyor, "Bu tıbbi bir şey mi? Bir doktora göründünüz mü?"

Başımı salladım. "Hayır. Ben hep böyleydim. Yapacağım son şey bir doktora vajinamın bozuk olduğunu söylemek olacaktı."

Luca bir an bana bakıyor, sonra yüz hatları yumuşuyor. Kollarını başımın iki yanına dayıyor ve bana şefkatli bir öpücük verdikten sonra, "Bırak deneyeyim. Tamam mı?"

Burnumu kıvırıyorum, o an tüm konuşmalarla birlikte çoktan geçti. "Dürüst olmak gerekirse, ben iyiyim. Bu benim için garip hissettirecek ve senin için anı mahvedecek."

"Her şeyi fazla düşünmeyi bırak," diye emrediyor. "Sadece gözlerimin içine bak."

Onu yatıştırmaya karar vererek, yoğun gözlerine bakıyorum.

Sesi alçak, tınısı göğsümde çok hassas bir noktaya çarpıyor, mırıldandığında, "Bana odaklan. Başka bir şey düşünme."

Luca daha önceki bazı erkeklerin yaptığı gibi doğrudan klitorisime yönelip acıyana kadar ovmak yerine hareketsiz kalıyor, tüm dikkati beni sıcak bir ısıltıyla yıkıyor.

Dudaklarıma şefkatli bir öpücük daha konduruyor, sonra çeneme yumuşak öpücükler konduruyor. Kulağıma ulaştığında, "Dokun bana, *amore mio*." diye emrediyor.

Bu kelimenin sevgiyle bir ilgisi olduğunu biliyorum ve kalbime bir sıcaklık yayıyor.

Luca'nın ilgisine sahip olmak ve onun üzerimde çıplak olması hayal ettiğimden çok daha fazlası.

Ellerimi yanlarına doğru kaldırıyorum ve parmaklarımı sırtını kaplayan kasların üzerinde gezdirerek anın tadını çıkarıyorum.

"Rahatla." Kulağımın altındaki hassas deriye bir öpücük konduruyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Tekrar konuştuğunda sesi derin ve sert. "Tanrım, Mariya, altımda kendini çok iyi hissediyorsun."

Daha önce hiç yaşamadığım bir yakınlık balonunun içine çekiliyorum. Luca'dan yayılan yoğunluğa öyle bir kapılıyorum ki, yanımızda bir bomba patlasa haberim olmaz.

Ağzı benimkini kapıyor ve bu kez öpücük kontrol ediyor, bana hükmediyor ve boyun eğmemi talep ediyor. Arzu bedenimi yakıp kavuruyor ve beni nasıl hissettirdiğini dile getirmek için inliyorum.

Elleri göğüslerime doğru iniyor ve onlara masaj yapmakla sertçe sıkmak arasında gidip gelerek içimde daha önce hiç yanmamış bir ateşi körüklüyor.

Bana dokunuşunda, ağzının benimkine hükmedişinde, varlığımı tüketişinde kayboluyorum.

Ve bu adama duyduğum aşka teslim oluyorum.

Ellerim daha hızlı hareket ediyor, vücudundaki kordonlu kasların her bir kıvrımını ve kabarıklığını keşfetmek için açgözlü hale geliyor.

Luca'nın eli bacaklarımın arasına kayıyor ve bu kez parmağı klitorisimin üzerinde gezinirken keskin bir his duyuyorum.

Ağzımı onunkinden ayırıp soluk soluğa kalıyorum ama daha fazla düşünmeden Luca gözlerimi esir alıyor ve "Benimle kal. Başka hiçbir şey düşünme. Sana dokunduğumda nasıl hissettiğine odaklan. Bize odaklan."

Onunla gözlerimi kilitliyorum ve tüm dikkatimi bacaklarımın arasındaki eline, vücudunun benimkini örtmesine ve bu adamın kalbime ve ruhuma başka hiç kimsenin dokunamadığı kadar dokunmasına veriyorum.

Klitorisimin etrafında daireler çiziyor ve aniden hassaslaşan sinir demetine fiske vurmaya başladığında sırtım kavisleniyor ve hayal kırıklığı içime işliyor.

Luca sol elini boynumun arkasına itiyor, parmakları sahiplenici bir şekilde beni sarıyor. "*Mia regina. Mia moglie. Amore Mio.*"

Yüce İsa.

"Daha fazla," diye soluyorum, hayal kırıklığım geri çekiliyor ve bedenim onun dokunuşunda eriyor.

"Sei il mio tutto."

Oh, Tanrım. Luca'nın İtalyanca konuşması çok seksi.

Vücudum titremeye başlıyor, her kasım patlayacağımdan korkana kadar geriliyor. "Luca," diye yalvarıyorum, parmaklarım tenine batıyor.

Açıklığımda daireler çiziyor ve kalbim tekliyor, bedenim onu içimde arzuluyor. Aletini giriş yerimde hissettiğimde kontrolümü kaybediyorum ve kalçalarımı ona bir adak olarak kaldırıyorum.

Luca sikinin başını girişime dayayıp beni geriyor ve sertçe içeri girip kendini kabzasına kadar içime sokuyor.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldım. Daha önce hiç bu kadar dolu hissetmemiştim.

Tamamlandı.

"Kahretsin, Mariya," diye inliyor Luca, vücudu benimkine karşı titriyor. "Cennet gibi hissediyorsun."

Luca geri çekilirken klitorisimi ovmaya devam ediyor ve içime tekrar girdiğinde, var olduğunu bilmediğim bir noktaya çarpıyor.

Bedenim ışık hızıyla çözülüyor, duygularım dünyanın dört bir yanına dağılıyor ve evrendeki tüm ışık benden patlıyor.

"Luca," diye inliyorum ona sarılırken, nefes alamayana kadar kasılmalar beni ele geçiriyor.

"Yanımdayım bebeğim. Sadece atlat." Sesi o kadar kısık ki göğsümde bir sel kapısı açıyor. Gözlerim buğulanıyor ve gözlerimi kırptığımda bir damla yaş şakağımdan saçlarıma doğru süzülüyor.

Luca bana bir mucizeymişim gibi bakıyor - sanki ben onun tüm dünyasıymışım gibi.

Zevk beni dalgalar halinde vurmaya devam ediyor ve hareket etmeye başladığında, beni sert bir itişten sonra itme ile doldurduğunda, sadece

üzerimde yeni bir coşku dalgası yaratıyor.

Ona o kadar sıkı sarılıyorum ki derisinden kan çekeceğime eminim ama bu adamın bana hissettirdiği mucizeyi yaşamaktan başka bir şey yapamıyorum.

Luca kontrolünü kaybetmiş gibi görünüyor ve ağzını benimkine yapıştırarak beni becerdiği kadar sert bir şekilde öpüyor. Aleti iç duvarlarımı, artçı zevk şoklarıyla karıncalanana kadar okşuyor ve beni onun etrafında kenetliyor.

Luca'dan başka bir şey yok.

Bedenimde. Kalbimde. Ruhumda.

Aklımda.

Ona her şeyimi verdim.

Bölüm 20

Luca

Yüce Tanrım, hayatımda hiç bu kadar derin bir an yaşamamıştım.

Onun parçalanışını izlemek ve vücudunun sarsıldığını hissetmek göğsümü gururla dolduruyor.

Kadınım kırılmaktan çok uzak. Vücudu benimkine o kadar duyarlı ki, G noktasına her vurduğumda, amcığı sikimin etrafında sertçe kenetlenerek bana teşekkür ediyor.

Mariya teslim olup bana boyun eğdiği an, bana duyduğu aşk evrendeki her yıldızın yoğunluğuyla ondan parlıyordu, benim her parçam üzerinde hak iddia ediyordu.

Aydınlık ve karanlık.

Adam ve canavar.

Ben onun muhteşem sıcaklığına gömülürken, o beni daha önce hiç sahiplenmediğim bir şekilde sahipleniyor. Nefesleri benim oluyor. Kalp atışları benim oluyor.

Her itişte, o benim yaşam kaynağım oluyor.

Gözlerimiz kilitli kalıyor, dudaklarımız ayrılıyor ve sallanan bedenlerimizin her hareketiyle birbirimize sürtünüyoruz.

"*Ti amo tanto,*" diye nefes alıyorum ona, *seni çok seviyorum.* İtalyanca anlamadığını bilmek işimi kolaylaştırıyor.

İngilizce duymaya hazır olana kadar ona nasıl hissettiğimi söylemem için.

Zevk omurgamdan aşağı vuruyor ve göz temasını kesmeden, "*Il mio*" diye homurdanıyorum.

Benim. Hepsi benim.

Vücudum titriyor, taşaklarım geriliyor, sonra kendimi onun içine boşaltırken kontrolsüzce sarsılıyorum.

"*Il mio*," diye tıslıyorum vücudumdaki her kası sıkı ve beni kendimi onun içine olabildiğince derine gömmeye zorlayan yoğun orgazmdan.

Orgazmın güçlü kuvveti, ben tekrar hareket edebilene kadar azalıyor, hareketsiz kalmadan önce ona üç kez daha sokuyorum.

İkimiz de nefes nefese kaldık, vücutlarımız terden sırlıslılam oldu.

Kolum çok acıyor ama önemli değil. Tek odaklanabildiğim şey, saçlarının arasında kaybolmadan önce sol gözünden kaçan yaş.

Bu Mariya'nın en savunmasız hali. Bratva prensesi yok. Kraliçe yok. Alınganlık yok.

Beni o kadar çok seven bir kadın var ki, bu onu korkutuyor.

Kollarımı onun altına itiyorum ve boynuna ve çenesine öpücükler kondururken onu sımsıkı tutuyorum. "Sanırım klitorisinde bir sorun olmadığını söylemek yanlış olmaz." demeden önce nefesimi tutmasını bekliyorum.

Nefesi kesiliyor, kolları beni sıkıca sarıyor ve duygularıyla başa çıkmaya çalışırken yüzünü omzuma gömüyor.

"Benim için çok güzel boşaldın," diye övüyorum onu.

Duygusal olmasına rağmen, amcığı etrafımda kenetleniyor ve bana vücudunun övgüyü sevdiğini söylüyor.

Mariya'nın kontrolünü yeniden kazanması birkaç dakika alıyor. Sonunda geri çekiliyor ve gözlerimle buluşuyor.

Beni seven o savunmasız kadından, gardını gökyüzüne degecek kadar yukarı kaldırmış o şımarık prenesten eser yok.

Benim inatçı karım.

"Nasıl hissediyorsun?" Kollarımı onun altından çekip başının iki yanına koyarken soruyorum.

"Yalan söylemeyeceğim." Şişmiş dudaklarının kenarında bir gülümseme beliriyor. "Bu akıl almazdı."

Ona sırtıyorum, göğsüm yine gururla doluyor.

"Öyle mi?" "Bir kadını nasıl tatmin edeceğini kesinlikle biliyorsun."

Ağızına şefkatli bir öpücük kondurduktan sonra şöyle diyorum: "Sadece bazı şeyleri fazla düşünmeyi bırakman gerekiyordu. İçeri girmeme izin verdiğinde ve teslim olduğunda, gerisini vücudun halletti."

Başını öne eğiyor. "Sana boyun eğmedim."

Burnunun ucuna bir öpücük konduruyorum, sonra da sırtıyorum. "Evet, öyle yaptın."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul edelim," diye kıkırdıyor.

Kalçalarının arasına diz çökene kadar kendimi geriye iterken ondan çekiliyorum. Aşağıya baktığım anda Mariya sanki biri kıcının altında ateş yakmış gibi havaya fırlıyor.

"Bakma!"

"Çok geç," diye sırtıyorum, sikimi ve onun iç bacaklarını kaplayan kana bakarken.

İçime yoğun bir memnuniyet yayılıyor ve gözlerim Mariya'nın kilere kayınca sesim geriliyor: "Bence kan, ilk birlikteliğimiz için çok uygun. Seni benim yapmak için verdiğim savaşın ganimeti."

"Tanrım, Luca," diye mırıldanıyor bacaklarını yukarı çekip yataktan kalkarken. "Mağara adamı gibi mi?"

"Kesinlikle. Bu seni neden şaşırttı bilmiyorum," diye kıkırdıyorum ve kalkıp onu banyoya kadar takip ediyorum.

Duşa uzanıp muslukları açıyorum, sonra onu benimle birlikte spreyin altına sürüklüyorum.

"Hava soğuk," diye bağırarak kaçmaya çalışıyor ama bedenini kendime doğru çekiyorum ve sol kolumla onu kendime kilitliyorum.

"Yakında seni ısıtacağım," diye alay ederek elimi kalçalarının arasına sokuyorum.

Bana kuşkulu bir bakış attı. "Şansını zorlama. Az önce bana yaşattığın yoğun orgazmdan sonra içimde başka bir orgazm olmadığına adım gibi eminim."

"Ne kadar yoğun?" Klitorisini hafifçe okşamaya başlarken sesim alçak ve baştan çıkarıcı bir şekilde soruyorum.

Dudakları ayrılıyor ve elleri omuzlarımı buluyor.

Ona daha sert masaj yaparken su damlacıklarının teninden aşağı akmasını izliyorum. "Ne kadar yoğun?"

"Aman Tanrım, Luca. Çok ateşlisin." Ayak parmaklarının üzerine kalkıyor ve ağzını benimkine yapıştırıyor.

Bana yapışması, nefessiz kalması, titremesi ve ona verdiğim zevki yaşaması beş dakika bile sürmüyor.

"Ne kadar yoğun?" Mırıldanıyorum, ellerim teninde geziniyor, dudaklarım boynunun kenarını okşuyor.

Mariya itiraf ederken bana tutunmaya devam ediyor: "Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Beni tüketti."

"Güzel," diye inliyorum. Başını geriye yatırdım ve dudaklarını ısırdım. "Çok iyi amına koyayım." Onu duvara yaslayarak bir kez daha onu ne kadar çok sevdiğimi gösteriyorum.

Benim için tek kadın olduğunu anlayana kadar ona göstermeye devam edeceğim. Bu gerçekleştiğinde, sonunda ona onu hayatın kendisinden daha çok sevdiğimi söyleyebileceğim.

Bölüm 21

Mariya

Hayatımın en inanılmaz gecesini Luca ile geçirdikten ve onun kollarında uyuduktan sonra, işe gitmek için ayrıldığında çok üzülüyorum.

Kalan eşyalarımı yerleştirmek için dolaba gidiyorum. Bu beni birkaç saat meşgul ediyor ama işim bitip de Luca'nın kollarının karşısında asılı duran kıyafetlerime bakmaya başladığımda, endişe kalbimi kemirmeye başlıyor.

Seks ne kadar akıl almaz olsa da, bu Luca'nın bana aşık olduğu anlamına gelmiyor.

Onu böylesine samimi bir şekilde deneyimledikten sonra, şimdi evliliğin feshinden korkuyorum. Ona giderek daha fazla aşık olmaya devam edeceğim ve her şey sona erdiğinde, kalp ağrısı dayanılmaz olacak.

Ya duygularıma karşılık veremezse?

Ya altı ay dolduğunda, bunun eğlenceli olduğuna ama bittiğine karar verirse?

Yüce Tanrım, bu darbeden nasıl kurtulacağım?

Panik göğsümü ele geçiriyor ve çantamı kapıp Luca'ya kendimi fazlasıyla teslim ettiğim yatak odasından aceleyle çıkmama neden oluyor.

Merdivenlerden hızla inerek telefonumu çıkarıyorum ve Luca'ya ailemi ziyaret edeceğime dair bir mesaj gönderiyorum.

Sanki zebaniler peşimdeymiş gibi daireden çıkıyorum. Bodruma adımımı atar atmaz Ivan ve Lev cipten iniyor.

"Ailemin evine gidiyoruz," dedim onlara.

"Tamam," diye yanıtlıyor Ivan, benim için arka koltuğun kapısını açarken.

İçeri girip Violet'e bir mesaj yazıyorum.

Bu hafta bir ara öğle yemeği için buluşabilir miyiz?

Lev ön yolcu koltuğuna otururken Ivan direksiyonun arkasına kayar.

Ivan cipi bodrumdan çıkarırken Violet cevap verir.

Tabii. Perşembe 12'de boşum.

Tanrıya şükür. Arkadaşımla biraz kız kıza vakit geçirmeye ihtiyacım var.

Yandan vuruluyoruz, metaller eziliyor, güç beni arka koltuğa ve kapıya çarpıyor. Camlar kırıldı ve sersemlemiş bir halde Ivan'ın "*Blyad!*" diye bağırıldığını duydum.

SUV takla atıyor ve tavana çarpmadan önce havalanıyorum. Yuvarlanmaya devam ediyoruz ve vücudumun her yeri ağrıyana kadar çılgınca savruluyorum ve bayılıyorum.

Kendime geldiğimde metal gıcırıltıları duyuyorum. Bakır tadı ağzımı dolduruyor ve kollarımı ve bacaklarımı test ederken inliyorum.

Kafam karışmıştı, inledim, "Ivan? Lev?"

Cevap vermiyorlar ve bu da kendimi yukarı itmeme neden oluyor. Parçalanmış cipin önüne bakıyorum. Lev'den hiçbir iz yok ve Ivan garip bir açıyla yatıyor, gözleri ölü bir bakışla donmuş.

Hayır.

*Tanrı
m.*

Kahretsin.

Kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerine iterken vücudum ağrıyor. Kırık yan camdan sürünerek çıkarken göğsümdeki keskin acıdan dolayı inliyorum.

Enkaz halindeki cipin dışına çıktığımda, ayağa kalkarken yaslanmak için aracın yan tarafını kullanıyorum.

Beni karşılayan manzara ciğerlerimdeki nefesi çalıyor.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Lev devrilmiş arabanın önünde yatıyor ve daha önce hiç görmediğim adamlar bana doğru yaklaşıyor.

Bu organize bir vuruştı.

Kahretsin. Siktir.

Sırtım arabaya dönük bir şekilde ayakta dururken, okunaklı olmasını umarak alyansımın pırlantasını kullanarak yazıyorum.

İki adam bana tehlikeli bir şekilde yaklaştığında, topuklu ayakkabılarımı tekmeliyorum ve dövüş pozisyonu alıyorum çünkü sayıca az olsam bile dövüşmeden ölmem mümkün değil.

Babam her zaman sonuna kadar savaşmam gerektiğini düşünürdü.

Vazgeçmek yok.

Al bakalım, baba.

Araba kazasının acısını görmezden gelmek için elimden geleni yaparak ileri atılıp ilk yumruğu atıyorum. Alyansımın pırlantası herifin suratına çarparken yana dönüyorum, omzunu tutuyorum ve bacaklarımı boynuna dolayana kadar kendimi yukarı çekiyorum. Tüm gücümü kullanarak takla atıp kışını yere indiriyorum.

Sert bir gümbürtüyle yere iniyorum, yuvarlanıyorum ve başım dönmeye başlarken ayağa kalkmak için mücadele ediyorum.

Hayır. Sakın bayılayım deme. Odaklan.

Geri sıçırıyorum ve tehdit ediyorum, "Babamın ve kocamın kim olduğunu biliyor musun? Kardeşimin kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Umutsuz bir nefes çekiyorum, göğsümdeki yakıcı acı artıyor. "Sen öldün."

Biri bana yaklaşarak gülmeye başladı. "*Koha p r t  vdekur, kurv .*"

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama iyi bir şey olamaz.

Adamların hepsi birden saldırırken kollarımı kaldırıyorum. Yaralı ve zayıfım, hiç şansım olmadığını biliyorum ama elimden geleni yapıyorum. İki adamı k   üstü d   rmeyi ve beni arkadan yakalamaya çalışan bir diğ rine kafa atmayı başarıyorum.

Kalbim g  s mde çarpıyor, nefeslerim kavrulmuş dudaklarımda patlıyor. Yumruklarım ağrıyor. G  s m yanıyor. Pi lerden biri yumruk atana kadar gücüm azalıyor. Darbenin gücü hislerimi dağıtıyor ve beni yola savuruyor.

İçlerinden biri bana öyle sert bir tekme atıyor ki, zayıflatıcı acı tüm gövdeyi sarmadan bir saniye önce kemiklerimin kırıldığını duyuyorum. Nefesim kesiliyor ve gözlerim yolun karşısındaki konağa odaklanıyor. Onu tanıyorum, sadece birkaç dakika

Ailemin evinden uzakta.

Kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum ama dizlerimin üzerine d  meden önce t kezliyorum.

Hırıltılı bir nefes çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Denedim, baba.

Çenem göğsüme düşüyor ve sonra yana doğru yığılıyorum. Karanlık beni sardığında, son düşüncem Luca oluyor.

Umarım onu ne kadar çok sevdiğimi biliyordur. Umarım seviştiğimizde bunu gözlerimde görmüşür.

Bölüm 22

Mariya

Kan donduran bir acı beni karanlıktan çekip çıkarıyor. Başımı sallıyorum, bulanık görüşümle etrafımı anlamaya çalışıyorum. Kaza ve saldırı zihnimde canlanıyor, damarlarımda adrenalin dalgaları dolaşıyor.

Kendimi bir sandalyeye yığılmış, bileklerim arkamdan kelepçelenmiş halde buluyorum.

Kendilerinden o kadar eminler ki, bacaklarımı bağlama zahmetine bile girmediler.

Kazan. Buna ihtiyacın var.

Daha rahat bir pozisyona geçmek tüm göğsümün bir acı cehennemine dönüşmesine neden oluyor. "Tanrım," diye inliyorum.

Umarım sadece kaburgaların kırılmıştır ve iç kanama geçirmiyorsundur.

Metal bir kapı gıcırdayarak açıldı ve iki adam içeri girdi. Bilincimin yerinde olduğunu fark ettiklerinde gülüyorlar.

Biri gelip önümde durdu. Ona ters ters bakarak, "Kimsin sen?" diye sordum.

"İsimler önemli değil." Aksanı kalın.

Başımı salladım ve kıkırdadım, "Hadi ama. En azından kimi öldüreceğimi bilmek istiyorum." Bana öylece bakınca soruyorum, "Beni neden aldın? Ne istiyorsun?" diye soruyorum.

"Sadece vücut parçalarını istiyorum, onları da teker teker kocana göndereceğim" derken üst dudağı kıvrılıyor.

Pazarlık yok. Zamanım yok.

Ellerim arkamda olduğu için başparmağıma sertçe bastırmaya başladığımı göremiyorlar. Başımı eğiyorum, böylece başparmağımyı yerinden çıkarırken duyduğum acının parıltısını görmüyorlar. Keskin, sanki koparıyormuşum gibi bir his.

Yüce

Tanrım.

İyisin.

Nefes al.

Hayır, bu da acıtıyor. Derin nefes al.

Odaklan.

Yavaşça sol elimi kelepçelerden kurtarıyorum ve metali sağ elimin eklemlerinin üzerine itiyorum, böylece onlara vurmak için kullanabiliyorum.

Babamın bana öğrettiğı her şey için çok minnettarım. Beni en azından kendimi kurtarmaya çalışacak bir konuma getirdi.

Başımı kaldırıp lider gibi görünen herifle gözlerimi kilitliyorum. "Dişlerini sık," diyorum kelepçeleri çenesine vurmadan hemen önce.

Hızla sandalyenin arkasına geçip savunma pozisyonu alıyorum. "Orada öylece durmayın. Hadi yapalım şu işi," diye alay ediyorum onlarla, gözlerim adamlar ve çıkış arasında gidip geliyor.

Lider yere kan tükürüyor, sonra cebinden bir silah çıkarıyor, bacağıma doğrultuyor ve tetiğı çekiyor.

Mermi kalçama çarpıyor ve kıymık gibi acı kıcımyı pis yere çekiyor. Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum ama bu bir

inilti olarak çıkıyor.

Ayak sesleri duyuyorum ve başımı kaldırdığımda silahın arkası şakağıma çarparak beni bayıltıyor.

Luca

Güvenlik odasında Viktor'la birlikte LAX'te özel bir jetten inen Arnavutların görüntülerine bakıyoruz.

"Şerefsizler gelmeye devam ediyor," diye mırıldanıyor Viktor. "Kimi kızdırdın lan sen?"

"Hiçbir fikrim yok. Bir dahaki sefere birini canlı tut ki öğrenebilelim."

Telefonum çaldığında Viktor kıkırdıyor. Lobideki resepsiyonun numarası olduğunu görünce "Cotroni" diye cevap veriyorum.

"Efendim, sizin için bir zarf var. Teslimatçı acil olduğunu söyledi. Yukarı getireyim mi?"

"Evet, güvenlik odasındayım."

Aramayı sonlandırıyorum ve ancak o zaman Mariya'dan gelen mesajı fark ediyorum.

Ailemi ziyarete gidiyorum.

Ağzımda bir gülümseme belirdi. *Aferin kız ıma.*

Viktor, "Yanımda dururken kız kardeşime mesaj atıyorsan, taşaklarını koparırım senin," diye mırıldandı.

Bir kahkaha attım, sonra tekrar ekrana baktım. Kapüşonlu giymiş bir Arnavut piç var ve

Yüzünü iyice görebilmek için.

"Diğer adam hakkında bir şey var mı?" Sistemde yüzünü tarayan yüz tanıma yazılımına bakarken soruyorum.

"Hayır."

Kapı çalınınca doğruluyorum ve kapıyı açtığımda lobideki resepsiyon görevlisi bana kibarca gülümsüyor. "Zarf, efendim."

"Teşekkürler." Ondan aldım ve kapıyı kapattım. Kenarını yırtarak açtım ve kağıt olmadığını görünce kaşlarımı çattım. Deviriyorum ve içinden parlak bir şey düşüp yerde zıplıyor.

Damarlarımdaki kan buza dönüşüyor ve sert bir sarsıntı ayaklarımın altındaki zemini sarsıyor.

Hayır.

Sanki transa geçmiş gibi çömelip evlilik yüzüğünü aldım.

"O da ne?" Viktor soruyor. Ayağa kalkarken koltuğunun gıcırdadığını duyuyorum. "Luca?"

Hızla kalkıp kapıyı açtım ve "Stacy!" diye seslendim.

Resepsiyonist irkildi ve hızla geri döndü. "Efendim?"

"Zarfı sana kim verdi?" "Bir kurye."

Viktor'a dönüyorum. "Lobinin güvenlik kayıtlarını çıkarır mısın?"

"Bunu neden yaptığım konusunda beni bilgilendirmek ister misin?" diye mırıldanarak işe koyuluyor.

Midem dibe vuruyor ve kalbim bir bezelye tanesi kadar büzüşüyor.

Tanrım, hayır.

Ham korku beni bir adım geri attırırken kalbimde keskin bir acı var.

Mariya.

Gözlerimi avucumdaki yüzüğe indirerek sesim kısık bir şekilde, "Bu Mariya'nın evlilik yüzüğü. Bize teslim edildi."

"Ne?" Viktor yavaşça ayağa kalkıyor, yüz hatlarında şok ifadesi belirliyor.

Telefonumu çıkardım ve numarasını çevirdim. Sesli mesaja geçtiğinde, ciğerlerimdeki hava boşalıyor. "Siktir!"

Bu de ğil. Bundan başka bir şey.

Lev ve Ivan'ın numaralarını deniyorum ama aynı şey oluyor.

"Anasını sikeyim!" diye bağıryorum, göğsümün derisini yüzen paniğe öfke karışmaya başlıyor.

Viktor oturur ve sanki hayatı buna bağılmış gibi yazmaya başlar. Saniyeler sonra, "Tijuana. O lanet olası Meksika'da."

İçimi kaplayan rahatlama hissi, kızın çoktan sınırın ötesine götürülmüş olmasının yarattığı şokla bastırılıyor.

"Üzerinde takip cihazı var mı?" diye sordum. "Lütfen bana bunun kaybedebileceği bir şey olmadığını söyle."

"Derisinin altına gömülmüş." Viktor omzuna vuruyor. "Bir dövmeyle kapatılmış."

Tanrıya Şükür.

"Gidelim," diye bağıryorum, damarlarımda öfke kaynıyor.

Ofisten aceleyle çıktım ve tam Alexei Amca'nın numarasını tuşlamak üzereydim ki Viktor, "Yapma bunu. Bu

ona telefonda söyleyebileceğin bir şey değil."

"Eğer ona haber vermezsem, ölmüş sayılırım."

"Malikaneye gidiyoruz. Ona yüz yüze söyleyip babamla birlikte yardım etmelerini sağlayacağız. Bunu bir aile olarak halledeceğiz."

Aceleyle binadan çıktık ve G-Wagon'a bindik. Trafik kurallarını umursamadan gaza bastım.

Malikanenin bulunduğu yüksek sınıf mahalleye girdiğimizde, bir kaza nedeniyle yol kapalı olduğu için durduruluyoruz. Tam aracı geri vitese takmak üzereydim ki SUV'u fark ettim.

"Aman Tanrım." Kapıyı açtım ve koşarak yaklaştım.

Üç cesedin üzeri örtülü ve SUV'nin tavanı üzerinde.

"İçeri giremezsiniz. Burası bir suç mahalli," diye bağıyor bir polis memuru. Adamı görmezden geliyorum ve ilk kapağı kaldırıyorum, ölü bir Arnavut ortaya çıkıyor. Sırada Lev var, sonra da Ivan.

Viktor polis memurlarıyla konuşuyor ve onlara ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok ama beni yalnız bırakıyorlar.

SUV'a bakıyorum ve gözlerim tavuk çizliğine benzeyen bir şeye kilitleniyor.

Yaşıyor.

"Mariya," diye inliyorum, neredeyse dizlerimin üzerine çöküyorum. Viktor'a doğru aceleyle koşarak, "Yaşıyor. Hadi gidelim."

"Dashcam," diyor, SUV'u çalıştırıyor ve hafıza kartını çıkarıyor.

Konağa giden başka bir yola sapıyoruz ve lastik gıcırtiları arasında konağın önünde duruyoruz.

Viktor'un babası kapıyı çekip açtı, bize şöyle bir baktı ve sonra bağırdı, "Alexei kışını kaldırıp buraya gel. Bir şey oldu."

"Ne oluyor lan?" Alexei Amca kapı aralığında belirdiğinde tersliyor. Gözleri yüzüme kilitlendi, sonra bir adım geri çekildi. "Sakın bana küçük kızımın..." Sesi kayboluyor ve derin nefesler alarak bize sırtını dönüyor.

"Mariya kaçırıldı," diyorum, sesim endişemi saklamıyor. "Sana gelirken yoldan çıkmışlar. Buradan birkaç blok ötede."

Viktor eve girerken, "Araç kamerasının hafıza kartı bende," diyor.

Hepimiz Viktor'u takip ederken Alexei Amca, "Kızıma ne olduğunu ve ona dokunmaya kimin cüret ettiğini görmek istiyorum," diye homurdanıyor.

Kalbim hala göğsümde gümbür gümbür atıyor, ağzım şoktan kurudu. Elektrik çarpmış gibi hissediyorum, zihnim enerjiyle uğulduyor, ama her şeyi anlamlandıracak kadar uzun süre odaklanamıyorum.

Viktor hafıza kartını dizüstü bilgisayarına takıyor ve araç kamerası görüntülerine erişiyor. Bugünün erken saatlerine doğru ileri sarıyor ve ben de yola göz atıyorum. Birden her şey bulanıklaşıyor, SUV çarpıyor, savrularak durmadan önce üç kez takla atıyor, bize bir kamyon ve iki sedan görüntüsü veriyor.

Adamlar araçlarından inerken "Lanet Arnavutlar" diye mırıldanıyorum. İçimdeki yoğun öfke, bir anlık bir güçle

bir kasırğa.

Dimitri Amca dizüstü bilgisayarını açıyor ve "Şu köşedeki evin kapısında güvenlik kamerası var" diyerek yazmaya başlıyor.

Viktor babasının dizüstü bilgisayarına bakar, uzanır ve tamamen farklı bir ekran açar. "Bu yol daha hızlı. Yaşlanıyorsun."

Sokağı daha iyi görmemizi sağlayan kameraya ulaştıklarında babası "Siktir git," diye mırıldanıyor.

Mariya'nın enkazdan sürünerek çıktığını gördüğümde dehşet kaplıyor içimi. Ayağa kalkmaya çabalıyor.

"Kırık kaburgalar," diye inliyor Alexei Amca. "Bebeğim nefes almakta zorlanıyor."

Karımın ayakkabılarını tekmeleyip dövüş pozisyonu almasını izlerken kolumu kaldırıp saçlarımdan bir tutam alıyorum.

"Tanrım," diye fısıldıyorum, en yakınındaki adama doğru hamle yapıp onu tek hamlede yere serdiğinde.

"İşte benim kızım. Dövüş!" Alexei Amca onun için tezahürat yapıyor, nefes alışları hızlanıyor. "Ses istiyorum!" diye bağıyor kız bir şey söylediğinde.

Viktor dizüstü bilgisayarını babasından alır ve geri sarar, ardından tekrar oynat tuşuna basmadan önce farklı bir ekranda kodla bir şeyler yazar.

'Babamın ve kocamın kim olduğunu biliyor musun? Kardeşimin kim olduğu hakkında bir fikrin var mı? Acı dolu bir nefes çekiyor, sonra sesi ölümcül bir sakinlikle 'Sen öldün' diyor.

Arnavutlardan biri *'Koha për të vdekur, kurvë,'* diyor.

"Ölme zamanı, fahişe," diye mırıldanıyor Viktor bize tercümesini yaparken.

Bunun cipin üzerindeki mesajı çizdikten sonra gerçekleştiğini fark etmek kalbimi göğsümden söküp aldı. Onun ölümünü izleyemem.

Yok artık.

Bir adım geri çekiliyorum, ama onsuz yaşayamayacağım kadına saldıran tüm erkekleri izlerken gözlerim ekrana yapışık kalıyor.

"I..." Sahip olduğu her şeyle savaşmasını izlerken nefeslerim hızlanıyor. Duygularım kontrolden çıkıyor ve boğazım düğümleniyor.

Biri ona yumruk atmadan önce zaten yaralı haliyle dört adamla dövüşüyor. İki elim de saçlarıma gidiyor ve yemin ederim yola düşerken çektiği acıyı hissedebiliyorum.

Yine de kadını ayağa kalkmaya çabalıyor, tökezliyor, sonra dizlerinin üzerine çöküyor.

"Denedim baba," diye hırıldıyor.

Ciğerlerimdeki havayı söküp ona vermek istiyorum.

Mariya bilincini kaybederek yan tarafına yığılıyor ve bir şerefsiz onu omzunun üzerinden sürüklerken içimdeki her şey duruluyor.

Onu sedanlardan birine bindirip uzaklaşmalarını izlerken, endişe, korku ve şokun yerini öfke alıyor.

Kollarımı indirip derin nefes alırken içimi katıksız bir öfke kaplıyor.

Senin için geliyorum, benim küçük savaşçım. Sadece dayan.

"Lanet olası avlanma zamanı," diye homurdanıyor Alexei Amca, sesinde ölüm ve kükürt taşıyor.

Bölüm 23

Mariya

Şerefsizler bana işkence ederken kan kaybından
ö l m e y e y i m diye bacağımdaki kurşun yarasını sardılar.

Tek kelimeyle harika.

Kendimi ne kadar hazırlarsam hazırlayayım, vücudumun
hiçbir parçasını kaybetmeye hazır değilim.

Zihnim panik ve acıyla dolup taşıyor, bu da bir kaçış planı
bulmamı zorlaştırıyor.

*Ailen seni almaya gelene kadar zaman kazanmanın bir
yolunu bulmalısın. Takip cihazını kontrol edecekler ve
nerede olduğunu görecekler.*

Elimdeki tek şey, bir kez daha beni zapt etmemiş
olmaları. Muhtemelen sol bacağımdaki yara yüzünden bir
şey yapamayacağımı düşünüyorlar.

Başımızdaki şerefsiz, ben baygınken bize katılan diğer iki
adama eliyle işaret ediyor ve beni ayağa kaldırmaya
geliyorlar. Vücudum acıyla çığlık atıyor ama tek
yapabildiğim inlemek.

Bir sandalyeye sürüklenip içine itiliyorum, ardından
önüme tahta bir masa itiliyor. Neredeyse üzerine
yığılacaktım ama kendimi sandalyede tutmayı başardım.

Bir delme sesi derimin her santimini karıncalanma ve
iğnelenme hissiyle uyuşturuyor.

Elinde şarjlı matkapla bana sırtırken gözlerim başımdaki herife kilitleniyor.

Buradan canlı çıkmayacağım.

Kollarım iki adam tarafından kavrandığı için bu yıkıcı düşünceyi sindirecek zamanım olmuyor. Ellerimi zorla masanın üzerine koyuyorlar, ama yeniden kazanmayı başardığım yetersiz güçle mücadele ediyorum.

Onlara karşı ne kadar mücadele edersem edeyim, şerefsiz bileğimi kavrayıp matkabı elimin arkasına saplarken hiçbir şey yapamıyorum.

"Hayır," diye bağıryorum, gözlerim kocaman, damarlarımdaki kan alev alev yanıyor.

Ses mide bulandırıcı, yanık et kokusu burun deliklerime çarpıyor. Sonra dayanılmaz bir acı elimi delip geçiyor, etimi ve kemiğimi parçalıyor.

İçimde derinlerde bir şey tam ortadan çatlıyor ve daha önce hiç hissetmediğim bir karanlık ruhumu sarıyor.

Her şey yavaşlar.

Zaman.

Kalp atışım.

Nefeslerim.

Matkap elimden çekiliyor.

Metal uçtan düşen kan damlaları.

Ağır çekimde, göz kırpiyorum. Nefes alıyorum. Sol elimin kirli tahtanın üzerinde açılmasını izliyorum.

Tam matkabın ucunu elimin arkasına bastırırken, çekip kurtuluyorum, fırlıyorum, matkabı ondan alıyorum ve gözüne sokuyorum.

Hiçbir şey
duymuyorum. Acıyı
hissetmiyorum.

Arkasından silahını çalıyorum ve bir kol boynuma dolanıp beni geriye doğru çekmeden önce bir adamı indiriyorum.

Harekete geçiyorum, sonra kolu tutuyorum ve üçüncü adam yeterince yaklaştığında tekme atıp ona tırmanıyorum, arkamdaki adamın üzerinden takla atıyorum.

Ayaklarım yere değdiği anda kapıya doğru koştum. Hızım yetersizdi ve yakalandım. Kısa bir basamaktan aşağı düşüyorum ve bu beni içinde bulunduğum trans halinden çıkarıyor, ama yine de dönüp adamı vurmayı başarıyorum. Ayaklar.

Adrenalin azalıyor, yaşama isteğim tükeniyor.

Beni pes etmekten alıkoyan tek bir şey var: Aileme olan sevgim. Luca. Babam.

Bir şekilde ayağa kalkmayı başarıyorum ama bu sefer de acı içimi parçalıyor ve bir binanın kenarına doğru ilerlemeye çalışırken sol bacağımı sürüklemek zorunda kalıyorum.

Nerede olduğuma ya da ailemin beni almaya gelmesinin ne kadar süreceğine dair hiçbir fikrim yok.

Nefeslerim boğuk boğuk geliyor ve esir tutulduğum odadan uzaklaşabilmek için bacağımı sürüklemeye devam ederken görüşüm bulanıklaşıyor.

Damarlarımdaki Koslov ve Terrero kanı teslim olmayı reddediyor ve ilerlemeye devam ediyorum.

Dengemi korumak için binanın yanındaki propan tankını kullanırken boğuk bir nefes daha alıyorum ama bacağımdaki acı beni açık bir alanda ellerimin ve dizlerimin üzerine düşürüyor. Sürünmeye başlıyorum, taşlar avuçlarıma batıyor.

Devam edin.

Sadece devam

et.

Koslovlar son nefesimize kadar pes etmezler.

Arkamda ulumalar ve manyak kahkahalar duyuyorum. Kolayca on adam.

Kendimi ayağa kaldırarak silahın şarjörüyle uğraşıyorum, gözlerim hala odaklanamıyor.

Tek kurşun. Kahretsin.

Adamlardan biri benimle alay etmek için keskin bir ısıklık çalıyor.

Git kendini becer, pislik.

Tökezleyerek kenara çekildim, şarjörü tekrar taktım ve silahı propan tankına doğrulttum.

En azından Luca ile birkaç gün geçirdim. Umduğumdan daha fazla.

Adamlar beyzbol sopalarını avuçlarına vurarak ve silahlarını bana doğrultarak yaklaşırken, içimden kırık bir hıçkırık kaçıyor.

Ölmeye hazır değilim. Tanrım. Hâlâ yapmak istediğim çok şey vardı.

Dudaklarımdan bir hıçkırık daha dökülüyor.

Seni seviyorum, Luca. Hem de çok.

Baba, umarım bugün seni gururlandırmışımıdır.

Bir adım geriye doğru sendelerken parmağım tetiğin etrafında kıvrılıyor ve sonra tetiği çekiyorum.

Bölüm 24

Luca

Arabayı siktir et. Tijuana'ya helikopterle gittik.

Mariya'nın tutulduğu anlaşılan binaya kısa bir mesafe kala yere indiğimizde hava karanlıktı. Herkes tepeden tırnağa silahlı.

Gözlerim aşağıdaki alanı tarıyor, parmaklarım hafif makineli tüfeğin etrafında esniyor.

"Çekilin! Çekilin! Çekilin! Kımıldayın!" Kükrüyorum ve mahşerin dört atlısı gibi helikopterden dışarı dökülüyoruz.

Havayı kesen rüzgârdan kaçarken, yolun kenarına geçip binaya doğru ilerliyorum.

Harap haldeki bok çukuruna yaklaşırken, binanın yan tarafında bir hareket gözüme çarpıyor.

Demitri Amca tüfeğini kaldırıp dürbünden kontrol ettikten sonra, "Bu Mariya. Daha hızlı. Peşinde adamlar var."

Viktor silahını yanına itiyor ve "Mariya!" diye bağırarak koşabildiği kadar hızlı koşuyor.

Sikerim b Öyle işi.

Silahı yere atıyorum ve kendimi hiç olmadığım kadar zorlayarak Viktor'un yanından ilk kez koşarak geçiyorum.

Gözlerim karıma kilitlenmiş halde, tökezlemesini, kendini ayağa kaldırmasını ve gölgelerin arasından sürünerek çıkan adamlarla yüzleşmek için dönmesini izliyorum.

Silahının namlusunu bir propan tankına doğrulttuğunda korkudan çığlık atıyorum. "Hayır!"

Çok yakın.

İğneyi yaparken vücudu sarsılıyor ve saniyeler geçtikçe ruhumun kalkıp bedenimi terk ettiğine yemin ediyorum.

Iskılıyor ve geriye doğru tökezliyor, silahı düşürmeden önce bir feryat koparıyor.

"Mariya!" Tekrar bağıryorum ve bu sefer kafasını bize doğru çeviriyor.

Bizi görünce dizlerinin üzerine çöktü, yüzünde aşırı acı ve rahatlama birbirine karıştı.

Tanrım, ona ne yapmıŖlar?

Viktor, Alexei Amca ve Demitri Amca'nın kurşunları üzerimden geçmeye başladı.

Mariya'dan sadece bir metre uzaktayken yan tarafına yığılıyor ve ben de üzerine düşüp elimi kafasıyla yer arasına sokuyorum.

Nefesleri dudaklarından hırıltıyla çıkıyor ve cehenneme gidip gelmiş gibi görünüyor, ama yine de çarpık bir gülümsemeyi başarıyor. "Tam... zamanında..." Kanlı elini çeneme doğru kaldırıyor, ben de tutup avucuna bir öpücük konduruyorum. "Aşk..."

Gözlerini kapattı ve ben aklımı kaybettim.

"Hayır!" Ayağa kalkarak Mariya'nın gevşek bedenini kaldırıyorum ve helikopterin olduğu yöne doğru koŖmaya başıyorum. "Sakin vazgeçeyim deme," diye emrediyorum.

"Helikopterin bize gelmesi için telsizle haber verdim," diye bağıryor arkamdan Demitri Amca.

Koşmayı bırakıyorum ve hayatımın kırık parçalarını kollarımda tutarak gökyüzünü izliyorum.

Son silah sesi de kesilince Alexei Amca önüme geçti. Gözleri kızının durumunu görürken yüzünde çok büyük bir acı var.

Yavaşça elini boynuna götürüp nabzını kontrol ediyor. Gözlerini kapatıyor ve ben başımı sallamaya başlıyorum.

Mariya'sız bir gün geçirmeyi reddediyorum.

Demitri Amca, Aleksey Amca'nın elini itip Mariya'nın nabzını kontrol ettikten sonra, "Zayıf ama var," diye mırıldanıyor. Mariya'ya şöyle bir bakar. "Tonlarca kan kaybetmiş." Helikopter yere iniyor ve Mariya'yı içeri almak için acele ediyoruz. Yerime otururken onu kollarımda tutuyorum.

Onu bırak.

Demitri Amca yanında getirdiği acil ilk yardım çantasını yaklaştırır ve kanamayı durdurmak için çalışmaya başlar.

Viktor babasına yardım eder ve iki adam her birkaç saniyede bir yeni bir yara bulduklarında küfür ederler.

Ona ne yaptıklarına inanamıyorum.

Aleksey Amca ellerini Mariya'nın başının iki yanına koyar ve ağzını Mariya'nın saçlarına bastırır.

Yemin ederim, adamın herhangi bir tanrıya dua ettiğini ilk kez görüyorum.

Mariya'nın kollarımda ölme ihtimali varken, sadece yüzüne bakabiliyorum. Şu anda bile, daha güzel bir şey görmemiştim.

"Üç gün yetmedi," diye mırıldanıyorum ona, Tanrı'dan beni duyabilmesini umarak. "Birlikte bir ömrü hak ediyoruz, bu yüzden

"Savaşmaya devam et, *amore mio*." Bir damla gözyaşı kaçıyor ve çenemden aşağı yuvarlanarak Mariya'nın kanlı ipek bluzunun üzerine düşüyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki." Kalbimin en karanlık köşelerinde toplanan kayıp dalları yüzünden göğsüm ağrıyor. "Seni sevmem için bana bir şans ver."

Bella Teyze'nin bir yeraltı hastanesinde tedavi görmek zorunda kalmasının ardından Aleksey Amca'nın inşa ettirdiği hastanenin çatısına inen Viktor kapıyı iterek açıyor. Ellerinde bir sedyeyle bekleyen iki doktor görüyorum, beyaz önlükleri rüzgârdan sallanıyor.

Uçaktan inip onu yanlarına götürürken Mariya'nın vücudunu sarsmamaya dikkat ediyorum.

Onu sedyeye yatırırken Alexei Amca doktorlardan birine "Bebeğimi kurtar," diye yalvarıyor.

"Elimden geleni yapacağım efendim," diye yanıtlıyor onu asansöre doğru itmeden önce. Hepimiz arkalarından gidiyoruz ve içeri girerken Mariya'nın sol elini tutuyorum. Başparmağım boş yüzük parmağının üzerinde geziniyor ve bir dahaki sefere yüzüğümü taktığımda onu ne kadar sevdiğimi söyleyeceğime yemin ediyorum.

Kapılar açılmadan hemen önce ona doğru eğildim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Bana geri dön."

Kapılar açılıyor ve onu asansörden çıkarıp koridora fırlatırlarken geri çekiliyorum.

Çift kapıda durduruluyoruz ve bir hemşire bekleme odasında beklememizi tavsiye ediyor.

Kimse tek kelime konuşmuyor, yaşananların büyüklüğü aramızda asılı duruyor.

Birinin Bratva ve İtalyan mafyasını karşısına alacağını hiç düşünmemiştik.

Yenilmez olduğumuzu sanıyorduk.

YanılmıŖız.

Bir sandalyeye çöküyorum ve ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Onlar Arnavut'tu," diye mırıldanıyor Alexei Amca.

Viktor vaftiz babamıza, "Aylardır Luca'nın bölgesine girmeye çalışıyorlar," diye bilgi veriyor.

Sadece üç gündür karımdı, bu da demek oluyor ki her hareketimi izliyorlardı.

"Bu saldırıları bir süredir planlıyorlardı," diyorum. "Bu son olmayacak." Başımı kaldırıp diğer adamların her birine bakıyorum. "Mariya eve dönüp iyileştikten sonra onlarla savaŖacağım."

"Biz," diye homurdanıyor Alexei Amca. Benimle göz göze geliyor. "Onlarla savaŖacağız."

Bölüm 25

Luca

Bella Teyze ve Ariana Teyze, hemen arkalarında annem ve babamla birlikte bekleme odasına koşarak geliyorlar.

Olay olduğunda annem halalarımın dışarıdaydı ve Alexei Amca onları ancak biz hastaneye vardıktan sonra aradı.

"Kızıma ne oldu böyle?" diye bağıyor Bella Teyze.

"Arnavutlar tarafından kaçırıldı," diye açıklıyor Viktor.

Kocasının önünde dururken Bella Teyze'nin gözleri öfke ve endişeden çılgına dönmüştü. "Bu neden oldu?" Öfkesini bana yöneltti. "Neden korunmadı?"

Viktor bir adım öne çıkınca kolunu tutup başımı sallıyorum. "Bu benden."

"Tüm sorumluluğu üstleniyorum" dediğimde herkesin gözleri bana döndü. Daha fazla koruması olmalıydı." Başımı sallıyorum, sesimde yoğun bir pişmanlık var, "Mariya'yı güvende tutmayı başaramadım ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim."

"İvan ve Lev'i ben eğittim," diye mırıldandı Alexei Amca. "Onlar iyiydi."

Başımı salladım. "Mariya'nın yanında koca bir koruma grubu olmalıydı. Bu benim suçum."

"Yüce Tanrım," diye ağlıyor Bella Teyze. "Şu anda sidik yarışı yapmasak olmaz mı?" Bana, Viktor'a ve Alexei Amca'ya eliyle işaret ediyor. "Hepiniz küçük kızımı hayal kırıklığına uğrattınız ve kutsal olan her şey üzerine yemin ederim, eğer iyileşmezse dört cenaze töreni olacak."

"Bebeğim," diye mırıldanıyor Alexei Amca, onu tutmaya çalışarak

Kol.

Bella Teyze ondan uzaklaşıyor, Latin öfkesi daha da alevleniyor. "Bana bebeklik yapma."

Önümde durdu, gözleri buz gibi soğuktu. "Kızıma bunu yapan adamın kellesini altın bir tepside istiyorum."

Başımı sallıyorum ve sessizce karımın hayatına kasteden kişiyi bulup öldürmeye yemin ediyorum.

Çenesi titriyor, sonra soruyor: "En azından son üç günde onu mutlu ettin mi?"

"Onu tüm varlığımla sevdim."

Bella Teyze'nin yüzü parçalanır ve teselli için Aleksey Amca'ya döner.

Yalnız kalmaya ihtiyacım olduğu için bekleme odasından çıkıyorum ve amaçsızca koridorda yürüyorum.

Daha üç gün bile olmadı ve Mariya'yı hayal kırıklığına uğrattım. O benim korumam altındaydı. Onun her hareketini koruyan bir ordu kurmalıydım.

Yutması o kadar acı bir hap ki neredeyse boğulacaktım.

Tavandan tabana pencerelerin önünde duruyorum ve geceye boş boş bakıyorum.

Lütfen bunu atlatın.

Sırtımda bir el hissediyorum, sonra annem ve babam gelip iki yanımda duruyorlar. Annem elimi tutarken, babam bana yandan sarılıyor.

"Ne halt ettim ben?" İnliyorum, suçluluk duygusu göğsümde aşılmaz bir dağa dönüşüyor. "Bunun olmasına nasıl izin verdim?"

Babam beni kucakladı. "Bunun olacağını kimse tahmin edemezdi."

"Yapmalıydım." Babamdan uzaklaşıyorum, suçluluk duygum bembeyaz bir öfkeye dönüşüyor. "Kimsenin bizi alt etmeye cesaret edemeyeceğinden o kadar emindim ki. Benim kibrim yüzünden sevdiğim kadın işkence gördü." Gözlerimi ona kilitledim. "O ölebilir."

"Yapmayacak. Mariya güçlüdür."

Ciğerlerimdeki hava boşalıyor ve onun ne kadar çok mücadele ettiğini hatırlıyorum.

"*Dio, Papà*. Onun dövüşünü görmeliydin. Çok vahşiydi."

Korku, suçluluk ve öfke içinde olmasaydım, Mariya ile gurur duymak için bir dakikamı ayırırdım.

Ailemden güç alarak başımı salladım. "Üstesinden gelecektir."

"Elbette." Babam omzumu sıktı. "Damarlarında Koslov ve Terrero kanı var ve ikisini de öldürmek kolay değil."

Bakışlarımı tekrar pencereye çeviriyorum ve ailemin bana sunduğu destek ve rahatlığı içime çekiyorum çünkü önümüzdeki birkaç saati atlatmak için buna ihtiyacım olacak.

Saatlerin sayısını unuttum ve bir doktor bekleme odasına girdiğinde aklımı kaybetmiş gibi hissediyorum.

Sandalyeden fırlıyorum, kaslarım gergin ve kalbim göğsümde küt küt atıyor.

Alexei Amca bana işaret ediyor. "Bu Mariya'nın kocası, Luca Cotroni."

Yaşlı kadın dikkatini bana çevirdi. "Ben Dr. West. Ameliyat iyi geçti. Bayan..." Alexei Amca ve benim aramda bir bakış attı, "Bayan Cotroni yoğun bakım ünitesinde. Onu komaya soktuk, böylece uyanmadan önce vücudunun iyileşmesi için zamanı olacak. Şu anda acıya dayanması çok zor."

Aman Tanrım.

"Dört kaburgası kırılmış. Kurşunun etkisiyle uyluk kemiğinin bir kısmı parçalanmış ve sağ eli büyük sinir ve kemik hasarına uğramış. Önünde iyileşmesi için uzun bir yol var. Rehabilitasyonla bacağını yeniden tam olarak kullanabilir ama eli için endişeliyim. Yaşadığı sinir hasarıyla birlikte, elini yüzde elli oranında kullanabilirse şanslı sayılırız."

Doktorun tahmini kalbimi paramparça ederken ona sadece bakabiliyorum.

Kısacası, Mariya hala çok acı çekecek ve onun acısını hafifletmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Onu görebilir miyiz?" Viktor, geri kalanımızın sessizliğe gömüldüğünü görünce soruyor.

"Yoğun bakım ünitesindeyken her seferinde sadece iki kişi," diyor Dr.

West cevaplar.

Sanki artık hiçbir şeyin mantıklı olmadığı alternatif bir evrene fırlatılmış gibiyim.

Alexei Amca ve Bella Teyze kızlarını görmeye giderler.

Viktor elini omzuma koydu. "Peşlerinden gideceğiz."

Tekrar oturuyorum ve dirseklerimi dizlerime dayayarak ellerimle yüzümü kapatıyorum.

Mariya'nın rehabilitasyona ihtiyacı olacak. Sol bacağının iyileşmesi haftalar, hatta aylar sürecektir ve eli de neredeyse mahvolmuş durumda.

Cebimden telefonumu çıkarıp Marco'nun numarasını çeviriyorum.

"Haber var mı?" diye soruyor.

"Kendisi komada. Tek katlı bir daire ya da ev bulmanı istiyorum. Tekerlekli sandalyeye uygun olduğundan emin ol. Eşyalarımızın yeni eve taşınmasını sağla ve önümüzdeki iki hafta içinde bunu gerçekleştir."

"Anladım, patron."

"Ayrıca, elimizdeki tüm adamları bu saldırıların arkasındaki pisliği bulmak için görevlendirin."

"Evet, patron."

"Teşekkürler Marco," diyorum aramayı sonlandırmadan önce.

Ceketimi düzelterek omuzlarımı dikleştiriyorum çünkü Arnavutların kökünü kazımak ve karımın iyileşmesine yardımcı olmak için her zamankinden daha güçlü olmam gerekecek.

Ne olursa olsun, kendi başına yürüyebilecek hale gelene kadar onu her adımda taşıyacağım.

Duygusal, zihinsel ve fiziksel olarak.

Annem bana ılık su ve krema tadında bir kahve getiriyor ama zorla içiyorum.

"Yiyecek bir şey ister misin, tatlım?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, sonra da "Kalmak zorunda değilsiniz" diyorum. "Alexei ve Bella'yı bekleyeceğiz," diye yanıtlıyor babam.

Demitri Amca ve Ariana Teyze'ye bakıyorum. Sessizdiler.

"Yardıma için teşekkürler Demitri Amca."

Başını sallayarak karısının elini daha sıkı tutuyor.

Alexei Amca bekleme odasına giriyor ve bana kendisini takip etmemi işaret ediyor. Dışarı çıktığımızda, "Bu gece Mariya ile kalacağız. İkimizin sırayla gitmesi gerekecek çünkü karımı kızımızdan ayırmam mümkün değil."

"Anlıyorum." Ben başımı sallayana kadar bir süre birbirimize bakıyoruz.

"Biliyorum oğlum," dedi vaftiz babam... kahretsin, kayınpederim. "Mariya için hepimiz bunu atlatacağız."

"Yapacağız."

Yüz hatları kalp acısıyla geriliyor. "Tanrım, Luca."

Hiç tereddüt etmeden onu kucaklıyorum. Uzun bir süre birbirimizi kucaklıyoruz, sonra söz veriyorum, "Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Alexei Amca beni yoğun bakıma götürüyor, sonra da "Sağdan üçüncü yatak" diyor.

"Çabucak halletmeye çalışacağım."

"Acele etmeyin. Viktor ve Demitri'yle konuşup geri kalan şerefsizleri bulmak için kolları sıvayacağım."

"Tamam." Kapıdan içeri giriyorum ve anında yaşam destek ünitesindeki insanların sesleriyle bombardımana tutuluyorum. O kadar gürültülü ki burada kim nasıl uyuyabilir merak ediyorum.

Gözlerim yanaklarındaki yaşları silen Bella Teyze'yi buluyor, sonra karımı görüyorum.

Yanağına bantlanmış tüpün şokuyla ayaklarım durdu. Makineler yatağının başının etrafında bir hale oluşturuyor, hepsi onu hayatta tutmak için çalışıyor.

Tanrım, bebeğim.

Yavaşça yaklaşıyorum ve yüzümden aşağı yuvarlanan gözyaşımı silme zahmetine bile girmiyorum.

Mariya'nın sağ eli kalın bir bandajla sarılmış ve sol bacağı yatağın dışında asılı duruyor. Üzerinde sadece bir çarşaf var ve boynunun her iki yanında ve kollarının altında buz torbaları var.

Endişeyle sordum, "Neden buz torbaları var? Üşümeyecek mi?"

"Ateşi düşürmek için." Bella Teyze beni bilgilendirdi.

"Ah." Gözlerim Mariya'nın üzerinde geziniyor, onun bu kadar hareketsiz ve kırılgan olmasından nefret ediyorum. Ona doğru eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. Ağzımı kulağına götürüp fısıldıyorum: "Buradayım, aşkım. Ameliyat sırasında çok iyiydin." Kulağının altına bir öpücük daha konduruyorum. "Uyurken her şeyi fazla düşünme. Tamam mı? Sadece dinlen ki iyileşebilesin."

Kıpırdamadan duruyorum, derin bir nefes alıyorum ama sadece antiseptik sıvı kokusu alıyorum.

Doğrulup parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

Onu bu kadar savunmasız görmek göğsümde bir şeyleri yerinden oynatıyor, ta ki koruyuculuk ve sahiplenme duygusuyla titreyene kadar.

Onu gözümün önünden ayırmak istemiyorum. Onu kollarıma alıp kimsenin bizi bulamayacağı bir yere götürme dürtüsü beni çok etkiliyor.

Onu paylaşmak istemiyorum.

Tanrım, keşke onu güvenle içime sokabilseydim.

"Onu gerçekten seviyorsun," diye fısıldıyor Bella Teyze. Gözlerim kayıncımda kayıyor. "Seviyorum."

Başını sallıyor, sonra titreyen eliyle Mariya'nın saçlarının bir kısmını düzeltiyor. "Bunun bir daha başına gelmesine asla izin verme."

"Söz veriyorum olmayacak."

Gözlerini benimkilere dikti. "Seni bir dakika yalnız bırakayım."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim." Dikkatimi tekrar Mariya'ya veriyorum ve usulca omzunu okşuyorum.

Tekrar üzerine eğildim, hayatta olduğu gerçeğinin tadını çıkarıyorum. "Seninle gurur duyuyorum. Bu kadar sıkı savaştığın için teşekkür ederim." Alnından öpüyorum ve gözlerimi kapatıyorum, sıcak teninin hissini içime çekiyorum. "Sadece dinlen, *amore mio*. Bundan sonra her şeyle ben ilgileneceğim."

Bölüm 26

Luca

Son üç gün tam bir işkenceydi.

Mariya'yı komada tutan ilaçları kestiler ve hazır olduğunda uyanacağını söylediler.

Sekiz saat oldu bile.

Aleksey Amca'nın Mariya'yı bir hemşirenin günün her saati onu izlediği özel bir odaya aldırması tek kurtarıcı oldu.

Bu odaya getirildiğinden beri yanından hiç ayrılmadım, bakışlarım sürekli olarak herhangi bir hareket belirtisi olup olmadığını kontrol ediyor.

Eğer bir cehennem varsa, işte böyle bir yer olacak.

Uyan, amore mio.

Sol elinin arkasını öpüyorum, sonra tekrar yüzüne bakıyorum.

Viktor odaya gelir. "Dışarıda konuşalım. Bir şey buldum."

Tam ayağa kalkarken Mariya'nın parmakları parmaklarımın arasında seğiriyor. Gözlerim tekrar yüzüne kayıyor ve kirpiklerinin titrediğini görmenin verdiği rahatlama o kadar yoğun ki sandalyeye tekrar gömülüyorum.

"Tatlım?" Bella Teyze cıvıldıyor.

Mariya'ya doğru eğildim. "Bizi duyabiliyor musun?"

Yavaşça göz kırpmıyor. Dudakları aralanıyor, sonra yüz hatları acıyla buruşuyor.

Tekrar ayağa kalktım ve ona doğru eğildim. "Mariya."

Nefes nefese kalıyor ve gözlerinden yaşlar süzölmeye başlıyor. Görüşü yüzüme odaklanmış gibi görünüyor, sonra inliyor, "Acıyor."

Başım, makinelerdeki yaşamsal belirtileri kontrol etmek için yaklaşan hemşireye kayıyor. "Ona bir şeyler verin."

"Endişelenmeyin Bayan Cotroni. Yakında rahatlayacaksınız," diye Mariya'ya güvence verir hemşire.

Dikkatim tekrar karımın yüzüne dönüyor ve onun uykulu halini izliyorum. Gözleri kapanmadan hemen önce benimkilerle buluşuyor.

Lanet olsun. Ağrı kesiciler onu bayıltmış.

Hemşire bize "Uyku onun için en iyi şey" diye hatırlatıyor.

Yapabileceğim bir şey olmadığını bilerek Viktor'u koridora kadar takip ediyorum. "Lütfen bana iyi haberler ver."

"İki farklı sendikayla uğraşıyoruz."

Arkadaşıma kaşlarımı çatıyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Her yerde olmamızın nedeni bu. Söylenenlere göre, sizi kim alaşağı ederse Avrupa'da iktidar koltuğuna o oturacak."

Viktor'a kuşkulu bir bakış attım. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Başını sallıyor. "Tüm bunlar iki çete arasındaki lanet bir oyun yüzünden."

Beni ilk kimin öldüreceğini görmek için lanet bir oyun. Ne oluyor lan?

"Bu delilik," diye mırıldandım.

"En azından artık neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz." Viktor'un telefonu çalmaya başlar ve kontrol ettiğinde

Ben. "Tanrı aşkına, Nikolas'la konuş. Adam senin için endişeleniyor."

Cihazı alıyorum ve "Ben Luca" diye cevap veriyorum.

"Nasılsın?" İçini çekti. "Aptalca bir soru." Sonra Yunan mafyasının başı bana saldırdı. "Neden toplantıya çağırmadın? Rahiplerin saldırılar sırasında birlik olması gerekir. Ve neden bana evlendiğini söylemedin?"

Nefes almasını bekledikten sonra, "Düğün çok hızlı oldu ve toplantıya çağırarak vaktim olmadı," diye cevap veriyorum.

"Liam ve Gabriel'i aradım. Hepimiz Los Angeles'a geliyoruz."

Beni desteklemek istediklerini duyunca kalbim ısındı. Rahipliği kurmak hayatımda yaptığım en iyi şeylerden biriydi. İlk başta Yunanlılar, İrlandalılar, Türkler ve bizim aramızdaki barışı korumak içindi ama zamanla bir kardeşliğe dönüştü.

Ortada gerçek bir plan yokken seyahat etmelerini istemediğimden, "Bu sorunla başa çıkmanın ne kadar süreceğini bilmiyorum ve şu anda Mariya ile meşgulüm" diyorum.

"Bize eşlik etmek zorunda değilsin. Bırak da sana yardım edelim. Her birimiz için orada oldun. Şimdi senin arkanda birleşme zamanı."

Söyleyeceğim hiçbir şeyin Nikolas'ın fikrini değiştirmeyeceğini bildiğimden, "Peki," diye mırıldandım.

"Luca, sen Rahipliğin başısın. Eğer düşersen, hepimiz seninle birlikte düşeriz. Yarın görüşürüz," diyor Nikolas. "Tamam." Derin bir nefes alıyorum. "Teşekkür ederim. Bana yardımcı olduğun için destek."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve cihazı Viktor'a geri veriyorum, "Seni Rahipliğin başına getirmeliydim" diyorum.

Kıkırdıyor ve sonra soruyor: "Mariya ne kadar süre baygın kalacak?"

Odaya geri dönüp hemşireyi kontrol ettikten sonra Viktor'a "Dört ila sekiz saat arası bir süre" diyorum.

"Duş alman ve karnını doyurman için yeterli bir süre. Hadi gidelim." Bir an tereddüt ediyorum ve Viktor kolunu omuzlarıma atıyor. "Gel hadi. Gücüne ihtiyacın olacak."

Eve giderken tüm mesajlarımı kontrol ediyorum ve eve girdiğim anda evimdeymişim gibi hissetmiyorum.

Çünkü eviniz bir hastane yatağında yatıyor.

"Ben sana yiyecek bir şeyler hazırlarken duş al," diyor Viktor.

Üst kata çıkıyorum ve dolaba doğru yürürken durup Mariya'nın kıyafetlerine bakıyorum. İpek bir bluzu elime alıp yüzüme bastırıyorum, böylece kokusunu içime çekebiliyorum.

Üzerimde sakinleştirici bir etkisi var.

Takım elbisemi çıkarıp banyoya giriyorum ve duşun musluklarını açıyorum. Spreyin altına girdiğimde, ellerimi fayanslı duvara dayıyorum ve başımı eğiyorum, böylece su kaslarımın sıkıca sarıldığı boynumun arkasına vurabiliyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve Mariya ile geçirdiğim üç günün anılarının düşüncelerimi doldurmasına izin veriyorum.

Kahretsin, şu anda onunla kavga etmek için her şeyimi verirdim çünkü bu onun kaçırılmaması ve

İşkence görmüş.

Bu onun sağlıklı olduğu ve acı çekmediği anlamına gelir.

Tanrım, keşke zamanı geri alabilsem.

Düşüncelerim iki çeteye dönüyor. Aptal herifler kendi başlarına nasıl bir cehennem açtıklarının farkında bile değiller.

İçimi çekerek vücudumu yıkıyorum. Rutin işlerimi yaparken hareketlerim otomatikleşiyor, zihnim sürekli Mariya ve çeteler arasında gidip geliyor.

Temiz bir takım elbise giyip merdivenlerden indiğimde Viktor ızgara peynirli sandviçlerin olduğu bir tabağı işaret ediyor. "Ye bakalım."

"Görüyorum ki sen de bir bok pişiremiyorsun," diye alay ediyorum onunla. Adaya oturuyorum ve tabağı yaklaşıtıyorum.

"Evet, ama seni saniyeler içinde saf dışı bırakabilirim," diye mırıldanıyor telefonuna bakarken.

"Neye bakıyorsun sen?"

"Rosalie'nin yatak odasını yine tahrip ettiği görüntüler."

"Onu daha ne kadar kilit altında tutmayı planlıyorsun?" Viktor Sicilyalı kızı almasından memnun olmadığını biliyor. Omuz silktiğinde, "Yeterince acı çekmediğini mi düşünüyorsun?" diye soruyorum. Ailesini öldürdük. Bırak gitsin."

Gözleri benimkilere kaydı. "Sonra ne oldu? Dediğin gibi, ailesini yok ettik. Rosalie'nin gidecek hiçbir yeri yok Luca. Onu yanımda tutuyorum çünkü onu önemsiyorum. Onu on sekiz yaşında, gidecek hiçbir yeri yokken sokağa atacak değilim. *Bu çok* zalimce olur. Zamanla sadece yardım etmeye çalıştığımı anlayacaktır."

"Bunun olacağını sanmıyorum. Kendinizi onun yerine koyun. Biri ailenizi ortadan kaldırırsa, sizin için yaptıkları tek bir şeye bile güvenir miydiniz?"

"Bu konuda konuşmaktan bıktım," diye homurdanıyor.

Bu konuşmayı daha önce de yaptık ve her zaman Viktor'un konuyu kapatmasıyla sona erdi.

İçimi çekerek, sırf onu memnun etmek için ızgara peynirli sandviçleri yiyorum ve böylece hastaneye geri dönebiliyorum.

Viktor telefonunu bir kenara bırakıp benimle göz göze geldi. "Sadece onunla ilgilenmek istiyorum. Lütfen bu kadarla kalsın."

Başımı salladım ve yemeği bitirdim. "Hadi gidelim. Karımın yanına dönmem gerek."

Asansöre bindiğimizde Viktor bana baktı. "Mariya'yla evlendiğine sevindim."

"Öyle mi?"

"Bunu atlatmak için senin gibi birine ihtiyacı olacak."

"Benim gibi birine mi?" Ben soruyorum.

"Evet, meydan okumalardan asla geri adım atmayan bir adam."

I gülümseme at benim Arkadaşım. "I

Yapma.dikkate alın Mariya meydan okuyor."

"Eminim bunu söyleyebilecek hayattaki tek erkek sensindir," diye kıkırdıyor.

"Onun inatçılığını seviyorum."

Asansörün kapıları açıldığında Viktor sırtımı sıvazladı.

"Dediğim gibi, sana sahip olduğuna sevindim."

Bölüm 27

Mariya

Bir inilti çıkardım, bacağımdaki acı sanki bir uzvum bedenimden koparılıyormuş gibi hissettiriyordu.

Sağ elim ezilmiş gibi.

Ve nefes almak çok acıtıyor.

Tanrım.

Yavaşça gözlerimi açıyorum ve Luca'nın yakışıklı yüzünün bana baktığını görünce tüm acıma rağmen gülümsemeye çalışıyorum.

"Hey, güzelim," diye mırıldanıyor usulca.

"Hey" diye fısıldarken hareket edecek enerjiyi bulamıyorum.

Parmaklarını yanağımda gezdiriyor, gözlerindeki ifade daha önce hiç görmediğim bir şey.

Sıcak, beni bir güvenlik balonuyla sarıyor. Aynı zamanda gözlerimin dolmasına neden oluyor.

Eğilerek ağızma şefkatli bir öpücük konduruyor, sonra tekrar gözlerimi kilitliyor. "Seninle çok gurur duyuyorum, Mariya. Tanrım, çok iyi dövüştün."

Gözlerinde parlayan gururu görünce gözyaşlarım daha hızlı akıyor.

Luca onları yavaşça siliyor, bakışları sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi bana yapışmış.

Ağzının köşesi seğiriyor. "Benim belalı bir karım var."

Gülümsemeye çalışıyorum ama onun yerine olanları hatırladıkça dudaklarımdan bir hıçkırık dökülüyor.

Araba kazası.

Ivan ve Lev Öldürüldü.

Kaybımız çok ağır oldu. On yılı aşkın bir süredir benim korumalarımdı.

Luca dikkatlice yatağın sağ tarafına oturuyor ve bir kolunu yanıma dayayarak üzerime eğiliyor. Bir elini başımın arkasına itiyor ve yüzüme öpücükler yağıdırıyor. "Şşş, tuttum seni, aşkım benim."

Artık güvende olduğuma ve hayatım için savaşmak zorunda olmadığımı göre, bana yapılanlar yüzünden travma geçirerek duygusal bir karmaşaya dönüşüyorum.

Nefes al. Atlattın. Nefes al.

Derimi parçalayan matkabın görüntüleri kalp atışlarımı hızlandırıyor, yatağımın yanındaki makine deli gibi bipliyor.

"Şşş." Luca benimle göz göze geldi. "Nefes al, bebeğim. Güvendesin. Bir daha kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceğim." Endişe yüz hatlarını sıkılaştırıyor ve elleriyle yüzümü çerçeveleyerek gözlerini gözlerime diyor. "Yanımdayım. Ben buradayım."

Üzerime bir yorgunluk dalgası çökerken nefesimi kontrol altına almaya odaklanıyorum.

"Luca," diye fısıldıyorum.

Şakağımdaki saçları okşarken bana rahatlatıcı bir gülümseme veriyor.

Sevdiğim adama bakıyorum. "Senin için savaştım."

Bakışları yüzümde dans ediyor, sonra ağzıma şefkatli bir öpücük daha konduruyor. Başını sallıyor ve duygusal görünmeye başlıyor. "Seni kaybettikten sonra hayatta kalamazdım. Hayatta kaldığın için teşekkür ederim." Beni tekrar öpüyor, sonra "Artık savaşımana gerek yok. Ben her şeyle ilgileneceğim. Sadece dinlen ve iyileş."

Kapının açıldığını duyuyorum ve Luca ayağa kalkmadan önce beni tekrar öpüyor.

Babamı gördüğüm an, içimden bir hıçkırık kopuyor.

Vücudumda zonklayan yoğun acı, üzerime eğilen babamın gözlerine yansıyor. Alnıma bir öpücük konduruyor, sonra hareketsiz duruyor.

Onun rahatlatıcı kokusundan derin bir nefes almaya çalışıyorum.

Babam yatağın kenarına oturdu, sol elimi tuttu ve iki elinin arasına aldı.

Babamı daha önce hiç bu kadar duygusal görmemiştim ve bu beni daha çok ağlatıyor.

Tekrar ayağa kalkıyor, sonra daha yakına eğiliyor ve benimle göz göze geliyor. "Baban burada, bebeğim."

"Sarıl bana," diye mırıldanarak ona ulaşmaya çalışıyorum.

Babam kollarını dikkatlice sırtımın altından geçiriyor ve beni nazikçe göğsüne doğru kaldırıyor. Yüzümü omzuna gömdüğüm an, kendime yıkılmak için izin veriyorum.

"Seni seviyorum, *printsessa*." Saçlarımı öpücüklere boğuyor. "Yaralandığın için çok üzgünüm."

Omzuna yaslanıp başımı salladım, sonra da "Çok korktum" diye sızlandım.

"Tanrım, bebeğim," diye inliyor. "Keşke seninle yer değiştirebilseydim."

Babam duygu dalgası geçene ve ben sakinleşene kadar bana sarılıyor. Beni nazikçe yastıklara yaslıyor ve yanaklarımdaki ıslaklığı siliyor.

Sonra annem gelir ve travma dalgası yeniden başlar.

Yorgunluktan rüyasız bir uykuya dalıyorum.

Tekrar uyandığımda Luca telefonla konuşuyor, "Kastrati ya da Tinaj'ı gördüğün anda bana haber ver" diye mırıldanıyor. Bir şeyler dinliyor, sonra bana doğru bakıyor. Uyanık olduğumu görünce, "Bekle. Mariya yeni uyandı."

Luca gelip telefonu kulağıma dayıyor. "Ben Viktor."

"Selam," diyorum.

"Hey, küçük kardeşim. Nasıl hissediyorsun?" Viktor telefonda neredeyse cıvıldıyor, bu da beni gülümsetiyor.

"Yolda öldürülmüş gibi. Bana bir numara yaptılar."

"Merak etmeyin. Öldürdüğün şerefsizlerin durumu daha kötü," diye mırıldandı. "Hatırlat da senin kötü tarafına asla geçmeyeyim."

Bir kahkaha attım ama ani hareket canımı çok acıttı. "Beni güldürme. Acıtıyor."

"Kusura bakmayın. Saldırının arkasındaki piçleri takip ediyorum, sonra ziyarete geleceğim. Bir şey getirmemi ister misin?"

"Hayır."

"Seni seviyorum küçüğüm," diye mırıldanıyor. "Ben de seni seviyorum."

Luca telefonu bir kenara bırakıyor, sonra bana hızlı bir öpücük veriyor. Yatağın yanındaki sandalyeye oturuyor ve bana gülümsüyor.

"Biraz daha iyi görünüyorsun."

"Hissetmiyorum," diye mırıldanıyorum. Sağ kolumu kaldırarak elimin ve bileğimin etrafındaki kalın bandaja bakıyorum.

Yemin ederim matkabı hala duyabiliyorum.

"Sadece dinlenmeye devam et. Yakında tekrar ayağa kalkacaksın," diyerek beni cesaretlendirmeye çalışıyor Luca.

"Doktorlar ne dedi?" Elimi tekrar yorganın üzerine koyarken soruyorum. "Hasar ne kadar kötü?"

Luca yaklaşıyor ve parmaklarını alnımda gezdiriyor. "Kurşundan dolayı uyluk kemiğin parçalanmış ama biraz rehabilitasyonla yeni gibi olacaksın." Bana rahatlatıcı bir gülümseme vermeye çalışıyor. "Kırık kaburgalar bir ay içinde iyileşir. Sakin ol ve her ihtiyacını karşılamama izin ver."

Neredeyse kıkırdayacaktım ama tam zamanında kendimi tuttum. "Bu kulağa hoş geliyor."

Gözleri yüzümü okşuyor ve sonra itiraf ediyor: "Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım."

"Ben de." Dehşete düşmek aslında yetersiz bir ifade. Hissettiklerimi anlatacak bir kelime olduğunu sanmıyorum. Birkaç kez gerçekten öleceğime inandım.

Luca sol elimin arkasını öpüyor, sonra cebinden bir şey çıkarıyor. Elmas yüzüğü tekrar parmağıma geçirişini izliyorum. Başparmağı yüzüğün üzerinde geziniyor, sonra tekrar elimi öpüyor.

Sandalyeden kalkıyor, gözlerim onun her hareketini takip ediyor.

Ölmediğim ve bu adamla bir şansım daha olduğu için çok minnettarım.

Luca yatağın kenarına oturuyor ve elini başımın yanına koyarak yüzünü bana yaklaştırıyor, sonra da, "Her zaman dünya kadar zamanım olacağını düşünmüştüm," diyor. Başını iki yana sallıyor. "Meğer yanılmışım. Yarınımız garanti değil."

Bu benim de fark ettiğim bir şey. Bu saldırı büyük bir uyanış çağrısıydı.

Luca'nın gözleri o kadar ciddileşiyor ki kalp atışlarım hızlanıyor. Bir süre bana bakıyor. Beklenti göğsümü dolduruyor çünkü bana gerçekten önemli bir şey söylemek üzere olduğunu hissediyorum.

Nefesimi tuttum, gözlerim onunkilere yapıştı.

"Bir şeyi itiraf etmem gerekiyor," diye itiraf ediyor.

Midem sıkı bir top haline geliyor.

Lütfen bana fesih istediğini söyleme. Şimdi olmaz. Bu beni yıkar. İşkence görmeyi kaldırabilirim ama seni kaybetmeyi kaldıramam.

"Sarhoş değildim."

Ha?

Neden bahsediyor bu?

"Senin doğum gününde, evlendiğimiz zaman," diye açıklıyor. "Ne yaptığımı çok iyi biliyordum."

Hava içimden çekiliyor ve göğsümde keskin bir ağrıya neden oluyor.

Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim.

Luca'nın parmakları yanağımı okşuyor. "Seni hep istedim, Mariya. Sarhoştun ve seni durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Durumdan faydalandım."

Luca benimle istediği için mi evlendi?

Zihnim bana kızgın olmam gerektiğini söylüyor ama kalbim bu duyguya tahammül etmeyi reddediyor.

Yüz hatları öylesine şefkatle yumuşuyor ki, haberin etkisini hafifletiyor. Sadece bana odaklanan ilgisinin yoğunluğu beni umut dolu bir baloncuğa sarıyor.

Kalbim tekliyor.

Nefesim kesiliyor.

"Seni çok seviyorum ve evlenmemiz gerektiği fikrini ortaya attığında iki elimle sarıldım."

Vay anasın!

Kelimelerin kafamda yer etmesi biraz zaman alıyor, sonra yoğun bir rahatlamayla gözyaşlarına boğuluyorum.

Luca kollarını dikkatle bana doluyor, sanki kırılacağımdan korkuyormuş gibi nazikçe sarılıyor. "Bir an başaramayacağını düşündüm. En büyük pişmanlığım sana karşı hissettiklerimi söylememekti. Özellikle de beni sevdiğini bildiğim için. Benim için ne kadar önemli olduğunu sana göstermeye çalıştım ama çok geç fark ettim ki kelimeleri hiç söylemedim." Şakağımı öpüyor, sonra nefesinin sıcaklığı kulağımı ısıtıyor. "*Ti amo tanto.*"

Bu sözleri bana söylediği zamandan hatırlıyorum. seks sırasında.

Luca.

Sol kolumu kaldırıp yan tarafını tutuyorum ve bu anın büyüklüğüyle nefes almaya çalışıyorum.

Bunun olacağını hiç düşünmemiştim. Umut ettim ama asla inanmadım.

"Bu yüzden senden daha önemli birinin olmadığını bilmeden bir günün daha geçmesine izin vermeyeceğim," diye devam ediyor. "Sahip olduğum her şey, olduğum her şey senin, Mariya."

Duyacağımı hiç düşünmediğim sözler kalbimin derinliklerine yerleşirken tek yapabildiğim ona sarılmak.

Teşekkürler Tanrım.

Luca'dan bu sözleri duyamadan Ölmeme izin vermediğiniz için teşekkür ederim.

"Piç kurusu," diye inledim. "Benden nefret ettiğini sanıyordum." "Seni seviyorum."

"Bana daha önce söylemeliydin" diye hıçkırarak yanına vuruyorum. "Seni seviyorum."

Mutluluk göğsümde patlıyor ve onun kollarında bir bebek gibi hıçkırıyorum. Sonunda, uzun zamandır sır gibi sakladığım sözcükleri özgürce söyleyerek ağlıyorum: "Seni seviyorum... çok seviyorum... canım yanıyor."

Luca yüzümün yan tarafını öpücüklere boğuyor ve beni sevgisiyle yıkıyor.

Bölüm 28

Luca

Mariya'yı sırtını yastıklara yaslarken ona nazik davranıyorum. Başparmaklarım gözyaşlarını silerken yüzünü çerçeveleyerek gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Sen benim her nefesimsin. Kalbimin her atışı senin için."

Yüzündeki rahatlama, ona nasıl hissettiğimi daha önce söylemediğim için pişmanlık duymama neden oluyor.

Bu hatayı bir daha asla yapmayacağım. Şu andan itibaren aramızda sır olmayacak.

Mariya kendini toparlıyor, sonra bana kaşlarını çatıyor. "Eğer hastane yatağında yatıyor olmasaydım, kıcına tekmeyi basardım."

Ağzımın etrafında bir sırıtma oluşuyor. "İyileştiğinde beni dövebilirsin."

Omzuma hafifçe vuruyor. Başını sallayarak yumuşak bir kıkırdama çıkarıyor. "Ne kadar aptalız."

"Buna karşı çıkmayacağım."

"Neden bana daha önce söylemedin?" diye soruyor, bakışları bana olan sevgisiyle dolu.

Aramızdaki çizgi silindi ve ona karşı dürüst olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini anlatamam.

"Sana dünyayı verebilmek için imparatorluğumu kurmak istedim."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Ben sadece seni istedim."

"Bilmiyordum," diye itiraf ediyorum. "Bana karşı kayıtsız olduğunu düşünmemi sağlamakta çok iyidindin."

"Çok konuşuyorsun," diye mırıldandı. "Bana her zaman zaman ayırmaya değmezmişim gibi hissettirdin."

Başımı salladım. "Özür dilerim, *amore mio*." "Bu ne demek oluyor?"

"Aşkım."

Bir gülümseme yüzünü ısıtıyor. "Dili öğrenmem gerek."

"Sen iyileşirken bol bol vaktimiz olacak."

Samimi bir balonun içindeyiz ve ona nasıl hissettiğimi söyleme şansım olduğu için çok minnettarım.

"Artık sır yok," diye fısıldıyorum yaklaşırken.

"Tamam."

Ağzımı onunkine bastırıyorum ve içeri girmeme izin verdiğinde, ona karşı hissettiğim her şeyle onu öpüyorum. Geçen hafta yaşadığım her duyguyu ona veriyorum.

Kaçırıldığı zaman yaşadığım korku, incindiği için çektiğim yürek acısı ve onunla birlikte temize çıkmanın verdiği mutlak rahatlama.

Dilimle, dudaklarımla, dişlerimle, derin ve aşkımızın yoğunluğuyla dolu öpücüğümle ona tapıyorum.

"Ebeveynler odada," diye mırıldanıyor Alexei Amca.

Kayınvalideme bakarken yüzümde geniş bir gülümseme oluşuyor.

Bella Teyze benden Mariya'ya bakıyor, sonra yüz hatları yumuşuyor. Yatağın yanına doğru yürüyor ve elini Mariya'nın alnına götürüyor. "Gördün mü, sana endişelenmemeni söylemiştim."

Mariya yanakları kızarmışken çok daha iyi görünüyor. Ailesinin onu karşılayabilmesi için yataktan uzaklaşıyorum ama Alexei Amca yanıma geliyor. Sırtımı sıvazladı ve "Teşekkür ederim" diye fısıldadı.

Sadece birkaç saat aşkımızın tadını çıkarabildik.

Sonra hemşire herkesin gitme vaktinin geldiğini söyledi. Mariya'nın kocası olduğum için ben kaldım.

"Bayan Cotroni hastaneden taburcu olduktan sonra, tuvalet ihtiyacı olduğunda ona yardımcı olmanız gerekecek."

Mariya'nın gözleri büyür. Sadece bir anlığına. "Tuvalete tek başıma gidebilirim."

Hemşire başını sallar. "Yaralı bacağınız ve eliniz bunu neredeyse imkânsız hale getirecek. Yardıma ihtiyacınız olacak."

Kadın, Mariya'nın başını sallamasına neden olan bir lazımlık çıkarır. "Hayatta olmaz. O şeyi bana yaklaştırırsan bir sorunumuz olur. Ayağa kalkabilirim."

Hemşire, "Bacağınızdaki kanı boşaltan tüpleriniz ve bir kateteriniz var," diyor. "Bağırsaklarınızı hareket ettirmeniz gerektiğinde lazımlığı kullanmanız gerekecek." Mariya'ya rahatlatıcı bir gülümseme veriyor. "Mümkün olduğunca ihtiyatlı davranacağız."

Mariya'nın gözleri panikle parlıyor ve bu beni bir adım daha yaklaşıp sol elini tutmaya itiyor, ama o geri çekiyor.

"Odayı terk et," diye fısıldıyor, sesi gergin.

"Bebeğim -"

"İkiniz de! Gidin!" diye sesini yükseltiyor.

Hemşire, "Sizi biraz yalnız bırakayım," diye mırıldanıyor.

Yalnız kaldığımızda Mariya bana bakmıyor ve yaralı eliyle tavayı yatağın dışına itiyor. Acı gözlerini karartıyor, yüz hatları geriliyor ve nefesleri sıklaşıyor.

"Git," diye inliyor.

"Hayır." Oturuyorum ve elimi başının yanındaki yastığa koyuyorum. Çenesinden tutarak bana bakmaya zorluyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum. Yolun her adımında yanında olacağım."

Yüzünü geri çekmeye çalışıyor, ben de onu yerinde tutmak için iki elimle yanaklarını çerçeveleyorum.

Utanç gözlerini dolduruyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. "Yapamam..." Yumuşak bir hıçkırık çıkarıyor. "Bu çok ağrılayıcı."

Titreyen dudaklarına şefkatli bir öpücük konduruyorum. "İnatçı gururunu seviyorum ve bunun zor olacağını biliyorum ama sana yardım etmeme izin ver. Buna yemin ettik, Mariya. Hastalıkta ve sağlıkta."

"Hayır," diye inliyor. "Kimsenin kıcımlı silmesine izin vermeyeceğim, özellikle de senin." Gözlerini kapatıyor, benimkilerle buluşmayı reddediyor. "Annemi istiyorum."

Konuyu ne kadar zorlamak istesem de, bu benimle ilgili değil. "Onu arayacağım."

Geri çekilip Bella Teyze'nin numarasını çeviriyorum.

Cevap verir vermez, "Bir şey mi oldu?" diye sorar.

"Mariya hastaneye gelmeni istiyor." Mariya'nın konuşmayı duymaması için uzaklaşıyorum. "Konu

Bağırsak hareketleri gündeme geldi ve bunu iyi karşılamıyor."

"Yola çıkıyorum."

Görüşmeyi sonlandırdık ve yatağa geri döndüm. "Her an burada olabilir."

Mariya sadece başını sallıyor, sol eli çarşafın içinde.

Sandalyeye oturuyorum ve elimi onun eliyle kapatıyorum. "Seninle ilgilenmek istiyorum, *amore mio*. Mümkün olan her şekilde."

Yüzünü benden başka tarafa çevirdi.

"Hayır." "Seni seviyorum."

Başını tekrar bana çeviriyor, gözlerinden öfke fışkırıyor. "Evet, kıcımlı temizlemek zorunda kalana kadar. Romantizmi öldürmenin en hızlı yolu bu."

Bir şey söylemeye başladığımda başını sallıyor ve bana yalvaran bir bakış atıyor. "Lütfen Luca. Bu konuda konuşma bile. Bu beni öldürüyor."

Ayağa kalktım ve alnına bir öpücük kondurdum. "Senin için her şeyi yaparım ama bunu tek başına atlatmana izin vermeyeceğim. Her adımında yanında olacağımı söylediğimde ciddiydim."

Bella Teyze, hemen arkasındaki hemşireyle birlikte aceleyle odaya giriyor.

İçimi çekerek Mariya'yı tekrar öpüyorum. "*Ti amo tanto*."

Odayı terk etmek kolay bir şey değil. Varlığımın her zerresi Mariya'nın bunu atlatmasına yardım etmek istiyor ama kalmamın onu daha çok üzeceğini biliyorum.

Koridora adım atıp duvara yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

İçimden bir ses fiziksel iyileşmenin sorunlarımızın en küçüğü olacağını söylüyor. Asıl zor olacak olan Mariya'nın kendisine yardım etmesi için birine muhtaç olduğunda yaşayacağı aşağılanma olacak.

Yine de nedenini anlıyorum.

Yine de yolun her adımında onun yanında olmaya kararlıyım ve onu kaç kez temizlemek zorunda kalırsam kalayım, bu ona olan sevgimi değiştirmeyecek.

Bölüm 29

Mariya

Vurulmayı, dövülmeyi ve işkenceyi kaldırabilirim ama bunu değil.

Tanrım, bu olmaz.

Hemşire vücudumu silerken ve anneme nasıl yapılacağını gösterirken aşağılanma dalgaları altında sürükleniyorum.

Bir de acı var. Tanrım, acı çiğ ve buz gibi, keskinliği her sinire ve kemiğe saplanıyor.

Vücudum bir çarşafla örtüldüğünde kendimi ateşler içinde hissediyorum, dişlerim sıkılmaktan ağrıyor.

Annem kibarca, "Bize biraz müsaade edin lütfen," diyor. Kapının kapandığını duyuyorum ve yavaşça gözlerimi açıyorum.

Annem yatağa oturuyor ve beni şefkatle kucaklıyor. "Biliyorum," diye fısıldıyor. "Biliyorum, tatlım."

"*Mami*," diye inliyorum, sol elimle ona yapışıyorum.

"Bundan sonra seni ben yıkayacağım. Tamam mı?"

Omuzlarına doğru başımı sallıyorum.

"Lütfen." "Merak etme. *Mami* seninle ilgilenecek."

Yorgunluk ve acı beni her şeyin gece gibi siyah olduğu, her yönden gelen sondaj seslerinin beni bombaladığı ateşli bir rüyaya sürükleyene kadar anneme tutunuyorum.

Bir patlama beni uykumdan uyandırdı ve ayağa fırladım.

Göğsümdeki ve bacağımdaki acı yıkıcı, dudaklarım aralanıyor ama ses çıkaramıyorum.

"Kahretsin," diye tersliyor Luca, kelimelerin arasına endişe karışıyor. Omuzlarımdan tutup tekrar uzanmama yardım ediyor.

Nefes nefese kaldım. Saç telleri nemli tenime yapışıyor ama bir esinti hissediyorum. Etrafıma baktığımda iki vantilatörün bana doğru yöneldiğini ve çarşafın gittiğini fark ediyorum. Üzerimde sadece iki havlu var.

Bacağımanın etrafındaki bandajın altında kaybolan tüpleri görüyorum. Gövdemdeki çirkin morlukları görüyorum. Sonra gözlerim sağ elime takılıyor.

Matkabın derimi ve kemiklerimi parçaladığını hâlâ hissedebildiğime yemin edebilirim.

O sesi asla unutmayacağım.

"Bebeğim," diye mırıldanıyor Luca alnımı serin bir bezle silerken.

Gözlerimi açıyorum, hiç hissetmediğim kadar zayıf hissediyorum.

Bana gülümsüyor. "Tanrım, çok güzelsin." Kumaş boynumu okşuyor. "Sende en çok neyi seviyorum biliyor musun?"

Başımı sallıyorum.

Luca omuzlarımı ve sol kolumu siliyor. "Ne kadar da güçlüsün."

Gözlerimi tekrar kapatıyorum.

Açıkta kalan her santim deriyi silmeye devam ediyor ve bu beni serinletiyor.

Aşağılamak yerine iyi ve rahatlatıcı hissettiriyor.

Tanrım, duygusal bir karmaşa içindeyim.

Körü körüne eline uzanıyorum ve anında parmaklarımı kavrayıp ağzına götürüyor.

"Kimsenin beni böyle görmesine izin verme," diye fısıldadım. "Sadece sen ve annem."

"Peki ya baban?" diye soruyor. Başımı sallıyorum.

"Violet bugün geliyor. Onu daha fazla uzak tutamam," diyor bana.

"Violet iyi. Beni daha önce çıplak gördü," diye mırıldanırken sakın kalmaya odaklanmaya çalışıyorum.

Her iki dakikada bir kendimi kaybedemem. Bu çok yorucu.
Sadece her seferinde bir saat al. Bunu atlatabilirsin.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor Luca. Dudakları parmaklarıma değiyor.

Gözlerimi açıp ona baktığımda yüzünde şaşkınlık ifadesi görüyorum.

"Bana öyle bakmayı asla bırakma," diye yalvarıyorum.

Bana sevgi dolu bir gülümseme veriyor. "Ne istersen, *amore mio.*"

Luca öylece oturup bana bakıyor ve parmaklarını sol kolumda aşağı yukarı gezdirmeye başlıyor.

"Bu iyi hissettiriyor," diye fısıldıyorum.

"Sana dokunmayı seviyorum," diye itiraf ediyor. "Ellerimi kendime saklamak gerçekten zordu. Bir ödülü hak ediyorum."

Bir kahkaha attım. "Bu senin hatan."

Yavaş yavaş acı azalıyor ve kaslarım gevşiyor. Violet odaya girene kadar doz alıp veriyorum.

Beni gördüğünde yüzü soluyor ama gözyaşlarını cesurca yutuyor. Üzerime eğilerek yanağıma bir öpücük konduruyor ve omzumu sıkıyor.

"Ailen izin verseydi daha erken gelirdim," diye fısıldıyor.

"Artık buradasın."

Violet geri çekiliyor, sonra gözleri vücudumda geziniyor.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"İyiyim," diye yalan söylüyorum, zaten olduğundan daha fazla endişelenmesini istemiyorum.

Ancak o zaman Luca'ya bakıyor ve ona kibarca gülümsüyor. "Merhaba."

"Hey."

Gözlerim kocam ve en iyi arkadaşım arasında gidip geliyor, sonra da "Gelecekte birbirinizi çok göreceksiniz, o yüzden iyi geçinmeye başlasanız iyi olur" diyorum. Luca kaşlarını çatıyor, ben de "Violet varsayılan olarak senden nefret ediyor çünkü ben seni sevdim ve sen beni sürekli küçümsedin" diye açıklıyorum.

"Mariya!" diye nefes nefese kalıyor arkadaşım.

Luca bir kıkırdama çıkarır. "Bu mantıklı."

Başımı Luca'ya doğru eğerken Violet'e sırtıyorum. "İtiraf etti ve beni sevdiğini söyledi."

Gözleri açılıyor, sonra yüzüne bir sırıtma yayılıyor. "Bunu duyduğuma sevindim."

Violet bana nazikçe sarılmadan önce kısa b i r süre ziyaret ediyor ve yakında tekrar geleceğine söz veriyor.

Sadece Luca ve ben olduğumuzda dirseklerini yatağa dayıyor ve elimi tutuyor. "Biraz uyumaya çalış, *amore*

mio."

Gözlerimi daha fazla açık tutamayana kadar ona bakıyor,
sevgisinden güç alıyorum.

Bölüm 30

Luca

Kayınvalidem Mariya'yı ziyaret ederken ben de iş yapmak için zaman ayırıyorum.

Nikolas, Liam ve Gabriel Los Angeles'tayken, her zamanki yerimizde buluşmayı atlayıp benim dairemde buluşuyoruz.

Üç adam da şehirde oldukları sürece benim evimde kalacaklar.

Mermer antreden içeri girdiğimde oturma odasından gelen kahkahaları duyuyorum. Adamları içki içerken buluyorum.

Viktor önce beni fark etti ve bana doğru eliyle işaret etti. Diğer üçü elimi sıkmak için geldi, Nikolas en sona kadar bekledi. "Nasılsın?"

"Mariya yavaş yavaş iyileşiyor, bu yüzden daha iyiyim."

"Evlendiğine inanamıyorum," diye mırıldanıyor Liam.

"Viktor'un senden önce davranacağını düşünmüştüm," diye kıkırdıyor Gabriel.

"Ben mi?" Viktor hoşnutsuz görünüyor.

"Tüm dikenleriyle birlikte gülüne," diye hatırlatıyor Gabriel ona. "Kız hâlâ sende mi?" Nikolas sorar.

"Konuyu değiştir. Sarhoş kız kardeşimden faydalanan Luca'ydı," diyerek dikkatleri üzerinden çekmek için beni otobüsün altına attı.

Nikolas bana bir kaşını kaldırıyor ama ben başımı sallıyorum. "Tessa'yı seninle evlenmeye sen zorladın." Sonra sırtıtıyorum. "Mariya beni sürükledi

ve ben onu durdurmadım." "Sürükledi,"
diye kıkırdadı Viktor. "İyiydi."

"İki çete tarafından hedef alınman da neyin nesi?" Liam soruyor.

"Arben Tinaj," diye bilgilendiriyor Viktor onları. "Yirmi iki yaşında ve Selcë doğumlu, Erand Kastrati ise yirmi beş yaşında ve Tiranlı. Aptallar Luca'yı alt edenin Avrupa'nın kontrolünü ele geçireceğini düşünüyorlar."

Nikolas düpedüz kızgın görünüyor. "Kırıldım."

"Ben de," diye mırıldandı Gabriel. Nikolas'a bakar. "Belli ki bir şeyleri yanlış yapıyoruz."

"Sen neden bahsediyorsun be?" Viktor sorar.

"Yunanistan ve Kıbrıs'ın sahibi benim. Gabriel'in Türkiye üzerinde kontrolü var. Ama hayır, şerefsizler sadece Luca'nın peşinde."

"Çünkü o Rahipliğin başı. O düşerse hepimiz düşeriz diye düşünüyorlar," diyor Liam.

"Bununla nasıl başa çıkacağız?" Nikolas soruyor.

"Şu anda Mariya'ya odaklanmış durumdayım. O hastaneden taburcu olana kadar zamana ihtiyacım var."

"O zaman sana zaman kazandıracağız," diyor Gabriel. "Bize nereye gideceğimizi ve kimi öldüreceğimizi söyle."

"Burada kalmana ihtiyacım var. Adamlarımın çoğu İtalya'da, boğazlarına kadar Arnavut pisliğine batmış durumdalar. Mariya'nın güvenliği konusunda başka kimseye güvenemem."

Viktor, "Ben de ciğerim parçalandı," diye mırıldandı. "Onu koruması için bir ordu ayarlayacağım."

"Eşlerimizi de getirebiliriz," diyor Liam. "Onlar bunu bir tatil olarak görür, biz de bu işi halledene kadar herkesi güvende tutarız."

sorun."

"İyi fikir," diye kabul ediyor Gabriel.

Kardeşliğe bakıyorum. "Birlikte zor zamanlar geçirdik ve her seferinde zafer kazandık."

"Bu sefer de farklı olmayacak," diyor Viktor ve herkese birer içki dolduruyor.

Bardakları elimize aldıktan sonra kadeh kaldırıyorum: "Peşimizden gelmeye cüret eden şerefsizleri ortadan kaldırmaya."

Nikolas, "Şimdi bize nasıl Alexei Koslov'un kızı olduğunu ve onun seni öldürmediğini ayrıntılı olarak anlat," dediğinde alkölü daha yeni yutmuştum.

"O benim vaftiz babam."

Viktor bir kahkaha patlatır. "Bunun bir anlamı yok. Luca'nın hâlâ nefes alıyor olmasının tek nedeni Mariya'yı seviyor olması."

"O da aynı şeyi hissediyor mu?" Liam soruyor.

Başımı sallıyorum, yüzüme bir sırıtma yayılıyor. "Ben şanslı bir piçim."

Viktor kanepeye oturur ve dizüstü bilgisayarını açar. "Bunu tekrar söyleyebilirsin." Mariya'nın bir grup Arnavut'u alt ettiği görüntüleri ekrana getiriyor. "Küçük kız kardeşimin ne kadar belalı olduğunu görmen gerek."

Viktor görüntüleri televizyona yansıtırken hepimiz etrafta toplanıyoruz.

İkinci kez izleyemiyorum ve mutfağa gidiyorum.

Nikolas sanki canlı bir dövüş izliyormuş gibi karıma tezahürat yapmaya başladı.

"Tanrım," diye mırıldandığını duyuyorum Liam'ın. "Bana bunu yapsaydı ayağa kalkamazdım."

"Doğru mu?" Viktor övünüyor. "O bir dinamit."

Ağzımın kenarı yukarı kıvrılıyor ve göğsüm gururla doluyor.

O benim dinamitim.

Hastaneye döndüğümde, Mariya'nın odasını misafirlerden boş buldum.

O kadar derin düşüncelere dalmış ki ben "Hey, ne zamandır yalnızsın?" diyene kadar beni duymadı bile.

Sanki sersemlemiş gibi başını sallıyor, sonra bana gülümsüyor. "Sadece bir saat. Sanırım."

"Beni aramalıydın."

"Yirmi dört-yedi saat bebek bakıcısına ihtiyacım yok. Ormandan çıktım, unuttun mu?"

Sandalyeye oturuyorum ve yüzük parmağına bir öpücük konduruyorum.

Geçen hafta çok fazla kilo verdi. "Yemek yedin mi?"

"Evet."

Canını sıkan bir şey varmış gibi görünüyordu, ben de "Sorun ne?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Hiçbir şey."

Yatağın kenarına oturmak için hareket ediyorum. "Artık sır saklamayacağımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Mariya gözlerini benimkilere dikti. "Sadece olanları düşünüyordum."

"Bana söylemek ister misin?" Elini tutuyorum ve başparmağımı evlilik yüzüğünün üzerinde gezdiriyorum.

"Bu gerçeküstü." Ellerimize bakıyor ve ben onun uzaklaşmasını izliyorum. "Kötü bir rüya gibi. Araba yuvarlanıyor. Enkazdan sürünerek çıkmak ve adamları görmek." Başını sallıyor, ipeksi siyah saçları omuzlarına dökülüyor. "Hiç şansım olmadığını bildiğim halde savaşımaya devam ettim."

Mariya tekrar benimle göz göze geldi. "Gücün nereden geldiğini bilmiyorum. Sadece... sadece damarlarımdan aktı. Zorlaştıkça daha çok savaştım."

Çünkü sen çok güçlüsün, benim dinamitimsin.

"Beni bacağımdan vurduktan sonra bir masaya sürüklediler." Travma gözlerinde canlanıyor ve onları gece yarısı siyahına çeviriyor. "Matkabın sesi asla unutamayacağım bir şey ama elimi parçalayışını izlerken içimde bir şeyler koptu. Sanki ağır çekimde hareket ediyormuşum gibi hissettim."

Sessizliğini koruduğunda ona hatırlatıyorum: "Parçalanmış bir kalça kemiği, dört kırık kaburga ve yaralı bir el ile yine de o odadan çıkmak için savaştın." Dudaklarımı dilimle ıslatıp, "Eğer o atışı kaçırmasaydın, propan tankı seni öldürebilirdi" diyorum.

"Biliyorum." Mariya sert bir nefes çekti. "Ama o şerefsizlerden birinin kafama bir kurşun sıkmasındansa kendi ellerimle binlerce kez ölmeyi tercih ederim."

"Tanrım, bebeğim," diye mırıldanıyorum onu kollarıma çekerken.

"Annemin de h ş e t prensesi olarak tanındığını biliyor muydun?" diye mırıldanıyor.

"Evet."

"Benim Baba o ve en çok korkulan Adamım, Hatta sonra emekli oldu."

Bu doğru.

"Onların kanını damarlarımda hissettim."

Mariya gözlerimle tekrar buluştuğunda, gözlerinde soyunun gücünü görüyorum - yoğun, acımasız ve nefes kesici.

Derin bir nefes alıyorum, belalı karımın görüntüsünün tadını çıkarıyorum. "Hiç bu kadar güzel olmamıştın. Kahretsin Mariya, keşke sana baktığımda gördüklerimi sen de görebilseydin."

"Ne görüyorsun?"

"Bir kraliçe." Ağzına bir öpücük konduruyorum. "Benim kraliçem."

Bölüm 31

Mariya

Tüm bu çileden en azından bir iyi şey çıktı.

Luca ve ben yakınlaştık.

Yatağın başucundaki masanın üzerine bir kase buharlı su koyuyor ve gömleğinin kollarını sıvıyor.

Derisinin altında kıvrılan damarları içime çekiyorum ve bir el bezini ıslatmasını izliyorum.

Kapıyı kilitledi ve odada sadece biz vardık.

Daha önce, hemşire bana sünger banyosu yaptırdığında, bu onur kırıcıydı, ama Luca ile şimdiden farklı hissediyorum.

Onu gönderip annemi çağırmak yanılttı. Ona bir şans vermeliydim.

Çarşafı bedenimden çektiğinde bana göz kırpmıyor. "Sadece sen ve ben, benim küçük dinamitim. Kendimi kontrol etmeye çalışacağım."

Vücudumu nazikçe temizlemeye başladığında kıkırdıyorum. "Kendini kontrol etsen iyi olur. Sanırım bu bir

seks yapabilmem için bir süre geçmesi gerekiyor."

"Başka yollar da var," diye mırıldanıyor, sıcak bez göğüslerimi okşuyor.

"Anlat bana."

Ağzının köşesi kalkıyor. "Ağzın, *amore mio*."

Yumuşak bir kıkırdama çıkardım, bunu klinik yerine seksüel hale getirmesini takdir ettim.

Luca beni yıkamak için zaman ayırıyor, gözleri hayranlıkla dolu.

"Beni değerli hissettiriyorsun," diye fısıldıyorum. Bez sağ bacağımdan aşağı iniyor ve ayağıma ulaştığında masaj yapmaya başlıyor. "Aman Tanrım," diye inliyorum, gözlerim ne kadar iyi hissettirdiğinden boka batıyor.

"Ne diyorsun? İşi alıyor muyum?" diye bana takılıyor.

"Evet, kesinlikle."

"Bir daha odadan çıkmamı istemeyecek misin?" Başımı sallıyorum.

"Eve gittiğimizde seni banyoya götüreceğim ve banyoyu kullanırken seni yalnız bırakacağım," diye beni temin ediyor.

Çenem titremeye başladı. "Teşekkür ederim."

Nefesinin dudaklarıma çarptığını hissediyorum, sonra dudakları beni şefkatle öpüyor. "Senin için her şeyi yaparım Mariya, buna gururunu korumak da dâhil."

Gözlerimi açarak, "Seni çok seviyorum Luca," diye mırıldandım.

Vücudumu yıkamaya devam ediyor ve işi bittiğinde acı azalmış ve rahatlamış hissediyorum.

"Bunu daha önce yaptın mı?" Yatağın yanındaki koltuğa otururken soruyorum.

"Hayır, seninle her şey doğal geliyor." Yüzüme bir gülümseme yayılıyor, sonra "Ayağa kalktığında, hayallerindeki düğünü planlamayı istiyorum" diyor.

"Biz zaten evliyiz."

Başını salladı, "Yeminlerimizi yenileyeceğiz ve bunu ailemiz ve arkadaşlarımızla kutlayacağız."

"Yani, fesih yok mu?" Ona takılıyorum.

"Seni asla bırakmayacağımı söyledim ve bunda ciddiymdim."

"Hayalindeki düğün nedir?" Aramızdaki ilişkinin bu kadar kolay olmasını severek ona soruyorum.

"Sen, mihrapta duran," diye kıkırdıyor. "Bana seninkini nasıl hayal ettiğini anlat."

"Siyah ve pembe altın rengi bir düğün istiyorum."

Ağzının köşesi sıcak bir sırıtışla kalkıyor. "Kulağa tam da senmişsin gibi geliyor."

"Gelinliğim de dahil olmak üzere tüm dekor siyah olmalı ve Violet ile annem pembe altın elbiseler giyecekler."

"Ne giyeceğim?"

"Pembe altın kravatlı ve yelekli siyah bir smokin."

Renk seçimimden memnun görünerek başını sallıyor.

"Balayımız için nereye gitmek istersin?" diye soruyor.

Mutluluk göğsümde patlıyor. "Herhangi bir yere."

"Kaç çocuk istiyorsun?"

"İki," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden. "Viktor ve benim gibi yakın olmalarını istiyorum."

Luca öne doğru eğilip dirseklerini yatağa dayıyor. "Yılın yarısını İtalya'da geçirdiğimi biliyorsun. İki ev arasında gidip gelmek senin için sorun olur mu?"

"Sen benim evimsin."

Cevabım onu o kadar memnun ediyor ki, ayağa fırlıyor ve beni cehennem gibi öpüyor.

"Tanrım, umarım çabuk iyileşirsin," diye inliyor ağzıma karşı. "Taşaklarım moraracak ve öleceğim."

"Kapı hâlâ kilitli," diye hatırlatıyorum ona.

Luca başını kaldırıyor ve bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Seninle yatmamın imkanı yok."

"Evet, ama senin bir elin ve beş parmağın var."

Luca oturuyor ve sessizce kıkırdarken başını sallıyor.

"Sakin bana utangaç olduğunu söyleme," diye alay ediyorum onunla. "Ben de hastanede ve acı içinde. En azından asla unutamayacağım bir gösteri yapabilirsiniz."

"Boşalmamı izlemek ister misin, *amore mio*?" Sesi alçak ve derin, karnımda sıcaklık birikmesine neden oluyor.

"Evet."

Luca kemerini ve pantolonunu çözerken gözlerini benden ayırmıyor. Sert, kalın boyunu dışarı çıkarırken bakışlarımı indiriyorum.

"Gördüğün şeyi beğendin mi?"

"Oh evet. Sikini yumrukla bebeğim," diye emrediyorum. Güçlü parmaklarının şaftının etrafına gerilmiş kadifemsi deriyi sarışını izlerken nefeslerim sığlaşıyor.

Başında ön sperm boncukları var ve dudaklarımı yalıyorum. "Parmağınla yukarı kaydır ve seni tatmama izin ver."

"Tanrım," diye inliyor, damlayı başparmağında yakalıyor. Eğiliyor ve dilim ondan almak için dışarı fırlıyor.

"Hmm... tadın da görüldüğün kadar güzel," diye övüyorum onu, sesimi baştan çıkarıcı tutarak.

Luca koltukta arkasına yaslanır ve bacaklarını açar. Kirpikleri gözlerinin yarısına kadar iniyor ve kendini okşamaya başlarken dudakları aralanıyor.

"Tanrım, şu anda çok ateşli görünüyorsun," diye inliyorum, parmaklarımın ona sarılmış olmasını dileyerek. "İyileşir iyileşmez seni öyle bir emeceğim ve her damlasını

yutacağım ki."

"Siktir, Mariya," diye inliyor, kalçaları ve eli daha hızlı hareket ederken yumruğuna sertçe bastırıyor. Vücudu geriliyor ve el bezini tutarak, içinden sıcak akıntılar halinde fışkıran salıverilmesini yakalıyor.

"İşte bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey." Dudaklarım memnuniyetle kıvrılıyor. "Benim için olduğu kadar senin için de iyi miydi?"

Luca nefesini tutarak kendini temizlerken kıkırdıyor. Aletini kaldırıp kıyafetlerini düzelttikten sonra yatağın kenarına oturuyor ve ağzıma şefkatli bir öpücük konduruyor. "Benim için çok daha iyi olduğuna eminim." Bana bir öpücük daha veriyor. "Teşekkür ederim, *amore mio*."

Bölüm 32

Luca

Son iki haftada Mariya epey iyileşti.

Sonunda karımı eve götürebileceğim. Marco'nun bizim için ayarladığı geçici daireye.

Neyse ki birkaç şeyi kabul ettirdim. Onu yıkamama, giydirmeme ve taşımama izin var. Tuvalete gitmesi gerektiğinde, işi bitene kadar onu yalnız bırakıyorum. Şimdilik iyi gidiyor.

Dürüst olmak gerekirse, bunu seviyorum ve ilişkimizin çok daha güçlü hale geldiğini hissediyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Mariya arabayı evimizin olduğu yöne doğru sürmediğimi fark edince soruyor.

"Yeni bir ev aldım, böylece hareket etmen daha kolay olacak. Merdivenlerle boğuşmanı istemedim," diye açıklıyorum. "Ayrıca, sana bunu yapan şerefsizleri yakalamaya yardım etmek için Rahiplik'ten adamlar bizim evde kalıyor."

Mariya bir an bana bakıyor, sonra yüzünü bir duygu kaplıyor ve pencereden dışarı bakıyor.

Sol eline uzanıp onu sıkıyorum. "İyi misin?" "Uh-huh," diye mırıldanıyor.

"Ama?"

"Aması yok."

Kırmızı ışıktaki durup, "Bana bak." diyorum.

Gözlerini bana kilitleyerek, "Duygusalım çünkü sonunda hastaneden çıktım" diyor.

Gülümseyerek dikkatimi yola veriyorum ve bizi yeni apartmana yönlendiriyorum.

Açık plan oturma odası, mutfak ve yemek alanı bulunan iki yatak odalı bir yerdir.

G-Wagon'u bodruma park ettikten sonra dışarı çıkıyorum ve tekerlekli sandalyeyi arkadan alıp yolcu tarafına itiyorum. Mariya'yı araçtan çıkarıp nazikçe sandalyeye oturtuyorum.

"Tekerlekli sandalyeye alışabilirim," diye şaka yapmaya çalışıyor.

Özgürce hareket edememekten nefret ettiğini biliyorum.

Başının tepesine bir öpücük konduruyorum ve asansöre doğru yürüyorum.

Daireye girdiğimizde Mariya önce bir kahkaha patlatıyor, sonra da acıyla yüzünü buruşturuyor. "Kendini renk katmaya ikna edemedin, değil mi?"

"Dekor seçimlerime karşı bir şeyin mi var?" Onu kollarıma alırken sordum.

Tanrım, onu beslemeliyim ki kaybettiği kiloları alabilsin. Kemiklerini hissedebiliyorum.

Sol kolunu boynuma doluyor. "Dekor seçimlerine bayıldım. Tek eksik biraz renk. Şuraya buraya bir parça pembe altın."

Onu yatak odamıza götürürken "Bunu halledebilirsin," diyorum. "Senin için başka bir sürprizim var."

Mariya açık alana şöyle bir bakar. "Bunu ayarladığınız için teşekkür ederim. Minnettarım."

Sol bacağını sarsmamaya dikkat ederek onu yatağa yatırdım. "İyi misin?"

"Evet."

Dolaba girip ona aldığım elbiselerden ikisini alıyorum.

Elbiseleri ona gösterdiğimde Mariya "Çok güzeller" diyor.

"Bu gece için elbise giyersen her şey daha kolay olacak. şimdilik. Giymesi kolay ve bacağınızın üzerinden çekiştirmek zorunda değilsiniz."

"Buraya gel."

Yaklaşıp elbiseleri yatağın üzerine bırakıyorum.

Mariya elimi tutuyor ve beni aşağı çekiyor, böylece ona doğru eğiliyorum. Gözleri benimkilere kilitleniyor, merakla parlıyorlar. "Neden bana karşı bu kadar iyisin?"

Önünde çömeliyorum ve bir elimi kaldırarak birkaç saç telini kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Seninle ilgilenmeyi seviyorum."

"Neden?"

Bu sefer ona hayranlıkla bakan benim. "Belalı bir kadının bana bağımlı olması güçlendirici. Savaşabilir ve kendini cehennemden kurtarabilirsin ama burada, şu anda bana ihtiyacın var." Ellerimi kalçalarının iki yanına koyuyorum ve ağzına bir öpücük konduruyorum. "Savunmasızsın ve bu beni güçlü hissettiriyor."

"Sonsuza kadar savunmasız kalmayacağım."

"Biliyorum ama bana her zaman ihtiyacın olacağını umuyorum." Ona sırtıyorum. "Yemek yapmaya gelince olduğu gibi."

Burnunu kıvırıyor, "Evet, bu konuda her zaman berbat olacağım."

Ona bir öpücük daha veriyorum, sonra mırıldanıyorum, "Ve seni orgazm ediyorum."

Bir kaşını kaldırıyor. "Bunu doğru anlayan tek adam sensin."

Gözlerimiz kilitleniyor ve ben "Beni seçtiğin için teşekkür ederim" demeden önce aramızda yoğun bir an yaşanıyor.

"Bu konuda fazla seçeneğim yoktu. Hormonları keşfettiğim gün, sana bir baktılar ve evet, bu o dediler."

Başımı eğiyorum ve soruyorum: "Ne zamandan beri beni seviyorsun?"

Bir an düşünür. "On beş yaşındaydım. İtalya'da aileni ziyaret ettiğimiz yazdı. Uyandığımda havuzda birinin olduğunu duydum ve pencereden dışarı baktığımda ilk karın kaslarımı gördüm. Ondan sonra gidiciydim."

Benimle paylaştığı anıyı severek kıkırdıyorum. Bana meraklı bir bakış atıyor. "Peki ya sen?"

"Viktor'la buluşmaya geldiğimde sen ve baban motosikletle geldiniz. Siyah deri giymiştiniz. Benim için hepsi buydu."

Gülmemeye çalışarak kolunu kaburgalarına doluyor. "Gerçekten siyahlara karşı bir sertliğin var."

"Hiçbir fikrin yok," diye homurdanıyorum saçlarından bir avuç alıp başını geriye doğru çekerken. Ağzını talep ediyorum, pantolonumun fermuarının arkasındaki sikim taş gibi sert.

Haftalardır seks yok.

Öpüşmeyi kesiyorum, sonra duştaki muslukları açmak için banyoya giriyorum. "Bugün için son sürpriz."

Duş için aldığım su geçirmez alçı kılıfıyla banyodan çıktığımda gözleri bana yapışmıştı. Bu şekilde bacağı ıslanmayacak.

"Kahretsin, beni yıkamana bayıldım," diye mırıldanıyor, pek mutlu görünmüyor.

"Seni yine de yıkayacağım," diyorum, hızla ona yaklaşarak. "Ama örtüyle duşta oturabilirsin. Bundan hoşlanacağını düşündüm."

Mariya beni bir öpücük için aşağı çekti. "Seviyorum. Geçen hafta beni şımarttın."

"Artık evde olduğuna göre seni daha çok şımartmayı planlıyorum." Gömleğini tutuyorum. "Kollar yukarı."

Onları kaldırırken yüzüne bir gülümseme yayılıyor. Kumaşı çekip çıkartıyorum, sonra kolumu beline dolayarak vücudunu kendime doğru çekiyorum, böylece eşofmanını poposundan geçirebiliyorum. Onu yatağa sırt üstü yatırıp kumaşı dikkatlice alsının üzerinden çekiyorum ve sağ dizine bir öpücük konduruyorum. Su geçirmez kılıfı alçının üzerine çekiyorum ve tıbbi bantla sabitliyorum.

Onu gelin gibi kucağıma alıp banyoya götürüyorum ve duşun ortasına yerleştirdiğim bankın üzerine sırtı spreye gelecek şekilde bırakıyorum.

Kendimi soyarken, Mariya başını arkaya yatırıyor ve su saçlarını ıslatırken gülümsüyor. "Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor."

Duşa girip şampuan şişesini aldım ve elime biraz sıktım. Kafa derisine masaj yaptığımda Mariya bana sırtıyor.

Saç kreminin saçlarına işlemesine izin verirken, vücudunun geri kalanına odaklanıyorum. Elim bacaklarının arasına kaydığında ona kurt gibi sırtıyorum.

"Hissediyor musun?" diye bana takılıyor.

"Her f ı r s a t t a . Seni yıkamayı neden sevdiğimi sanıyorsun?"

Mariya öne doğru eğilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Bunu utanç verici değil de samimi bir hale getirdiğin için teşekkür ederim."

Karımla gözlerimi kilitliyorum. "Aramızdaki şeyler her zaman samimi olacak, *amore mio*."

Bölüm 33

Mariya

Luca, bacaklarımı yastıklara dayayıp kanepede uzandığım yerde ağızıma öpücükler kondurmaya devam ediyor.

"Seni bırakmaktan nefret ediyorum ama adamlarımla görüşmem gerek," diyor dudaklarıma karşı, sonra bana sıkıca sarılıyor.

İşe gitmesi gerektiği için kendini kötü hissetmesinden hoşlanmıyorum ve onu rahatlatmaya çalışıyorum, "Annem burada. Ben iyi olacağım."

"Hâlâ." Boynuma daha fazla öpücük konduruyor, sonra derin bir nefes alıyor. "Parfümüne bayılıyorum."

"Öyle olsa iyi olur. Pahalı bir şey," diye kıkırdıyorum.

Parmaklarımı çenesindeki koyu renkli kirli sakalda gezdirerek son bir tatlı öpücüğün tadını çıkarıyorum.

"Bana her otuz dakikada bir kalp emojiği gönder ki iyi olduğunu bileyim" diye emrediyor.

"Evet efendim," diye takılıyorum ona.

Gözleri üzerimde kararıyor. "Beni zorlama. Annem burada."

"Oops."

Luca'nın asansöre doğru yürümesini izliyorum ve kapılar aramızda kapanana kadar onunla göz teması kuruyorum.

"Burası sıcak olduğu için mi klima çalışıyor?" Annem kahve yaptığı mutfaktan bana takılıyor.

Bardakları oturma odasına taşıyor ve diğer koltuğa oturmadan önce bir tanesini bana uzatıyor. "Dökül bakalım."

Luca'nın bana aşkını ilan etmesinden bu yana hissettirdiği mutluluk sesimden anlaşılıyor. "Evlilik feshi olmayacak."

Annemin dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Luca, yeminlerimizi tazeleyebilmemiz için bir düğün planlamamı istiyor."

Annemin kaşları havaya kalktı. "Bu çok hoş bir fikir." "Yani yapmamız gereken bir sürü planlama var."

Kahvesinden biraz içtikten sonra "Düğün ne zaman?" diye soruyor.

"Koridorda yürüyebildiğim anda," diye mırıldandım. "Kesinlikle alçı çıktıktan sonra."

"Bu bize üç ay verir, aşağı yukarı bir hafta." Annem çantasından telefonunu çıkardı. "Bu çok fazla bir zaman değıl. Plan yapmaya başlasak iyi olur."

Ayağı kalkıp arkama oturuyor ve ikimiz de telefonuna bakabilelim diye göğsüne yaslanmama izin veriyor.

"Siyah bir gelinlik istiyorum."

Ben "İşte bu!" diye bağırana kadar yüzlerce elbiseye bakıyoruz.

Annem fotoğrafı büyütüyor, ardından açıklamayı okuyor: "Yumuşaklığın ve dramın timsali, dantelli detay vücudu vurguluyor." Nefes aldığını hissediyorum. "Ne kadar da derin bir yaka."

"Sadece küçük bir göğüs dekoltesi." Elbisenin eteğini gösteriyorum. "Siyah dantelin arasından parıldayan altın rengini seviyorum."

"İstediğın bu mu?"

"Evet." Ona asla hayır diyemeyeceği sevimli yüzümü göstermek için başımı arkaya yatırıyorum.

Annem bana kıkırdıyor. "Bebeğim ne isterse, onu alır."

"Teşekkür ederim, *Mami*."

"Dekor için hangi renkleri istiyorsunuz?"

"Siyah ve pembe altın."

Aynı renk şemasına sahip düğünleri arıyor ve fikir edinmek için sonsuz sayıda görsele bakma sürecini tekrarlıyoruz.

Eski telefonumu kazada kaybettiğim için Luca'nın bana aldığı yeni telefon, kanepesle benim aramda sıkıştığı yerden çalmaya başlıyor. Çıkarıp fısıldıyorum, "Oops." Hemen cevap veriyorum, "Üzgünüm bebeğim. Düğünümüzü planlamaya dalmışım."

"Kalbim," diye nefes alıyor.

"Çok fazla endişeleniyorsun. Evde annemle birlikte güvendedim ve binanın içinde ve çevresinde yarım bir ordu var."

"Söz konusu sen olduğunda çok fazla diye bir şey yoktur."

Kalbim eriyor.

Asansörler açılır ve babam içeri girer. "Babam geldi. Şimdi gerçekten rahatlayabilirsin. Kimse onu geçemeyecek."

"Tanrıya şükür," diye mırıldanıyor Luca. "Nasıl hissediyorsun? Ağrın ne düzeyde?"

"Kendimi iyi hissediyorum ve saat dörtte.

Tamamen idare edilebilir." "İhtiyacın olursa beni ara."

"Yapacağım."

"Seni seviyorum,
amore mio." "Ben de
seni seviyorum."

Telefon görüşmesini sonlandırıyorum ve eğilip alnımdan öptükten sonra bir öpücük de annemin dudaklarına konduran babama gülümsüyorum.

"Kadınlarım ne yapıyor?" diye soruyor otururken. "Bir düğün planlıyoruz," diye bilgi veriyor annem.

Babamın kaşları havaya kalktı. "Öyle mi?"

"Evet." Ona en tatlı gülümsememi veriyorum.
"Yeminlerimizi yeniliyoruz."

"Hmm..." Babam bana sert bir bakış atar gibi yaptıktan sonra "Hayatının geri kalanını Luca ile geçirmek istediğine emin misin?" diye sordu.

Sesimde hiç tereddüt yok. "Tüm kalbimle." Babam başını salladı, sonra dedi ki, "Sen mutlu olduğun sürece, *printsessa*, istediğin her şeyi alabilirsin."

"Babama elbiseyi göster, *Mami*."

Annem kaydettiğı görüntüyü geri alır, sonra telefonu babama verir.

Bir süre bakıyor ve sonra mırıldanıyor: "Bu bir ton göğüs dekoltesi."

"Ben de öyle dedim," diye ekliyor annem.

"Peki, V yakayı bu kadar aşağıya sarkıtmayacağım."

Babam cihazı anneme geri verir. "Yapmasan iyi edersin. Eğer bunu bana yapmaya kalkarsan seni ceketime sararım."

"Çok aşırı korumacı," diye şakacı bir şekilde homurdanıyorum.

"Tabii ki." Babam ayağa kalkıyor, sonra soruyor: "Burada yemek var mı?"

"Luca dün gece Alfredo yaptı. Artıklar buzdolabında."

"Bakalım yemekleri kızım için yeterince iyi mi?"

Annem ve ben düğün için fikirlere göz atmaya devam ederken, babam tüm yemek artıklarını mideye indiriyor ve sonra dairenin içinde dolaşıyor.

Anneme "Pembe altın masa örtüleri üzerindeki siyah tabakları seviyorum," diyorum.

"Ben de öyle. Renkler daha çok göze çarpıyor."

Babam oturma odasına geri dönüyor ve elini usulca sol bacağımdaki alçıya sürterek pencerenin önünde duruyor, keskin bakışları yolun karşısındaki tüm binaları tarıyor.

"Luca zaten tüm binaları kontrol ettirdi," diyorum.

"Hmm..."

"Ve binamızın çatısında bir keskin nişancı var." "Hmm..."

"Baba, burada
güvendeyim."

"Biliyorum."

Bu da her şeyi kendi kontrol ettiği anlamına geliyor.

"Ooh," diye cıvıldıyor annem, dikkatimi tekrar telefona çekiyor. "Siyah güllere ve altın sarısı bebek nefesine bayıldım."

"Bu çok güzel," diye katılıyorum. "Ekran görüntüsü al."

Ailemle birlikte eğlenirken hayalimdeki düğün
şekillenmeye başlıyor.

Düğün günümüz için sabırsızlanıyorum çünkü alçıyı
çıkaracağım ve hareket kabiliyetimi geri k a z a n a c a ğ ı m
anlamına geliyor.

Ve babam benimle koridorda yürüyecek.

Bölüm 34

Luca

Aleksey Amca'nın Mariya ile olan konuşmasını duyduktan sonra biraz rahatlıyorum çünkü onu hiçbir şey geçemeyecek.

Alexei Amca ve Demitri Amca, ben bizden sadece on beş dakika uzaklıkta olan tehdidin icabına bakana kadar Mariya'ya göz kulak olacaklar.

Geçtiğimiz iki hafta içinde, Mariya'ya saldıran adamların Erand Kastrati tarafından gönderildiğini öğrendik - iki puştan daha yaşlı ve görünüşe göre daha aptal olanı. Los Angeles'taki iki başarısız girişimin ardından, aptal herif ölmeleri için daha fazla adam gönderdi.

Şu anda Pasadena şehir merkezine yakın bir evde ördek gibi oturuyorlar.

Silahlarımızı kontrol etmek ve zırhlı yeleklerimizi giymekle meşgulüz. Diğer adamlar kimin daha çok insan öldüreceğine dair şakalaşırken, benim aklım başka yeni gelişmelere gidiyor.

Yeraltı kanallarında Mariya'nın da en az ailesi kadar tehlikeli olduğu söylentisi hızla yayıldı. Suç dünyasında hızla saygınlık kazanıyor.

Vurulmadan önce, sadece Alexei Koslov'un şımarık kızı olarak görülüyordu, ama şimdi kendi adına bir isim yaptı.

Umarım bu, kimsenin ona tekrar saldırmaya çalışmayacağı anlamına gelir.

Ayrıca Viktor'a benimle evli olduğu haberini yaydıldım. Dışarıdaki her uygun sikicinin bilmesini istiyorum

Mariya benim karım.

"Hazır mısın?" Viktor soruyor. Belinde iki şok bombası, sağ elinde bir hafif makineli tüfek ve sol elinde en sevdiği Glock var.

"Bu sefer adamlardan birini canlı bırak," diye hatırlatıyorum ona. "Evet, evet."

Yola çıkmaya hazır olan Nikolas, Liam ve Gabriel'e bakıyorum. Üçünün arasında, eşlerini koruyan bir ordu var.

"Kulaklıkları kontrol edin," diye talimat veriyorum. Herkes başını salladığında, Heckler & Koch'umu arkama itip hafif makineli tüfeği ve Baretta'yı alıyorum. "Hadi biraz hamamböceği öldürelim."

Ofis binamızdan ayrıldık ve bir konvoy oluşturarak Pasadena'ya kadar olan kısa mesafeyi kat ettik.

Tipik bir banliyö evinin önünde gıcırdayan lastiklerle dururken gizlice yaklaştırmaya zahmet etmiyoruz. G-Wagon'dan atlayarak ön kapıya doğru koşarken arkamda kimin olduğunu kontrol etmek zorunda olmadığımı biliyorum, diğer adamların arkamı kolladığını biliyorum.

Silahımın namlusunu ön kapıya doğrulttuğum anda Viktor'un, bir şerefsizin kaçma ihtimaline karşı evin yanından arka girişe doğru ilerlediğini fark ediyorum.

Tetiği çekip kilidi patlatıyorum. Kapı açılırken ahşap titriyor ve gıcırıyor. Hafif makineli tüfeğin kayışı göğsümden sarkarken, iki kolumu da kaldırıyorum ve eve gizlice girerken Baretta'yı önümde sabit tutuyorum.

Arka tarafta bir yerden silah sesleri duyulur, ardından kulaklıktan Viktor'un sesi gelir. *'İçerideyim. İki kişi vuruldu.'*

"Hepsini öldürme," diye tekrar hatırlatıyorum. "Peki efendim," diye kıkırdıyor.

Bir adam kapı aralığında kendini kısmen teşhir ediyor, vücudunun sadece sağ tarafı görünüyor. Biri kalçasına, diğeri omzuna olmak üzere iki el ateş ettim. Kapı pervazına doğru sendeledi ve sonra kışına doğru kaydı.

Sol eliyle silahına uzandığında bir el daha ateş ettim. Elini parçalayan kurşunun acısıyla ağlarken, silahını tekmeleyerek uzaklaştırıyorum.

Nikolas, Liam ve Gabriel evin geri kalanını aramak için yanımdan geçerken ben de o pisliğin önünde çömelıyorum.

"Çok kan kaybediyorsun," diye mırıldandım.

Başını kapının pervazına yaslıyor ve yüz hatları acıyla gerilmiş olmasına rağmen vurdumduymaz görünmeye çalışıyor.

"Kastrati nerede?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı.

Silahımın namlusunu alnına dayadım. "Kastrati nerede?"

Herif benimle göz göze geldi. "Siktir git."

Tetiği çektim ve çenesi göğsüne düşerken ayağa kalktım ve konuşacağını umduğum bir sonraki Arnavut piçini aramaya devam ettim.

Viktor kapı aralığından giriyor, cesede şöyle bir bakıyor ve başını bana doğru sallıyor. "Ve benim öldürmeye iznim yok. Bu hiç adil değil."

Kıkırdıyorum ve onun yanından geçerken Viktor arkamda pozisyon alıyor. Her adımına eşlik etmesiyle, tek vücut gibi hareket ediyoruz.

Nikolas ve diğerlerinin merdivenlerden yukarı çıktığını görünce oturma odasına giriyorum. Boş yemek kapları her yere saçılmıştı.

"Görünüşe göre öğle yemeğini böldük," diyorum dökülen bir kutu kızarmış pilavı tekmeleyerek yoldan çekerken.

"Bana sorarsanız son yemek berbattı," diye mırıldandı Viktor.

Üst kattan silah sesleri duyuyoruz, sonra yemek odasının olduğu yönden kurşunlar uçuşuyor. Viktor'u kanepenin arkasına itiyorum ve kıcı yere saçılmış pirincin içine düşüyor.

"Bu tarafa doğru tekmelemeliydin," diye yakınıyor, arkasına saklandığımız kanepeye bir kurşun spreyi çarparken.

"Evet, sadece birkaç saniye sonra kıcının içinde oturacağını biliyordum."

"Bunlar bezelye mi? O boku kim yer ki?"

"Odaklan," diye kıkırdıyorum.

"Tamam." Çömelve pozisyonuna geçiyor, sonra parmaklarımla işaret ediyorum, '*Üç. İki. Bir.*'

Dart atıp Arnavutlara ateş açıyoruz. Yan yana ilerliyoruz, askerler birbiri ardına bize ateş etmeye çalışıyor.

Yemek odasına girer girmez Viktor iki adamı indiriyor, ben de üçüncüsünü dizinden vurup kıcını fayans zemine düşürüyorum.

Hızla bileğine basıyorum, sonra çömelip silahı elinden çekiyorum. Silahı yana fırlatıp namluyu herifin aletine dayıyorum. "Bunu tekrar deneyelim. Kastrati nerede?"

"Bekle! Bekle!" diye panikliyor, gözleri leğen kemiğine yapışmış.

Viktor, hâlâ saklanan ve saldırmaya karar veren biri olması ihtimaline karşı nöbet tutuyor.

"Üst kat temizlendi," dediğini duyuyorum Nikolas'ın. "Senin için kadın yok Viktor."

"Siktir git," diye homurdanan Viktor diğer adamların kıkırdamasına neden oluyor. Öfkesini Arnavut'tan çıkarıyor ve herifin vurulmuş dizini tekmeliyor. "Seni hayatta tutmaya değmeyeceğine karar vermeden önce konuşmaya başla."

Sabırım tükeniyor, "Kastrati nerede?" diye bağıryorum.

"Bükreş!" Adamın nefes alış veriş hızlandı. "O Bükreş'te. Bükreş."

"Adres," diye soruyorum.

Herif anlamadığım bir şeyler geveliyor ama Viktor anlamış gibi görünüyor çünkü "Anladım" diye mırıldanıyor. Yirmi bir yaşından büyük olmayan dehşete düşmüş adamın yanına çömeliyor. "Onunla ne yapacağız?"

"Bırak onu," diyorum.

Bu komut Viktor'un bana kuşkulu bir bakış atmasına neden oldu. Nikolas ve diğerleri Arnavut'u izlerken ona yemek odasından çıkmasını işaret ediyorum.

"Sen ciddi misin?" Viktor duyma mesafesinden çıktığımızda soruyor. "Evet. Herifin gitmesine izin vereceğiz ve izini süreceğiz."

Viktor başını sallar ve mırıldanır: "Eğer benim gözetimimden kaçarsa, bu senin suçun."

Bir kahkaha patlattım. "Sanki senden bir şey kaçıyor da." Arnavut'un Viktor'u atlatmasına imkân yok. Adam yarı tazi.

Yemek odasına geri döndüğümde Viktor'un Arnavut'un birkaç fotoğrafını çekmesini ve izini daha kolay sürebilmek için cüzdanını kontrol etmesini bekliyorum. "Kreshnik Xhelilaj. Bu lanet olası bir ağız dolusu," diyor Viktor.

Arnavut'a ayağa kalkmasını işaret ediyorum, sonra da kapıya doğru başımı sallıyorum. "Git."

Yavaşça çıkışa doğru topallayarak ilerlerken bana temkinli bir bakış atıyor.

"Fikrimi değiştirmeden önce!" Gözümün önünden kaybolmasını isteyerek bağıriyorum.

Korkmuş bir geyik gibi uzaklaşır. "Hadi buradan gidelim," diye mırıldanıyor Nikolas.

"Bükreş'e mi gidiyoruz?" Evden çıkarken Liam soruyor.

G-Wagon'un şoför kapısını açarken, "Hayır, eşlerinizi alıp eve gidiyorsunuz," diyorum. "Bundan sonrasını Viktor ve ben halledeceğiz."

"Emin misin?" Gabriel sorar. "Evet. Sana ihtiyacım olursa ararım."

Hepimiz kendi araçlarımıza binip ofise geri dönüyoruz.

Viktor saldırının heyecanıyla iç çeker ve sonra şöyle der: "Cuma günü bir sevkiyatımız var ve yeni bir

silah tüccarıyla buluşacağız. Peru'ya mı uçuyoruz, yoksa o buraya mı geliyor?"

"Ona gitsek daha iyi olur. Modifiye edilmiş bir Heckler & Koch ile gümrükten geçebileceğini sanmıyorum," diye mırıldandım. "Ayrıca, çalıştığı yeri de görmek istiyorum."

Viktor bana baktı. "İyi fikir."

İçimi çektim. "Tinaj'la başa çıkmadan önce savaşı Kastrati'ye taşımamız gerekecek." Kaşlarımı çatıyorum ve Viktor'a bakıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, Tinaj'ın var olmadığını düşünmeye başlıyorum. Ondan hiçbir iz yok."

"Emin değilim." Bu Viktor için nadir söylenen bir şey. "Ama öğreneceğim."

Bölüm 35

Mariya

Dr. West'in ofisinde otururken, içim çıldırırken dışımda sakin kalmaya çalışıyorum.

Gözlerim sağ elime kilitlendi. Yara iziyle başa çıkabilirim.

Tanrım.

Serçe ve yüzük parmağımın işlevini kaybettim ve fizyoterapinin hiçbir faydası olmadı. Sonsuza kadar hafifçe bükülmüş bir pozisyonda kaldılar.

"Şanslıyız. En azından elinizin yüzde seksen fonksiyonu var." Dr. West öyle diyor.

Başımı sallıyorum, delme sesi neredeyse onun sesini bastırıyor. Bu sesi zihnimin en derin köşesine itiyorum, böylece o bana yaram tamamen iyileşene kadar ona nasıl bakacağıma dair talimatlar verirken odaklanabiliyorum.

İşi biter bitmez, "Teşekkür ederim." diyorum. Luca'ya bakıyorum. "Hadi gidelim."

Şimdi.

Çıkarın beni buradan.

Luca Dr. West'in elini sıkar ve tekerlekli sandalyeyi ofisten dışarı itmeden önce ona teşekkür eder.

Daha hızlı.

Koridor çok uzun, tepedeki ışıklar çok parlak geliyor.

Gözlerimi kapatarak kendimi okyanusta süzülürken hayal ediyorum, dalgalar bedenimi hafifçe sallıyor.

Nefes al.

Beş saniye bekleyin.

Nefes verin.

Etrafımdaki sesleri engellemek için elimden geleni yaparak işlemi tekrarlıyorum.

"Mariya?"

Luca'nın elini yanağımda hissediyorum ve gözlerimi onun endişeli bakışlarına açıyorum.

Yavaşça titreyen elime bakıyorum. Dikişlerin alındığı yerdeki şişmiş deri dikkatimi çekmiyor. Parmaklarıma bakıyorum, hareket etmelerini istiyorum.

Sadece üçü kıvrır ve düzeltir, diğer ikisi hiçbir şey yapmaz.

Kanım hala onlara akıyor.

Açık mavi tırnak cilası dökülmüş ve tırnaklarımın kesilmesi gerekiyor.

Artık bedenimin bir parçası değiller.

Beynim onlarla bağlantı kuramıyor. "*Amore mio?*"

Gözlerimi Luca'nın yüzüne dikiyorum ve Tanrı bilir bu gücü nereden buluyorum ama bir şekilde ona gülümsüyorum. "Hadi eve gidelim."

G-Wagon'un yanındayız ama Luca hareket etmiyor. Önümde çömelmiş duruyor, endişeli bakışları yüzümü tarıyor.

"Konuş benimle."

"Ben iyiyim." Sesimde hiçbir sıkıntı belirtisi yok.

Göğsümde savaşı kaotik duygulardan eser yoktu.

Daha önce hiçbir şey kaybetmemiştim. Parmaklarımın kaybını nasıl karşılayacağımı bilmiyorum.

Luca sağ elimi tutuyor ve ben kendimi durduramadan elimi ondan çekiyorum. Elimi göğsüme bastırıyorum, sanki hayatımda kalan tek fonksiyonumu koruyormuşum gibi.

"Bebeğim," diye mırıldanıyor. Ayağa kalkıyor, yolcu kapısını açıyor ve beni tekerlekli sandalyeden kaldırıyor. Dikkatlice koltuğa yerleştirildim.

Luca yüzümü çerçeveleyerek beni ona bakmaya zorluyor. "Ben buradayım. Şu anda güçlü olmak zorunda değilsin."

İyiyim kelimesi dilimin ucunda ama söyleyemiyorum.

Zihnim bana bundan daha güçlü olduğumu söylüyor ama kalbim parmaklarımı kaybettiğim için ağlıyor.

Dudaklarım ayrılıyor ve derin bir nefes almaya çalışıyorum.

Bir hıçkırık kaçıyor, sol kolum Luca'nın beline dolanıyor ve gömleğini kavırıyor. Yüzümü kurtarıyorum ve boynunun kıvrımlarına gömüyorum.

Bedenim titrerken ve hıçkırıklarım serbest kalırken gururum yok oluyor.

Luca'nın kolları beni sarıyor ve ben kırılırken beni göğsüne bastırıyor.

Ivan ve Lev'in yasını tutuyorum. İşkence görürken hissettiğim korkuyu ruhumdan temizliyorum. Yaşadığım kaybı atlatmama yardım etmesi için Luca'nın kollarından güç alıyorum.

Boynuma ve omzuma öpücükler yağıdırıyor. "Seni yakaladım. Bırak çıksın."

"Ben... zayıf olmaktan... nefret ediyorum," diye hıçkırıyorum tenine karşı.

"Zayıf değilsin bebeğim. Sadece her şeyi sindirirken bana yaslanıyorsun." Eli sırtımda aşağı yukarı geziniyor ve bu rahatlatıcı bir his veriyor. "Cehennemî yaşadın ve her şeyi içine attığın için endişelenmeye başlamıştım."

Biraz sakinleşince geri çekilip sol elimin tersiyle gözyaşlarımı siliyorum, sağ elim hâlâ göğsümde.

"Onları hissedemiyorum," diye sızlanıyorum, çenem titriyor. "Onları görüyorum ama sanki orada değiller."

Luca elimi göğsümden çekip uyuşmuş parmaklarıma bir öpücük konduruyor. "Çok özür dilerim, *amore mio*."

Etrafım dünyanın en güçlü kadın ve erkekleriyle çevrili ama bu gücün hiçbirî bana parmaklarımı geri veremez.

Bu ayıltıcı bir düşünce.

Ben de sıradan bir insanım ve her zaman düşündüğüm gibi yenilmez bir prenses değilim.

Ruhum kendine acıma ve depresyon yoluna girmeyi reddediyor. Tıpkı matkap ucu elimi deldiğinde olduğu gibi, içimde bir şeyler değişiyor ve damarlarımdan güç akıyor.

Çok daha fazlasını kaybedebilirdim. Bacağım hâlâ yerinde ve iyileşir iyileşmez tekrar yürüyeceğim.

Hâlâ sağ elimi kullanabiliyorum. Eskisi kadar zarif görünmeyebilir ama üstesinden geleceğim.

Çenemi kaldırarak gözyaşlarımı yutuyorum. "Ben iyiyim."
Luca'nın gözleri yüzümü tarıyor, sonra başını sallıyor.
Huşu yüz hatlarını sıkılaştırıyor. "Ne kadar inanılmaz
olduğın hakkında bir fikrin var mı?"

Omzumu silkiyorum. "Ya sineye çekip ilerleyeceğim ya da
depresyona gireceğim. Şükredecek çok şeyim var, o yüzden
buna odaklanmayı seçiyorum."

Luca ağzıma sert bir öpücük konduruyor, saygısı ve
sevgisi etrafımı sarıyor ve beni çok daha güçlü kılıyor.

"Tanrım, seni çok seviyorum, Mariya Cotroni."

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Bunu unutmuşum.
Evlilik soyadıma alışmak için zamanım olmadı."

Luca emniyet kemerini göğsümün üzerinden çekip
takmadan önce bana bir öpücük daha veriyor. Yüzümü
görebilmek için geri çekilirken, "İlerisi için söylüyorum,"
diyor, "Duygularını benden saklama. Bana yaslanırken
kendini rahat hissetmeni istiyorum. Biz bir takımız."

"Tamam."

Hâlâ orada olduklarını kendime hatırlatmak için sol
başparmağımı uyuşmuş parmaklarımın üzerinde
gezdiriyorum. İşlevim olmayabilir ama en azından hâlâ
oradalar.

Bölüm 36

Luca

Mariya'yı kanepeye yerleştiriyorum ve bacağının yastıklarının üzerinde rahatça durduğundan emin oluyorum.

"Erken bir akşam yemeği hazırlayacağım. Tamam mı?"

O başını sallar, çeker onu Telefon Dışarı, ve görünüyor düğün görüntüleri aracılığıyla.

"Planlama nasıl gidiyor?" Mutfığa doğru yürürken sordum.

"Güzel. Annem elbiseyi önümüzdeki üç ay içinde dikebilecek bir tasarımcı buldu."

Buzdolabını açarken kaşlarım havaya kalktı. "Hangi elbiseyi istediğine çoktan karar verdin mi?"

"Evet ve buna bayılacaksın."

İki antrikot bifteği tezgâhın üzerine bırakıp ambalajı açarken Mariya'ya bakıyorum.

İyi görünüyor ama ben hala endişeliyim. Her şeyi içine mi atıyor yoksa süper kadın mı emin değilim.

Onu izlediğimi fark ediyor ve gülümsüyor. "Ben gerçekten iyiyim. Endişelenecek bir şey yok. Tabii beni yakında beslemezsən."

Süper kadın o zaman.

Panik atak geçirip ağladığında aslında rahatlamıştım. Kimse onun yaşadıklarını yaşayıp da yıkılmadan duramaz.

Ama öğrendiğim bir şey varsa o da Mariya'nın kolay kolay ağlamadığı. Bunu bir zayıflık olarak görmesinden nefret ediyorum çünkü öyle değil.

Evlenmeden önce tanıdığımı sandığım Mariya ile şimdi tanıdığım Mariya farklı insanlar. Şımarık bir sosyetik gibi görünür, ama sizi içine aldığı anda kendine güvenen, güçlü bir kadın olduğunu görürsünüz.

Benim küçük dinamitim.

Onun için özel bir şey yapmak isteyerek, "Yapmayı en çok sevdiğin şey nedir?" diye sordum.

"Alışveriş." Gözleri telefonuna yapışmış, düğünümüzü planlarken yüzünde bir heyecan parıltısı var.

"Sadece alışveriş mi?"

"Evet. Senin için üzgünüm ama lüks yaşamı seven bir karın var."

Kollarımı dirseklerime kadar kıvrırken kıkırdıyorum. "Benim için fark etmez."

Biftekleri ince dilimler halinde kesip zeytinyağı ve sarımsakla tavada kızartıyorum. Biraz İtalyan otu ekliyorum ve sebzeleri durularken eti suyunda pişmeye bırakıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Mariya soruyor, sesi farklı geliyor.

Dikkatimi ona çeviriyorum ve kızarmış yanaklarını görünce soruyorum: "İyi misin? Ateşin var mı?"

"Hayır. Ben

iyiyim." "Acı mı?"

"Hayır."

"Yüzün neden kızardı?"

"Seni yemek yaparken izlemekten tahrik oluyorum," diye itiraf ediyor gözünü kırpmadan. "Kollarını sıvamana bayılıyorum."

"Öyle mi?" Ona sırtıyorum. "Kızartma yapmanın seni tahrik edeceğini bilseydim, çok daha önce yapardım."

Gazı kapatıyorum ve ellerimi duruluyorum. Kurularken Mariya'ya bir bakış fırlatıyorum. "Başka bir gösteri ister misin bebeğim?" "Hmm..." Alt dudağını dişlerinin arasında çekiştiriyor.

"Hayır, beni boşaltmanı istiyorum."

Tanrım. Bu kadar açık sözlü olmasına bayılıyorum. Ondan bilgi koparmaya gerek yok.

Kanepenin yanında durana kadar yavaşça yaklaşıyorum. "Orgazm olmak istediğine emin misin?" Kaburgalarını işaret ediyorum.

"İyiler. Zaten bir ay oldu. Temizlenmesi gereken örümcek ağlarım var."

Kadınım için soyunurken acele etmiyorum, arzunun gözlerini karartmasını izliyorum.

Onun önünde çıırılçıplak kaldığımda dudaklarını yalıyor. "Yaklaş ve üzerime çık."

Sağ dizimi Mariya ile kanepenin arasındaki boşluğa bastırıyorum ve bir elimi başının üstündeki kolçağa koyuyorum. Sikim yüzüne birkaç santim uzaklıkta.

"Seni daha fazla tatmak için can atıyordum," diye mırıldanıyor. Dudakları ayrılıyor ve yavaşça ağzının sıcaklığına doğru itiyorum.

Lanet olsun.

Sikim onun diline karşı sarsılırken gözlerimiz kilitlendi.

Dudaklarının etrafıma sarılmış görüntüsü o kadar erotik ki, uzun süre dayanamayacağımı biliyorum.

Mariya'nın sol eli kıcıımı kavırıyor ve başını hafifçe geriye eğiyor. Beni daha derine emmeden hemen önce dili hassas tenimin etrafında dönüyor.

İleri doğru itiyorum ve boğazının arkasına vurduğumda kadının hiç öğürmüyor. Burnundan nefes alıyor, şehvet dolu gözlerle her hareketimi izliyor.

Kanepeyi daha sıkı kavırıyorum ve boğazını sikene kadar her biri daha derine inecek şekilde itmeye başlıyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, taşaklarım gerilirken nefesim kesiliyor. "Sikeyim. Siktir." Kendimi kabzaya kadar gömüyorum, karım her damlamı alırken vücudum sarsılıyor.

Geri çekilirken ağızım onunkine çarpıyor ve sağ bacağının yanında diz çökmeden önce onu anlamsızca öpüyorum. Elbisesini yukarı itiyorum ve külotunu vücudundan yırtıyorum, sonra yüzümü amına gömüyorum.

Mariya bir çığlık atıyor, sol eliyle saçlarımı tutuyor. Klitorisini emerken ve hassas etini ısırırken birkaç telini kopardığını hissediyorum.

Kolumu yaralı bacağının üzerine koyuyorum, onu incitmemeye dikkat ederek üzerine o kadar sert iniyorum ki bir dakika içinde orgazm olmaya başlıyor. Onu rahat bırakmadan, parmağımı içine sokuyorum, zevki uzatmak için onu sertçe okşuyorum.

"Luca," diye ağlıyor. "Aman Tanrım."

Daha fazla saçım dökülüyor, karım vahşi bir kedi gibi yüzümü bacaklarının arasında kilitli tutuyor, ta ki orgazm olana kadar.

Nefesleri kesiliyor, sonra irkiliyor. "Çok iyi, ama ağrı kesiciye ihtiyacım var, hemen."

Hemen ayağa kalktım ve ona iki tabletle birlikte bir bardak su getirdim.

Onları aldıktan sonra, elbisesini düzeltmeden önce karnına bir öpücük konduruyorum. Ona doğru eğilip, "İyi misin?" diye soruyorum.

"Ben iyiden de öteyim," diye gülümsüyor. "Ama bana külot borçlusun. O çifti sevmiştim."

"Sana istediğin kadar külot alırım," diye kıkırdıyorum, sonra ağzını şefkatli bir öpücükle kapıyorum.

"Yemek," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Boxerıma uzandığımda, Mariya "Seni çıplak istiyorum, şef" dedi.

Onunla göz göze geldik. "Sen lanet olası bir ıslak rüyasın." "Biliyorum," diye kıkırdıyor, çok daha mutlu görünüyor.

Mutfağa dönüp yemeği hazırlamayı bitiriyorum. İki tabakla uğraşmadan birini oturma odasına taşıyorum ve Mariya'nın arkasına oturuyorum. Yarı göğsüme yarı kanepeye yaslanıyor.

Çatala bir lokma koyup ağzına götürüyorum. Dudaklarını ayırmasını izliyorum ve onu besliyorum.

Karım elimden yemek yerken, memnuniyet göğsümü dolduruyor.

Bir ısırık alıyorum, sonra ağzımın kenarı kalkarak onu tekrar besliyorum.

Aramızdaki dengeyi seviyorum. Mariya doğrudan ve güçlü biri ama ilişkimizde hiçbir zaman mutlak kontrol için rekabet etmeye çalışmıyor. Bu çok ateşli bir al-ver ilişkisi.

Bu kadının benim için yaratıldığına hiç şüphem yok. O benim her yönden ruh eşim.

Limana yanaştığımda Viktor'un çoktan adamlarla konuşmaya başladığını görüyorum.

G-Wagon'dan indim ve onlara doğru yürüdüm. "Her şey yolunda mı?"

Viktor bana bakıyor. "Evet, sevkiyat yeni geldi. Elden çıkarıyorlar."

"Güzel." Gözlerim işi olabildiğince hızlı bitirmek için canla başla çalışan adamlarımızı tarıyor.

"Doktor randevusu nasıl geçti?" diye soruyor.

"Beklenebileceği kadar iyi. Mariya serçe ve yüzük parmağının işlevini kaybetti."

Viktor bir kaşını kaldırdı. "Bu ilk tahminden daha iyi."

"Evet."

"Ama?"

"İyi idare ediyor." Onunla gözlerimi kilitliyorum. "Biraz fazla iyi."

Viktor omuz silkiyor. "O hep böyleydi. Bir keresinde bisikletten düşmüştü. Kadın çakıl yedi, kafası yarıldı, ayağa kalktı ve sürmeye devam etmek istedi. Alexei Amca çılgına döndü ama kadın sadece küçük bir kesik olduğunu söyleyerek ona dudak büktü." Bir kahkaha attı. "Beş dikiş atılması gerekti."

"Yani her şeyi içine atmıyor mu?"

"Hayır, Mariya her şeyin üstesinden gelir ve yoluna devam eder. Eğer iyi olduğunu söylüyorsa, ciddidir." Omzumu sıkıyor. "Onu kızdırmadığın sürece. O zaman iyi demek, kaçsan iyi olur demektir."

Bir kahkaha attım. "Anlaşıldı."

Sandıklara doğru yürüyoruz. "Kreshnik'in nerede olduğu hakkında beni bilgilendir."

"Son kontrol ettiğimde Almanya'ya inmişti," diyor Viktor. "O zamandan beri hareket etmedi, bu da bana Bükreş hakkında yalan söylediğini düşündürüyor."

"Bu yüzden gitmesine izin verdim." Viktor'a bakıyorum. "Böylece bizi doğruca patronuna götürecekti."

"Evet," diye katılıyor Viktor. "Şerefsizler genç ve aptal. Daireye göz kulak oluyorum ve herhangi bir hareket görürsem size haber vereceğim."

Kayınvalidemin Mariya ile birlikte olduğunu bildiğimden, adamlarımız Nikolas'a teslim edilebilmesi için siparişin doğruluğundan emin olurken ben de önümüzdeki beş saati bazı silahları kontrol ederek geçiriyorum.

Kasaları Kanada'ya giden kamyonların arkasına yüklemeyi bitirdiğimizde Viktor yüksek sesle esniyor. "Kahretsin, uyumam lazım."

"Evine git. Ben burada bitiririm."

"Ev şu anda bir savaş alanı," diye mırıldanıyor, alnında endişeli bir kaş var, ki bu sık rastladığım bir şey değil.

"Rosalie ile sorun mu var?"

Başını sallıyor. "Yemin ederim, her lanet gün benden daha çok nefret ediyormuş gibi hissediyorum."

Sessiz kalıyorum çünkü Viktor durum hakkında ne hissettiğimi biliyor.

Sert bir nefes verir. "Ama ne olursa olsun, ona ulaşmanın bir yolunu bulacağım."

Sırtını sıvazlıyorum, sonra da ilk kamyonun bahçeden ayrılması için işaret veriyorum.

"En azından sevkiyatta her şey yolunda gitti." Dikkatimi tekrar Viktor'a yöneltiyorum. "Gelecek hafta Peru'da toplantı var. Gelebilecek misin?"

"Evet. Toplantı için her şeyi ayarlayacağım."

"Teşekkürler."

Viktor ensesini ovuşturur. "Yarın görüşürüz." "Biraz uyumaya çalış."

"Yapacağım."

Rosalie'yi kilit altında tutma çılgınlığını daha ne kadar sürdüreceğini merak ederek arkadaşımın uzaklaşmasını izliyorum.

Bu senin sorunun değil, Luca.

Son kamyonun gitmesi için işaret ediyorum, sonra da kıcımı kaldırıp eve dönebilmek için aracıma doğru yürüyorum.

Bölüm 37

Mariya

Yalan söylemeyeceğim, geçtiğimiz sekiz hafta uzun ve zor geçti. Bir yandan düğün planlamaya çalışırken bir yandan da bacağımın fizyoterapisi zamanımın çoğunu aldı.

Koltuk değnekleriyle yürümeme izin veriliyor, sağ elim nedeniyle bu bir buçuk öğrenme eğrisiydi, ancak kalıcı yaralanmayla başa çıkmayı öğreniyorum.

Luca hala beni taşımakta ısrar ediyor, ki bu benim için sorun değil çünkü dinlenmek bacağımın iyileşmesine yardımcı oluyor.

Hâlâ orada olsa da, ağrı büyük ölçüde azaldı. İlk iki haftadan çok daha iyi.

Yavaş ama emin adımlarla iyiye gidiyorum ve düğün heyecanı moralimi yüksek tutuyor.

Luca iş yüzünden çok baskı altında. Yine de bir kez bile acısını benden çıkarmadı. Adam bir aziz gibiydi.

Her şeyin ne kadar değiştiğine inanamıyorum.

Evet, travma yaşadım ama Luca'nın beni başından beri sevdiğini öğrenmek ve sonunda kendi duygularım hakkında dürüst olabilmek beni ayakta tutan şey oldu.

Hayallerimin erkeği benim onun tüm dünyası olduğumu söylerken nasıl mutlu olmayabilirim?

Sadece bir ay daha, sonra alçı bacağımdan çıkacak ve babamın yardımıyla koridorda yürüyebileceğim.

Sabırsızlanıyorum.

"Kilometrelerce uzakta görünüyorsun," diye mırıldanıyor Luca, şakağıma bir öpücük kondurarak. "Ne düşünüyorsun?"

"Düğün günümüz," diye sırtıyorum yatakta uzandığım yerden ona.

Saçlarını havluyla kurulamasını izliyorum, gözlerim çıplak göğsünde, sert karın kaslarında ve aşağı sarkan eşofman altının içine doğru inen lezzetli V'sinde geziniyor.

Yüce Tanrım, iyi bir zevkim var.

"Bana böyle bakmaya devam edersen bacağının kırık olduğunu unutabilirim."

"Alçı çıkana kadar ciddi seks yapmayacak mıyız?" Bu fikirden memnun olmadığım için suratımı astım.

Luca yatağa tırmanıyor ve dudaklarıma şefkatli bir öpücük konduruyor. "Seni incitmek istemiyorum, *amore mio*."

"Bacağım neredeyse iyileşti ve artık o kadar da acımıyor." Ona yaratabildiğim en şirin suratı veriyorum. "Lütfen, aşkım."

Ağzının kenarı kalkıyor, gözleri şefkatle ısınıyor. "Bana böyle seslenmen hoşuma gidiyor."

Elimi göğsüne götürerek belirgin kaslarının arasındaki çizgileri takip ediyorum. "Rahat bir pozisyon bulabiliriz."

Kazanacağımı görebiliyorum, bu yüzden "Seninle duygusal bağ kurmaya ihtiyacım var" diye ekliyorum.

Luca alçıma bakıyor, sonra şortumu ve iç çamaşırlarımı çıkartıp bacaklarımı yavaşça açıyor. Aralarında diz çöküyor, bir kolunu sırtıma doluyor ve kalçalarına oturana kadar beni nazikçe çekiyor. Sağ bacağımın hala yastık yığınının üzerinde durduğundan emin olduktan sonra "Bu pozisyon nasıl?" diye soruyor.

Kalçalarımıdaki kaslar geriliyor ama bunu ona söylemeyeceğimden eminim çünkü o zaman bu iş başlamadan biter. "Mükemmel. Tek sorunum senin eşofmanların. Yoluma çıkıyorlar."

Bir kıkırdama çıkarır. "Çok sabırsızsın." "Seni içime almak için mi? Tabii ki."

Midem beklentiyle kasılana kadar gözleri yoğunlaşıyor. "Aşağı bak," diye emrediyor.

Parmaklarının bacaklarımın arasındaki V'nin üzerinde gezinmesini ve başparmağının klitorisimi nasıl okşadığını izliyorum.

Daha önce bir erkeğin bana dokunmasını hiç izlememiştim ve bunda o kadar samimi bir şey var ki, karnım ihtiyaçtan sertçe sıkılıyor.

"Bu benim," diye homurdanıyor, bir parmağını içime sokmadan önce seksimi avuçluyor.

"Çok ateşli," diye inliyorum, bu manzaradan çok keyif alıyorum.

Luca klitorisime masaj yapmakla orta parmağıyla içimi okşamak arasında gidip gelmeye başlıyor. Nefeslerim hızlanıyor ve ellerim omuzlarına yapışıyor, alınlarımız hâlâ birbirine değiyor.

"Sana içimde ihtiyacım var," diye yalvarıyorum, onu hemen şimdi istiyorum. "Lütfen."

Luca eşofmanını aşağı itiyor, siki serbest kalıyor. Kendini tuttuğunda inliyorum çünkü onun kendine dokunduğunu görmek çok tahrik edici.

Kendini bir kez pompalıyor, sıcaklık içimde bir gelgit dalgası gibi akıyor, sonra kendini girişime yerleştiriyor.

Tanrım. Bu çok erotik.

Sert uzunluğunun yarısı içime girene kadar ileri doğru iterken bir inilti kaçıyor içimden. İkimizin de gözleri birleştiğimiz yere kilitlendi.

Luca'nın kolu etrafımda sıkılaşıyor, karın kasları o kadar belirgin ki ağzım sulanıyor.

"Tanrım, Mariya. Yavaş gitmek beni öldürebilir."

Onu inleten bir kıkırdama çıkardım. "Sikimi bir daha böyle sıkarsan, sonum gelmez."

"Benim seks yoksunu zavallı kocam." Ona takılıyorum, ellerim omuzlarını okşuyor ve pazularının üzerinde geziniyor. Parmak uçlarımin altındaki gücünü hissetmekten zevk alıyorum.

"Seks yoksunluğu yılın en hafif tabiridir," diye homurdanıyor, sonra Luca içime öyle sert giriyor ki, yemin ederim yıldızları görüyorum. İçimden bir çığlık kopuyor, beni sonuna kadar gererken sırtım kamburlaşıyor.

"Siktir," diye nefes alıyor alnını tekrar benimkine bastırırken, dudaklarımız usulca birbirine değiyor. "Kahretsin, içinde olmayı özledim."

Onun içimde olmasını özledim. Sadece bedenlerimiz birleştiğinde paylaşabileceğimiz bu yakınlığı.

Tanrım, Luca ile onu ruhumda hissedecek kadar yakınlaşmayı ne kadar da özlemişim.

Luca ensemden bir avuç saçımı tutuyor, sonra çekip tekrar içime giriyor.

İkimiz de inliyoruz, tenlerimizin sürtünme hissi ve onun sikinin bana çok derinden vurması beni delirtiyor.

"Sen kime aitsin?" Luca soruyor, gözleri o kadar yoğun ki vücudumu ürpertiyor

"Sen," diye nefes alıyorum, o tekrar içime girerken bu bir iniltiye dönüşüyor. "Sadece sen."

ekilirken göğsünde bir memnuniyet gümbürtüsü var ve sonra vücudumun her santimini sahiplenerek içime girerken canımı kurtarmak için tutunuyorum.

Agresif, baskın ve her şeyi tüketiyor.

"*Il mio*," diye dudaklarımı törpülüyor, beni çiğ çiğ sikerken kolları beni kendisine hapsediyor.

Bölüm 38

Luca

Etrafta dolanmayı bırakan Viktor ve ben, karanlığın varışımızı gizleyeceğini umarak gün batımından sonra Almanya'ya indik.

Mariya'ya Kastrati'ye saldırma planımdan bahsettiğimde pek hoş karşılamadı. Ama anlıyor. Hafta sonunu onunla geçirdim, ona Alfredo yapmayı öğrettim ve aşk filmleri izledim. Aklını planlanan saldırıdan uzak tutmak ve onu her şeyden çok sevdiğimi göstermek için elimden gelen her şeyi yaptım.

Dün gece bana sarılıp tek parça halinde döneceğime söz vermem için yalvardığında içim parçalandı.

Ona verdiğim sözü tutmayı planlıyorum.

"İyi misin?" Viktor soruyor.

Boktan bir kasabada boktan bir otelde oturmuş son bir kez saldırıyı gözden geçiriyoruz.

"Evet." Son parçayı yerine koyarken Heckler ve Koch'uma bakıyorum. "Sadece dün geceyi düşünüyorum. Mariya her şeye rağmen çok güçlüydü ama benim ayrılmamı iyi karşılayamadı."

"Çünkü seni seviyor. Ona atılan her şeye dayanabilir, yeter ki sevdiği insanlara dokunmayın," diye açıklıyor Viktor.

Ben de öyle düşünmüştüm.

Mariya'yı korkutan pek bir şey yok ama beni kaybetme ihtimali onu felç ediyor. Onu evde böyle bir durumda bırakmak çok üzücü.

İçimi çekerek, "Plana odaklanalım. Bunu berbat edemeyiz."

Marco ve en iyi adamlarımın beklediği küçük yaşam alanına giriyoruz.

"Dinleyin," diyorum. "Viktor bize son bir kez planın üzerinden geçecek."

Herkes yerine yerleşir, tüm dikkatleri Viktor'un bölgenin haritasını yapıştırdığı duvardadır.

Viktor, "Binanın yan taraflarında yangın merdivenleri ve ortada da bir merdiven var," dedi. "Marco, senin grubun ortadaki merdiveni kullanacak, Luca, ben ve diğer adamlar ise yangın merdivenini kullanacağız." İçini çeker. "Tek bir giriş var, o da çok boktan. Kapıyı kırıp herkesi öldüreceğiz. Hayatta kalan olmaz."

Kastrati'nin elde etmeyi başardığımız fotoğrafını gösteriyorum. Yüzünün sadece yandan profilden çekilmiş bir fotoğrafı, boynundaki yara izi adamı tanımlamamız için elimizdeki tek gerçek işaret. "Bu pisliği bana canlı getirene ikramiye vereceğim."

Onu sadece ben öldürebilirim. Adamlarının Mariya'ya yaptıkları için kalbini sökmek istiyorum.

Dikkatimi en güvendiğim adamlarıma yönelttim. "Herkes hazır mı?"

Marco grup adına "Evet," diye cevap verir.

"Güzel. Yola çıkalım," diye emrediyorum.

Bir çift siyah kargo pantolonu ve dar uzun kollu bir gömlek giyerek zırhlı yeleği üzerime geçirdim ve yerine oturttum.

"Bekle," diyor Viktor. Telefonunu çıkarıyor ve fotoğrafımı çekiyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?"

"Sakin ol, bu Mariya için," diye mırıldanıyor görüntüyü ona gönderirken. Birkaç saniye sonra sırtıyor ve bana onun cevabını gösteriyor.

Vay anasını. Erkeğime bakan her kadını vurursun.

"Bu kadar dalga geçmek yeter," diye kıkırdıyorum. "Hadi gidelim."

Kasabaya uygun arabalar ayarladık, böylece göze batmayacağız. Kapıdan içeri girdiğimizde piçlerin yüzündeki şaşkın ifadeyi görmek istiyorum.

Hız sınırına uyuyorum, gözlerim önümdeki yolun her santimini tarıyor. Kastrati'nin saklandığı sokağın karşısındaki apartmanın park alanına girdiğimde motoru kapatıyorum. Ucuz arabadan iniyorum ve ikinci kata gelişigüzel bir bakış atıyorum.

Küçük bir pencereden ışık sızıyor ve odanın dışında hiç kimse yok.

"Gidelim," diyorum kulaklığıma.

Viktor arabadan iniyor, kapıyı çarparak kapatıyor, sonra yolun karşısına geçip Kastrati'nin oturduğu apartmanın yanındaki ara sokağa dalıyoruz.

Zıplıyorum ve yangın merdivenini tutup aşağı çekiyorum. Tüm adamların arkamda toplandığından emin olduğumda, iki Heckler & Koch'u arkamdan çekerek merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Parmaklarım oymalı kabzaların etrafında esniyor, silahlar yirmi birinci yaş günüm için babamın hediyesi. Onları sadece özel günlerde kullanıyorum.

İkinci kata ulaştığımızda, koridorda sürünmeden önce Viktor ve adamlarımın bana katılmasını bekliyorum.

"*Yerinde,*" Marco'nun sesi kulaklıktan geliyor.

Kapıya yaklaşırken "Kaçmayı başaran herkesi öldürün," diye talimat veriyorum. Marco ve adamları arkamızı koruyacak, böylece işi hallederken sürpriz bir saldırı konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak.

Kapının önünde pozisyon alıyorum ve silahımın namlusunu kilide doğrultuyorum.

Kalp atışlarım yavaşlıyor ve ateş ederken tüm dikkatimi göreve veriyorum. Kapıyı tekmeleyerek açtım ve içeri daldım.

İki kolumu da kaldırarak mutfak masasında oturan iki adama doğru iki kurşun gönderiyorum. İlk adam yere düşerken iskambil kâğıtları etrafa saçılıyor; boynundan vurulan adam kendi kanında boğuluyor, ikincisi ise kafasına isabet eden kurşunla yere yığılıyor.

"Gösteriş yapıyorsun," diye mırıldanıyor Viktor, yanımdan geçip giderken. Altı Arnavut ve bizim aramızda silah sesleri patlıyor.

Bir yatak odasına girdiğimde, bir adam makineli tüfeğinin arkasıyla pencereyi kırıyor ve dışarı atıyor. Hiç düşünmeden ileri atıldım. Sadece bir saniye baktım.

Pencereden dışarı bakıyorum ve adamın aşağıdaki havuza atladığını görünce pencere pervazına çıkıp havaya sıçırıyorum.

Dalış hızlı, derin bir nefes çekiyorum, sonra suya sertçe vuruyorum.

Ayaklarım havuzun dibine değdiği anda vücudumu tekrar yüzeye doğru itiyorum. Şerefsizin peşinden yüzerken kollarım suyu yarıyor ve havuzun kenarından kendini yukarı çekmeye çalıştığında bir el ateş ederek sağ kürek kemiğine isabet ettiriyorum.

Bir çığlıkla geriye doğru düşüyor, sonra ben onun üstüne çıkıyorum. Silahlarımı bıraktığımda dibe batıyorlar, ben de sol kolumu herifin boynuna dolayarak onu sığığa doğru sürüklüyorum.

Bir yerlerde çalan müziği, kenarlara vuran suyu ve sert nefeslerimizi duyuyorum.

Şerefsizin elimden kurtulmasına izin veriyorum ve bana döndüğünde yumruğum yüzüne çarpıyor. Parmaklarım boğazına dolanıyor ve Mariya'ya yaptıklarından dolayı içimde biriktirdiğim tüm öfkeyle ona vurmaya başlıyorum.

Parmaklarım derisine batıyor ve soluk borusunu ezme dürtüsü baskın geliyor, ama şerefsiz için hızlı bir ölüm istemediğimden biraz gevşiyorum. Onu suyun altına itmeden önce bir nefes almasına izin veriyorum ve gücünün azalmaya başladığını hissedene kadar orada tutuyorum. Onu tekrar yukarı çekiyorum ve birkaç saniye öksürmesine izin veriyorum.

Viktor havuza doğru yürüyor. "Yardıma ihtiyacım var." "Evet. Kıçını dışarı çıkar."

Arnavut'u tutup sudan çıkarıyor.

Havuzdan çıkıyorum ve daha fazla adamım geldiğinde, "Silahlarım havuzun dibinde" diye mırıldanıyorum.

Elimi askerime uzatıyorum ve o da silahlarımı almak için suya dalmadan önce bana hızlıca bir Glock veriyor.

Viktor'a "Döndür şu pisliği," dedim.

Adamı sırt üstü yatırıyor, boynuna bakıyor ve sonra bana gülümsüyor. "Erand Kastrati ete kemiğe büründü."

Sonunda.

Bölüm 39

Luca

Kastrati'yi rahatsız edilmeyeceğimiz bir alana götürdük.

Boynundan tuttuğum gibi, bırakmadan önce kışını arabadan dışarı çekiyorum.

"Kim olduğumu biliyorsun," diyorum.

Çenesini yukarı kaldırarak bana nefret dolu bir bakış attı ve "Cotroni" diye homurdandı.

"İki seçeneğin var," diyerek hemen işe koyuluyorum. "Bana Tinaj'ı nerede bulacağımı söylersen seni hemen öldürmeyi düşünürüm ya da söylemezsen karıma yaptıklarını sana da yaparım."

Viktor başını sallıyor, belli ki adama verdiğim seçimden memnun değil.

Viktor'la göz göze geldim. *Güven bana, kardeşim.*

Araca yaslanarak başını sallıyor.

Kastrati sırtıyor, sonra kıkırdıyor, "Sana bir şey söyleyeceğimi nereden çıkardın?"

Adama gülümsüyorum, sonra yavaşça başımı sallıyorum. "Viktor, rica etsem matkabı bana uzatır mısın?"

"Benim için zevktir."

Kastrati Viktor ve benim aramda bakışıyor, sonra omzunun üzerinden bakıyor. Muhtemelen bizden kaçıp kaçamayacağını merak ediyordur.

Viktor matkabı bana uzatırken, "İstersen kaçabilirsin. Geceye biraz heyecan katacaktır."

Arnavut'un yüzünde bir panik ifadesi beliriyor, bu da beni tatmin ediyor.

Matkabı çalıştırıyorum, ses dişlerimi sıkmama neden oluyor.

Elini deldiklerinde Mariya'nın duyduğu ses buydu.

Viktor'a başını sallayarak ileri atılır ve Kastrati'nin ayaklarını altından çeker. Piç kurusu kıcının üstüne düşer ve o daha kıpırdayamadan Viktor dizini adamın göğsüne geçirerek onu yere yapıştırır.

"Duydunuz mu bilmiyorum," diyorum adamın yanına çömelirken, "ama karım tam bir baş belasıdır." Kastrati ile gözlerimi kilitliyorum. "Onun hayatta kaldığını sen hayatta kalamazsın."

"Tinaj," diye tükürdü herif. "O Bükreş'te."

Bir kahkaha attım. "Beni ne kadar aptal sanıyorsun?"

"Yemin ederim!"

"Sözün benim için hiçbir şey ifade etmiyor," diye homurdanıyorum ve on iki inçlik matkap ucunu herifin sol kalçasına bastırıyorum. Metal bacağını delerken delme sesi çığlığına karışıyor.

Bu senin için, mia regina.

Elimden geldiğince yavaş bir şekilde matkap ucunu çekiyorum, Viktor'un onu tutmasına karşı mücadele ederken Kastrati'den daha fazla çığlık geliyor.

"Kastrati ismi bana neyi hatırlatıyor biliyor musun?" Viktor'a sordum.

"Evet, aklından geçenleri sevdim," diye kıkırdıyor. "Belki sol testisiyle başlayabilirsin."

Kastrati'yi hadım etmekle alay etmemiz, herifin "Bilmiyorum! Kimse bilmiyor!"

Etrafında dolaşarak sağ elini tuttum ve bileğine basarak onu yere yapıştırdım.

"Aradığım cevap bu değil," diye mırıldanıyorum matkap ucunu avucuna dayayıp derisinde ve kemiğinde acımasızca bir delik açarken.

Gecenin içinde daha fazla çığlık yankılanıyor ve bana "Biraz daha yüksek sesle. Kimse seni duyamaz."

Kastrati bebek gibi hıçkırarak, "Kim olduğunu bilmiyorum," diyor.

"Adamlarınız ona işkence ederken karım bir kez bile ağlamadı. Hatta onları öldürdü." Bileğinden çekilerek Viktor'a onu bırakmasını işaret ettim.

Kastrati'nin kanı vücudunun altındaki çimlere ve kuma sızarken ayağa kalkacak gücü kalmamıştır.

"Bilmiyorum... Bilmiyorum," diye ağlıyor.

Kimse Tinaj hakkında bir şey bilmiyor.

"Beni indirenin Avrupa'yı alacağı anlaşmasına nasıl vardınız?"

"Onunla... St. Monarch'ta... eğitim sırasında... tanıştım."

Gözlerim Viktor'a kayıyor. "Carson Amca'yı ara."

"Eğitime ne zaman katıldın?" diye soruyorum.

"Geçen... yıl," diye soluk soluğa kalıyor. Gözleri bana sabitlenmiş, son nefesi yaklaşıyor. "O... en iyisiydi..."

Siktir.

Cümlesini tamamlayamadan hayatının tükenişini izliyorum.

Viktor Arnavut'un cesedini tekmeliyor. "Zamanlaman berbat!" Sonra da "Selam Carson Amca. Beni özledin mi?"

Geçen yılki açık artırmanın sonuçlarını hatırlamaya çalışırken bir yandan da ölü adama bakıyorum.

Her yıl en iyi erkek ve kadınlar bekçi ve suikastçı olarak eğitilir ve en yüksek teklifi veren onların hizmetlerini alır. Bu yüz yıla yakın bir süredir devam eden bir gelenektir. Alexei Amca, Aziz Monarch'ı önceki sahibi Madam Keller'dan satın aldı ve küçük kardeşi Carson Amca da onun yerine işletiyor.

İtalyan mafyasının başı olarak babamdan görevi devralmadan önce silah, kaçakçılık ve göğüs göğüse dövüş eğitimimi burada aldım.

"Geçen yıl en iyi kimdi?" Viktor'un sorduğunu duyuyorum, sonra kaşlarını çatıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Bojan Pavlović mi? Kim o?"

Viktor telefonu hoparlöre veriyor, böylece Carson Amca'nın söylediklerini duyabiliyorum: "Pavlović Sırp. Onlu yaşlarının sonunda bir Macar sendikasına katıldı, kıt kanaat geçinmekten sıkıldı ve buraya kaydoldu. Bekçi olarak eğitim aldı ve büyük bir potansiyel gösterdi. Zeki biri, bu yüzden onu hafife almayın. Ona yirmi milyonluk bir teklif olmasına rağmen reddetti ve çekip gitti, bu beni şaşırttı. Kendisinden bir daha haber alamadım."

"Teşekkürler Carson Amca," diyor Viktor. "Mariya ve Luca'nın düğününde görüşürüz, değil mi?"

"Evet. Dört gözle bekliyorum."

Arama sona eriyor ve Viktor bana bir kaşını kaldırıyor. "En azından artık kiminle uğraştığımızı biliyoruz."

"Evet." Aslında rahatlamış hissediyorum ve kıkırdıyorum, "Adamın hakkını vermek lazım, zekice bir hamleydi."

"Akıllıca bir hareket neydi?" Viktor bana şaşkın bir bakış atarak soruyor.

"Pavlović, Kastrati'nin beni meşgul etmesine ve yormasına izin vererek ortalıkta görünmüyordu. Muhtemelen dikkatimi dağıtmak için o şerefsizi kandırdı."

"Neden bu konuda mutlu görünüyorsun?" Viktor sorar.

"Pavlović, Carson Amca'nın söylediği kadar iyiyse, o zaman değerli bir rakip ve boyundan büyük işlere kalkışan sümüklü bir çocuk değil." Viktor'un omzunu okşadım. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Matkabı arabanın içine atıyorum, sonra Marco'ya aracı ve cesedi ateşe vermesi için işaret ediyorum.

Viktor'la birlikte bizi özel jetimin beklediği havaalanına götürecek olan cipe doğru yürürken, "En azından artık aramak için doğru isme sahipsin," diyorum.

"Aslında ne öğreneceğimi merak ediyorum."

"Merak hakkında ne derler bilirsin," diye kıkırdıyorum. "Siktir, şimdi de amcığ düşünüyorum."

Bir kahkaha attım. "Hiç şaşırmadım."

Cipe biniyoruz, Viktor direksiyonun arkasına geçiyor ve bizi havaalanına götürürken telefonumu çıkarıp Lorenzo'nun numarasını çeviriyorum.

"Saatin sabahın ikisi olduğunu biliyorsun," diye mırıldandı yardımcım.

"Bu seninle kontrol etmem gereken tek zaman. Almanya'dayım. Dünyanın senin tarafındayken bana ihtiyacın var mı?"

"Hayır, Diego ve ben her şeyi hallettik," diye mırıldanıyor.

"Bana son çeyreğin satış rakamlarını gönderin" diye talimat verdim.

"Bize güvenmiyor musun?"

Kıkırdadım ve şaka yaptım: "Sadece ben yokken ikinizin etrafta dolaşmadığınızdan emin olmak istedim."

"Kırıldım."

Adamın uyumaya devam etmesine izin vermeye karar vererek, "Düğünden sonra evde olacağım" diyorum.

"Sabırsızlanıyorum," diye homurdanıyor. "Bir tatile ihtiyacım var." "Bunu İtalya'ya gittiğimde konuşuruz."

Görüşmeyi sonlandırıyorum ve Lorenzo ile görüştükten sonra kendimi daha iyi hissediyorum, düşüncelerim Pavlović'e dönüyor.

Adam kartlarını doğru oynadı. Muhtemelen beni izleyip hakkımda bir sürü şey öğrenirken biz de tuzağı kovalıyorduk.

Cudos, Pavlović. Cudos.

Ama artık bu kedi fare oyununa bir son vermenin zamanı geldi.

Bölüm 40

Mariya

Annem, Elena Teyzem ve Violet ile dışarıda bir günün tadını çıkarıyorum.

Bunu çok özledim. Evde olmaktan nefret etmiyorum, ama lanet olsun, bir kızın alışveriş zamanına ihtiyacı var.

Özellikle de bu kız.

Violet'in yardımıyla soyunma odasından çıkarken kulaktan kulağa sırtıyorum.

Sadece bir hafta sonra lanet alçı çıkacak. Sabırsızlanıyorum.

Annem ve Elena Teyze konuşmayı kesiyor ve bana bakarken çeneleri düşüyor.

"Muhteşem görünüyorsun Mariya," diye nefes alıyor kayınvalidem.

Annemin yüzü parçalanıyor. "Hayır, *Mami*," diye mırıldanıyorum kollarımı açarken. "Buraya gel."

Annem kollarıma atılıyor ve beni gelinliğimin içinde görmenin verdiği duygusallıkla bana sıkıca sarılıyor.

Elbise olmasını istediğim her şeye sahip. Kadınsı ama belalı. Şık ama seksi. Babamın hatırı için V yakanın çok aşağıya inmesine izin vermedim.

Annem geri çekiliyor ve bana bakarken beni kol mesafesinde tutuyor. "Kesinlikle nefes kesici görünüyorsun, tatlım." "Öyleyim, değil mi?" Ellerim danteli okşarken ışıldıyorum.

"Aynaya gitmeme yardım et."

Annem kolunu belime doluyor ve gelinliğin üzerine basmamaya dikkat ederek gelin butiğindeki küçük podyuma çıkmama yardım ediyor.

Gözlerim çarpıcı elbisenin üzerinde geziniyor, kalbim mutlulukla dolu.

Violet hepimize birer kadeh şampanya doldururken annem ve Elena Teyze fotoğraf çekiyor.

"Luca elbiseye bayılacak," diyor Elena Teyze. "Doğru," diye kıkırdıyorum.

Kürsünün yanına geldi ve "İkinizin evliliği yürütmeye karar vermenize çok sevindim" dedi.

"Harika bir adam yetiştirmişsin Elena Teyze. Ona sahip olduğum için şanslıyım."

Bir elini kalbine bastırıyor ve bana şefkatli bir gülümseme veriyor. "Bana ne zaman anne diyeceksin?"

Gözlerim anneme kayıyor, onu kırıp kırmayacağımdan emin değilim ama o bize el sallıyor. "Elena haklı. Kayınvalidenize hayatınız boyunca amca ve teyze diyemezsiniz."

Anneme minnettar bir gülümseme veriyorum, sonra da kayınvalideme sırtıyorum. "Sanırım bu soruna cevap oldu."

"Şampanya zamanı," diye sesleniyor Violet.

Violet bana bir flüt uzatmadan annem "Gelinlikle olmaz," diyor. Annem soyunma odasına gitmeme ve gelinliğimi çıkarmama yardım ediyor.

Elbiseyi asarken, "Bunu yapabildiğimiz için çok mutluyum," diye mırıldanıyor.

"Ben de." O günkü gezinti için seçtiğim ipek bluz ve eteği hızla giydim.

Annem ve ben soyunma odasından çıktığımızda, şampanya dolu kadehlerimizi alıyoruz.

Violet kadehini kaldırıyor ve "Mariya ve Luca'nın birbirlerini öldrmemelerine, sarhoş olup kadehlerinin dibinde gerçek aşkı bulmalarına" diyor.

"Tanrım, Violet," diye kıkırdıyor annem. "Hatırlat da düğünde konuşımana izin vermeyeyim."

Pasta tadımı için ayrılmadan önce ikilerimizin tadını çıkarırken hepimiz gülüyoruz.

Luca'nın kollarında yüz yüze uzanırken mutlu bir i çekiyorum. "Ne için i çekiyorsun?" diye soruyor parmaklarını fırçalarken

Sırtımdan aşığı ve yukarı.

"Sadece bugünü düşünüyordum. Annelerimiz ve Violet ile çok eğlendim."

"Onlarla biraz zaman geçirdiğine sevindim." Alnıma bir öpücük konduruyor. "Annemi de dahil ettiğin için teşekkür ederim. Ne kadar sevdiğini söylemek için beni aradı."

"Benim için bir zevkti. Onunla vakit geçirmeyi seviyorum." Ona sırtıyorum. "Ona anne dememi istedi."

Yakışıklı yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor. "Ve?"

"Ona anne diyeceğim tabii ki."

Dudaklarının burnuma bir kez daha değmesiyle dllendiriliyorum.

"Violet bugün bir şeyi merak etmeme neden olan bir şey söyledi." Çıplak göğsünde desenler çizmeye ve sağ gagasının etrafında dönmeye başladım. "Doğum günümün olduğu gece sarhoş olmadığını söylemiştin."

Alnında bir çatıklık oluşmaya başlar. "Öyle mi?" "Bana ne olduğunu anlat."

"Sarhoşken aklını kaçırmışsın," diye kıkırdıyor, rahatlamış görünüyor.

"O kısmı herkes biliyor," diye gözlerimi deviriyorum ona. "Gerisini bilmek istiyorum."

Luca sırt üstü yatıyor, kolu omzuma dolanıyor. Yanağımı göğsüne yaslamadan önce rahatlamasını bekliyorum.

Derin bir nefes alıyor, sonra nefesini yavaşça bırakıyor ve şöyle diyor: "Kulüpteyken alkolün etkisiyle cesurlaştın ve bana neden arkadaş olmadığımızı sordun. Aramıza çektiğin çizgi yüzünden olduğunu söyledim -"

Başımı kaldırıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Aramıza bir çizgi çekmedim. O sendin."

Kıkırdamaya başladı. "İkimiz de birbirimiz hakkında yanlış varsayımlarda bulunduk."

"Varsayımlar her şeyin anasıdır" diye mırıldanarak tekrar uzanıyorum.

"Daha fazla katılamazdım." Parmaklarını sırtımda gezdirmeye devam ediyor. "Her neyse, bir şey diğerine yol açtı ve beni öptün."

Kaşlarım yukarı kalktı. "Benim için iyi."

Sözlerime gülerek devam etti. "Yürüyüşe çıktık. Bizim hakkımızda konuşabilmemiz için zihnini yeterince boşaltmayı umuyordum, ama sonra bir şapel gördün, kıcımlı oraya sürükledin ve Elvis'e bizi evlendirmesini emrettin."

"Elvis?"

"Evet. Çok romantikti."

"Eminim öyledir."

"Her neyse," diyor Luca. Çenemi tutuyor ve ona bakmam için yüzümü yukarı kaldırıyor. "Senin çok komik bulduğun bir gangster düğünü yaptık, yeminlerimizi ettik, öpüştük ve otele dönerken sen bayıldın."

"Bir gangster düğünü," diye kestirip attım. "Ciddi misin?"

"Hey, ben Drakula temasını istemiştim ama sen sırf eğlence olsun diye mafya temasını almamızda ısrar ettin."

Bir kahkaha patlattım. "Kahretsin, keşke hatırlayabilseydim." Sonra yüz ifadem ciddileşiyor. "Yeminleriniz neydi?" Gözlerim açılıyor. "Kahretsin, ben sana ne demiştim?"

Luca yüzünde geniş bir gülümsemeyle, "Hayatını kurtarmak için yemek yapamadığını ama yatakta harika olduğunu söylemiştin," diyor.

"Gerçekten mi?" diye mırıldandım. "Bunlar benim yeminlerim miydi?"

"Çok tatlıydı." Gözleri yüzümde ısındı. "Ayrıca beni sevdiğini de söyledin."

Dudaklarım şokla aralandı. "Başından beri biliyordun."

"Evet, ama bir şey söylemedim çünkü hazır olduğunda senden duymak istedim."

Hoşnutsuz bir yüz ifadesi takındım. "Bu hile yapmaktır. Sen benim duygularımı biliyordun ama benim seninkiler hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Şanslıydım," diye şaka yapıyor, sonra bana duyduğu sevgiyle dolu bir bakış atıyor. "Sen benim için tek kadınsın, Mariya. İmparatorluğumu kurarken sabırla bekledim. Hayatımda eksik olan tek şey sensin. Sahip olduğum her şey..." Ağzıma bir öpücük konduruyor. "Ben her şeyim..." Bir öpücük daha. "Senin, Mariya."

Dudaklarımda duygusal bir gülümseme beliriyor. "Bunlar senin yeminlerin miydi?"

Başını sallıyor, sonra başını eğiyor. "Benimle tekrar evlenir misin,
amore mio?"

Başımı sallarken çenem titremeye başlıyor. "Evet, Luca. Seninle tekrar evleneceğim."

Beni sırtüstü yatırıyor, üzerime çıkıyor ve bir kolunu başımın yanına dayayarak ağzını dudaklarıma götürüyor. "Tanrım, birini benim seni sevdiğim kadar sevmek nasıl mümkün olabilir?"

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum, ellerimi kaldırıp çenesini kavıyorum. "Bazen kalbimdeki sevgiden patlayacakmış gibi hissediyorum."

"Seni patlatmanın başka bir yolunu biliyorum," diye şakacı bir şekilde homurdanırken eli bacaklarımdan arasına kayıyor.

"Hmm, kulağa hoş geliyor."

Parmakları bacaklarımdan arasında sadece onun dokunuşuna tepki veren hassas sinir demetine masaj yapmaya başlıyor.

Bana dokunuşu beni sarhoş ediyor. Zihnim tüm

düşüncelerden arınıyor, tüm dikkatim

kocam ve onun bana yaptıklarıyla ilgili.

Dudaklarımdan muhtaç bir inilti döküldüğünde Luca'nın gözleri kararıyor.

Ellerim sırtının genişliğinde geziniyor, her hareketinde dalgalanan kaslarının verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

Gözlerimiz kilitleniyor ve Luca'nın gözlerindeki sahiplenme duygusu kendimi korunmuş ve sevilmiş hissettiriyor. Beni bir kraliçe gibi hissettiriyor.

Kraliçesi.

"Luca," diye fısıldıyorum, dikkatinin sadece bana odaklanmış olmasının sıcaklığı tüm varlığıma yayılıyor. "Sana içimde ihtiyacım var. Şimdi."

Bana ne yapacağını çok iyi bildiği için sırtıyor. Üzerimde hareket ediyor ve bacaklarımdan arasına yerleşiyor, sonra muhtaç göbeğime doğru itiyor.

"Giysisiz," diye mırıldandım.

"Çok sabırsızım," diye nefes alıyor, ama sonra külotumu bacaklarımdan aşağı çekip eşofmanını çıkarırken bana istediğimi veriyor. Tekrar üzerime sürünüyor ve uzun, sert bir hamleyle içime girmeden önce gözlerimiz birbirine kilitleniyor.

"Evet," diye inliyorum, coşku kıvılcımları şimdiden içimde dalgalanıyor.

Tanrım, Luca ile bu kadar samimi bir bağ kurmayı seviyorum.

Pelvisini benimkine sürüyor ve içimde gömülü kalıyor, itişler kısa ve sert. Orgazm sert bir şekilde vuruyor, gücü beni suskun bırakıyor. Tırnaklarım kazıyor

dudaklarım sessiz bir ılıkla ayrılıyor, bedenim hareket edemiyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyor. "Benim için gelişini seviyorum, bebeğim."

Luca'nın göğsü benimkine bastırıyor, göğüslerimi eziyor, içimde sadece onun bulabildiğı o noktaya vurmaya başlarken dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor.

Bir zevk dalgası daha üzerime çöküyor, ne kadar yoğun olduğı için görüşüm bulanıklaşıyor. İnemeyi başarıyorum ve Luca sesi içine çekiyor.

Altında kemiksiz bir karmaşa olana kadar beni becermeye devam ediyor ve orgazm olduğunda, beni ne kadar sert aldığından vücudum sarsılıyor.

Tanrım. Çok ateşli.

Çenesi kenetlenmiş, gözleri bana duyduğu aşk cehennemiyile yanarken, yüz hatlarını coşkunun kaplayışını izliyorum.

"Tanrım." Kolları etrafımda sıkılaşıyor, o orgazmını yaşarken beni vücuduna kilitliyor.

Yüksekten indiğinde, yavaşça beni son bir kez dolduruyor. "*Mia regina.*"

Başımı sallıyorum, sonra mırıldanıyorum, "Kralım."

Bölüm 41

Mariya

Ailemin evindeki yatak odamın duvarında asılı duran gelinliğe bakarken kendimi çok duygusal hissediyorum.

Luca ve ben evli olmamıza rağmen endişeliyim. Düğünün mükemmel olması için son üç aydır çok çalıştım ve şimdi her şey benim elimden çıktı ve o gün geldi, gergin bir enkazım.

Babam içeri girdiğinde yüzüme bir kez baktıktan sonra kollarını açıyor. Onun güvenli kucağına koşuyorum ve sinirlerime yenik düşüyorum.

Sanki yeterince duygusal değilmişim gibi, babam "Bu hayat seni nereye götürürse götürsün, sen her zaman benim küçük kızım olacaksın, *printsessa*" diyor.

"Ah, baba," diye bebek gibi ağlıyorum.

Beni göğsüne daha sıkı bastırıyor, "İlk nefesini aldığın gün... Tanrım, Mariya," derken sesi boğuk çıkıyor, kendini toparlamaya çalışıyor ve bu beni daha çok ağlatıyor. "İlk günden beri beni parmağında oynatıyorsun. Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok."

Göğsüne yaslanıp burnumu çekerek başımı salladım, "Biliyorum. Babam olduğun için çok şanslıyım."

"İyi bir seçim yaptın, bebeğim. Luca seni tehdit eden herkesi öldürürken sana dünyayı verecek." O bir alır

derin bir nefes. "İyi seçim yapmışsın."

"Biliyorum. İyi bir zevkim var," diye kıkırdıyorum. Geri çekilip babamın gözlerinin içine bakıyorum. "Onaylamana sevindim."

Babam bir elini kaldırıyor ve saçımı şekillendirdiğim yumuşak buklelerden birini çekiştiriyor. "Bana ihtiyacın olursa, sadece bir telefon uzağındayım."

Başımı sallıyorum, yanağımdan yine bir damla yaş süzülüyor.

"Annen dışında, senden daha çok sevdiğim kimse yok. Sen benim dünyamsın, Mariya."

"Tanrım, baba," diye mırıldanıyorum gözyaşlarım daha hızlı akarken, sonra ona tekrar sarılıyorum. "Seni çok seviyorum." Babam ben tekrar sakinleşene kadar bana sarılıyor ama ona bakarken yutkunmak zorunda kalıyorum. "Dünyadaki en iyi baba olduğun ve beni şımarttığın için teşekkür ederim."

"Bir şey değil, benim küçük *printsessa'm*."

Gözlerimin altındaki yaşları silerken ona sırtıtıyorum. "Uzun zamandır bana küçük demiyorsun."

"Çünkü sen harika bir kadın oldun." "Sadece senin ve *Mami'nin sayesinde*."

Tam o sırada annem yatak odasına geldi. Babama ve bana şöyle bir baktı, sonra kapıyı işaret etti. "Alexei! Mariya'yı ağlatmayı bırak. Yüzüne baksana! Düğüne iki saat var ve sen onu hıçkırığa hıçkırığa ağlatıyorsun."

Babam kıkırdarak anneme doğru yürüyor ve onu bir öpücükle susturduktan sonra şöyle diyor: "Patronluk taslamana bayılıyorum. Bu beni tahrik ediyor."

"Baba," diye çığlık atıyorum. "Bunu duymak istemiyorum."

"Nasıl yapıldığını sanıyorsun?" Babam odadan çıkarken

kıkırdıyor.

"Tanrım, büyüdükçe daha da imkânsız hale geliyor," diye mırıldanıyor annem bir mendil alıp yanaklarıma sürmeye başlarken. "Her yerin leke içinde."

"Makyaj bunu kapatacaktır," diye onu temin ediyorum.

Tuvalet masama doğru yürüyüp oturuyorum. Sonra durup anneme bakıyorum. "Bana söylemek istediğin, beni ağlatacak duygusal bir şey var mı?"

Annem arkamda dururken bir kıkırdama sesi çıkarıyor. Sırtımın ortasına düşen buklelerin bir kısmını düzeltiyor. "Hayır, tatlım. Sadece büyük günün her saniyesinin tadını çıkar."

Ani bir heyecan patlaması yaşadım ve anneme sarılmak için ayağa fırladım. "Evleniyorum," diye haykırıyorum.

Bir kahkaha patlattı, sonra beni tekrar tabureye itti. "Makyaj zamanı." Burnunu kaşdı. "Saçın ve makyajın için sana yardım edecek birini tutmalıydım."

Başımı salladım. "Kesinlikle hayır. Bunu kendim yapmak ve doğru yapıldığını bilmek istiyorum. En ufak bir hata için o kişiyi öldürürüm."

"Tıpkı baban gibi," diye mırıldanıyor.

Kıkırdıyorum, bunu eğlenceli buluyorum çünkü aslında ona daha çok benziyorum.

Violet aceleyle odaya girer. "Özür dilerim, geciktim. Tamamen uyuyakalmışım." Gözleri bana takıldı. Anneme sarılıyor ve omzumu sıkıyor.

"Sorun değil." Arkadaşıma gülümsedim.

Luca'nın annesi de bize katılıyor ve öğleden sonrayı birlikte hazırlanarak geçiriyoruz.

Kalbim dolu ve koridorda yürüme zamanı yaklaştıkça gözyaşlarım dökülme tehdidini sürdürüyor.

Geçtiğimiz üç ay hem zor hem de olağanüstü geçti. Alçım çıktığında bana destek için bir bacak korsesi verildi. Bu büyük bir rahatlamaydı ve uzun süre ayakta duramasam da yürüyebilmek harika ve bir daha asla hafife almayacağım bir şey.

Sağ elimin yüzük parmağına bir miktar fonksiyon geri geldi. Tam olarak düzeltemiyorum ama her şey hiç yoktan iyidir. Kazandım ve geri kalanıyla barıştım.

Zor zamanlar geçirmiş olsak da Luca asla tereddüt etmedi. Aksine, bana olan sevgisi arttı ve her gün bana onun için tek kadın olduğumu göstermeye özen gösterdi.

Ben şanslıyım.

Kalbimin istediği her şeye ve çok daha fazlasına sahibim.

Annelerimiz ve Violet odadan çıktıktan sonra babam kapıda beliriyor. Aynadaki yansımada gözlerimiz buluşuyor ve boğazım anında yoğun bir duyguyla düğümleniyor.

"Ağlayamam," diye uyarıyorum onu. "Hiçbir şey söyleme. Sadece benimle koridorda yürü..." Arkamı döndüğümde, babamın kaşları birbirine yaklaşırken ve gözlerinde yaşlar parlamaya başlarken nefes almak zorunda kalıyorum.

"Tanrım, *printsessa*," diye homurdanıyor. "Hayal gibi görünüyorsun."

Derin nefesler alıyorum, elimle yüzümü yelpazeliyorum.
"Makyajım."

Tutmam için kolunu uzatırken babamın gözleri gururla doluyor. Elimi kolunun kıvrımına koyuyorum ve ikimiz de duygularla nefes almak için elimizden geleni yaparak odadan çıkıyoruz.

Sürgülü kapıların hemen önünde duruyoruz.

"Hazırız," diyor Violet'e. O da hemen babamın bugün için ayarladığı samimi orkestrayı işaret ediyor.

Pachelbel'in Re Majör Kanon'unun açılış notaları havayı doldurmaya başlar.

"Tanrım," diye inliyorum, öfkeyle gözlerimi kırıştırıyorum.

Babam derin bir nefes çeker. "Seni yetiştirmek benim için büyük bir onurdu Mariya."

"Baba," diye inliyorum, gözyaşlarım akmaya başlıyor.

"Seni Luca'ya veriyor olabilirim ama her zaman benim olacaksın."

Sürgülü kapılardan geçerken sadece başımı sallayabiliyorum. Gözlerim Luca'ya kilitleniyor ve sonra gözyaşlarımı durduramıyorum.

Bölüm 42

Luca

Pembe altın kol düğmeleriyle oynuyorum ve Viktor'a bakıyorum. "Bu iş sende," diyerek beni cesaretlendiriyor.

Annem koridordan geliyor ve onu görünce yutkunmak zorunda kalıyorum. Babamın yanına oturdu, sonra bana el salladı.

Aileme gülümsüyorum, Mariya ve ben bugünü onlarla birlikte kutlayacağımız için çok mutluyuz.

Bella Teyze oturmak için geldiğinde midem bir sinir yumağına dönüşüyor.

"Kahretsin, bir grup silahlı adamla yüzleşebiliyorsun ama Mariya'yla evlenince sinirli bir enkaz gibi görünüyorsun," diye mırıldanıyor Viktor nefesinin altında.

Zarif piyano notaları konukları sustururken bir kahkaha attım.

Koridora doğru dönüyorum ve gözlerim sürgülü kapılara takıldığında Mariya ve Aleksey Amca dışarı çıkıyor. Piyaniste bir çello eşlik ediyor, gelinim bana doğru ilk adımını atarken müzik o kadar mükemmel ki.

Kalbime inen yumruk nefesimi kesiyor ve bir an için yoğunluğun etkisiyle sallanıyorum.

Tanrım, o kadar güzel ki. Mariya'nın siyah gelinlik içindeki görüntüsünü ezberlemeye çalışıyorum ama odaklanamıyorum

Yüzü ve yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla açıkça görülebilen duyguları dışında her şey.

Boğazım tekrar geriliyor ve her şeyden çok sevdiğim kadın benimle göz göze geldiğinde duygularımı tutamıyorum.

Bir damla gözyaşı kaçtı ama umurumda bile değildi. Mariya Koslov'la evleniyorum, belalı prensesle, en güçlü kadınla, savunmasız aşkımla.

Alexei Amca koridorun sonuna gelmeden hemen önce duruyor, ki bu planlanmış bir şey değildi. Ne istediğini bildiğim için küçük podyumdan inip onlara doğru yürüyorum.

Önlerinde durduğumda, "Sana hayatımı veriyorum Luca" dedi.

"Kendiminkiyle birlikte koruyacağım."

Babası onun elini tutup bana uzatırken Mariya hıçkırıklara boğuldu. "Bir kız kaybetmiyorum ama bir oğul kazanıyorum."

İsa.

Gelinimin elini tutuyorum ve göz göze geldiğimizde ona sadece bakabiliyorum. "Nefesimi kesiyorsun, *mia regina*."

Onu podyuma götürüyorum, Viktor da en az benim kadar duygusal görünüyor.

Rahiple yüz yüze geldiğimizde Mariya'nın elini sıkıyorum. Törenin kısaltılmış bir versiyonu başlıyor, böylece Mariya'yı çok uzun süre ayakta tutmuyoruz.

Yemin etme zamanı geldiğinde, birbirimize döneceğiz.

Bir damla gözyaşını yanağından uzaklaştırdıktan sonra, "Gelinlerin neden makyaj yaptığını bilmiyorum, hepsini ağlayarak siliyoruz" diyor.

Ailelerimizden ve arkadaşlarımızdan bir kıkırdama dalgası geliyor. Mariya bakışlarını benimkilere kaldırıyor ve sevgiyle dolup taşıyor,

"Her sabah uyandığımda yanımda olacağına dair bana söz vermeni istiyorum çünkü sensiz bir gün bile yaşayamam." Derin nefesler alırken duraklıyor, sesi zorlanarak devam ediyor: "Güneşin sensiz doğmasını istemiyorum, bu yüzden lütfen yaşlanana ve bu hayatın bize verdiği her günü yaşayana kadar benimle kalır mısın?" Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. "Ve zamanımız geldiğinde, elimi tutmanı istiyorum çünkü Tanrı'nın pazarlık yaptığından eminim ve yukarıdaki adamdan birlikte başka bir hayat alabiliriz."

Konuklar yine kıkırdarken, gözlerim usulca karımın üzerinde duruyor, yeminleri kalbimin her santimini dolduruyor.

"On bir yıl önce İtalyan bir çocuğa aşık oldum. Gecelerimi onun etrafında masallar örerek geçirdim."

Gözümünden bir damla yaş daha kaçıyor ve Mariya uzanıp gözyaşımlı siliyor.

"Bana sahip olacağımı hiç hayal etmediğim masalsı aşkı verdiğin için teşekkür ederim."

"Her gün doğumunu seninle paylaşacağıma söz veriyorum çünkü senin güzel yüzünü görmediğim hiçbir gün yaşamaya değmez." demeden önce ikimiz de bir an nefes alıyoruz. Elini tutuyorum ve her iki elimi de tutarak, devam etmeden önce o anın yoğunluğuyla sertçe yutkunuyorum, "Gitmene asla izin vermeyeceğim, Mariya. Seni en yüksek cennete ve en derin cehenneme kadar takip edeceğim. Bütün tanrılarla ve bütün şeytanlarla savaşacağım."

yolumuza çıkarsa, bu Dünya'yı yakar ve size evreni veririm."

Bir hıçkırığın ardından nefes nefese kalıyor, gözyaşları çenesinden ayaklarımızın dibine düşüyor.

Ona yaklaşarak elimi boynunun arkasına doladım ve alnımı onunkine yasladım. "Seni tüm varlığımla seviyorum. Kalbimle. Bedenimle. Tüm varlığımla." Titreyen dudaklarına şefkatli bir öpücük konduruyorum. "Sen benim hayatımın ışığısın ve son nefesime kadar bana verilen tüm günlerde sana değer vereceğime, seni koruyacağıma ve seveceğime söz veriyorum."

Yüzüklerimizi takıyoruz ve ikinci kez karı koca ilan edildiğimizde, Mariya'yı gelin gibi kollarıma alıyorum ve "Öp beni, *aşkım*" diyorum.

Kollarını boynuma doluyor ve gözlerinden parlayan bir dünya mutlulukla, günlerimizin sonuna kadar paylaşacağımız tüm tutku ve aşkla ağzımı alıyor.

Tezahüratlar ve alkışlar kopuyor ve Viktor'un sırtımı sıvazladığını hissediyorum.

Öpüşme sona erdiğinde Mariya'nın gözlerine bakıyorum ve podyumdan inerken konfetiler üzerimize yağıyor.

Mariya'nın gülüşünü ve bir parça siyah ve pembe altın konfetiye yakalayışını izliyorum ve çok geçmeden bizi tebrik eden konuklar tarafından süpürülüyoruz.

Onu boş bir sandalyeye oturtuyorum ve dikkatimizi çekmek için yaygara koparan insanların arasında bir an durup "Bacağın nasıl?" diye soruyorum.

Bana gülümsüyor. "Sorun yok, kocacığım."

Önünde çömelirken ona aptal gibi sırtıyorum. "Benimle tekrar evlendiğin için teşekkür ederim."

"Seninle milyonlarca kez evlenirim, Luca. Sadece seninle."

"*Il mio*," diye mırıldanıyorum, ona benim diyebildiğim için gurur duyuyorum.

Mariya'nın elleri çenemi kavıyor ve öne doğru eğilerek ağızlarımızı birbirine yapıştırıyor.

Ailemizin ve arkadaşlarımızın bizi izlemesini umursamadan, aşkımı sahiplenerek, umutsuzca ve sadece onun bende uyandırabileceği duygu cehennemiyle öpüyorum.

Bölüm 43

Mariya

Bu sabah erkenden Luca'nın ailesinin evine vardık. Dügün gecemizi özel jette uyuyarak geçirdik. Elbette kalkışı birkaç saat geciktirebilirdik ama ikimiz de balayımıza başlamak için acele ediyorduk.

Pencereden dışarı, uçurumun kenarında biten geniş çimenliğe bakıyorum. Akdeniz bu sabah mavinin çarpıcı bir tonunda.

Tanrım, İtalya'yı seviyorum.

Aşağıda bir şırıltı duyunca bakışlarımı havuza indiriyorum. Luca'nın güçlü bedenini sudan çıkarmadan önce birkaç tur yüzmesini izliyorum.

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Evet, beni bu adama aşık eden şey kesinlikle karın kaslarıydı.

Luca'nın ailesi benimkileri Los Angeles'ta ziyaret ettiği için villa bize kalmıştı. Şortumu ve atletimi çıkarıp odadan cırılçıplak çıkıyorum.

Açık cam kapıdan geçip çimenliğe inen merdivenlerden indiğimde Luca'nın gözleri bana takılıyor. Göğsündeki su damlalarını sıvazlamayı bırakıyor ve havluyu bırakıyor.

"Tanrım, işte sabahın ilk saatlerinde görülecek bir manzara," diye sırtıyor.

"Günaydın kocacığım," diyorum ona ulaştığımda. Kollarımı boynuna doluyor ve kararan gözlerine bakıyorum.

"*Mio marito.*" Başını eğdi. "Kocamın İtalyancası." "*Mio marito,*" diye tekrarlıyorum.

Luca bir kolunu belime doluyor, ayaklarımı yerden kaldırıyor ve sonra benimle birlikte suya düşüyor.

Başım su yüzeyine çıktığı anda gülüyorum, "Kahretsin, çok soğuk."

"Yakında seni ısıtacağım," diye homurdanıyor, eli bacaklarımın arasına kayıyor.

"Hadi suyu cızırdatalım," diye inliyorum ağzımı onunkine yapıştırmadan önce.

Orta parmağını yavaşça içime sokup çıkarırken dudaklarının benimkini yoğurup tatmasının tadını çıkarıyorum.

Avuç içim karın kaslarının üzerinde düzleşene kadar bir elimi göğsünde gezdiriyorum, bizi havuzun çok derin olmayan tarafına taşırken dalgalanan kasların hissini içime çekiyorum.

Luca mayosunu aşağı itiyor ve nefis sertliğini serbest bırakarak sertçe içime giriyor, su kenarlardan sızıyor.

Kocam beni sevgisiyle doldururken sıkıca sarılıyorum ve fiziksel dokunuştan daha fazla ihtiyaç duyduğum samimi düzeyde bağlantı kuruyoruz.

Hızını hiç kesmiyor, dudaklarını aralıyor ve yüzüne damlayan damlalar onu günah kadar ateşli gösteriyor.

Bu adamın bana yaptığı şeyler. Açıklamaya çalışsam bile kimse anlamaz.

Sadece o kalbimi göğsümde gümbürdetebilir. Sadece o beni nefes nefese bırakabilir. Sadece o bedenime zevk verebilir.

Her zaman Luca'ydı. En başından beri kalbimi fethetti.

Kalbim onun hayatımın aşkı olacağını bilmeden çok önce ruhum bu adamı seçmişti.

Luca beni cezalandırıcı itişlerle doldururken, yüz hatlarındaki gerginlik onu bir İtalyan Tanrısı gibi gösteriyor, orgazmım vücudumu kasıp kavuruyor.

İnleyip sızlanırken onunla göz teması kuruyorum ve aramızdaki özel bağı tadını çıkarıyorum.

"Hayallerimi gerçeğe dönüştürdüğün için teşekkür ederim," diye soluyorum, dudaklarım onunkilere değiyor.

Luca sertçe boşalıyor, kolları çelik bantlar gibi etrafımda kilitleniyor. İniltilerini ağzımda hissediyorum, siki içimde sarsılıyor, vücudu sertçe benimkine bastırıyor.

Zevki geçince şefkatle dudaklarımı ısıyor. "Bana aşık olduğun için çok mutluyum."

Ağına karşı gülümsüyorum, nefeslerimiz bir. "Karın kaslarını gördün mü?"

Luca içimden çıkarken bir kıkırdama çıkarıyor. "Tanrım, kendimi bırakmasam iyi olur."

Artık ılık gelen, yumuşak parmaklarla bedenlerimizi okşayan suyun içinde ilerliyoruz. "Saçmalama. Seni sadece karın kasların için sevmiyorum."

Bana bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum, sonra yüzünü öpücüklerle boğmaya başlıyorum. "Kollarını ve ellerini seviyorum." *Öpüyorum.* "Sikini seviyorum. Hem de çok." Luca gülüyor, sonra devam ediyorum, "Senin parlak zekanı seviyorum." Gözlerimi ona kilitliyorum. "Düşmanlarımız söz konusu olduğunda ne kadar acımasız olduğunu ve bana karşı ne kadar nazik ve sevgi dolu olduğunu seviyorum." *Öpüyorum.* "Baktığın tek kadın olmamı seviyorum." *Öpücük.* "Bana karşı bu kadar sahiplenici olmanı." *Öpücük.* "Ama hepsinden önemlisi, tek düşünebildiğim sen olana kadar yoğunluğunun beni sarmasını seviyorum." *Öpücük.* "Dikkatinin üzerimde olması, üzerimde parlayan bir spot ışığı gibi hissettiriyor."

Bana bakarken gözleri memnuniyetle doluyor. "Beni büyük bir hayranlıkla dolduruyorsun, Mariya."

Ona sarılıyorum, güneş gökyüzünde yükselirken onunla birlikte suyun içinde yüzüyorum.

"Babam düğünden önce ne dedi biliyor musun?"

"Söyle bana."

"İyi seçim yapmışım," diye mırıldandım. "Her zaman istediğimi elde ederim ve yıllarca sahip olamayacağım tek şeyin sen olacağını düşündüm, ama ruhum seni seçti ve gitmene izin veremezdim."

"Bana olan aşkımdan asla vazgeçmediğin için mutluyum," diyor ıslak saç tellerini yüzümden fırçalarken. "Nasıl hissettiğini bilseydim, on sekiz yaşına bastığın gün seninle evlenirdim."

Burnumu kırıstırıyorum. "Ve birbirimizi özlemenin tüm *eğlencesini* kaçırarak mıyız?"

"Sikeyim evet," diye kıkırdıyor.

Bölüm 44

Luca

Evdeki adamlarımla görüştükten ve Mariya'ya en sevdiğim yerleri gösterdikten sonra özel jetimizle Hollanda'ya gittik.

Son birkaç gün tam bir mutluluk içinde geçti. Sürekli tetikte olmama ve Pavloviç'in ne zaman harekete geçeceği konusunda endişelenmeme rağmen, endişemi Mariya'dan saklamak için elimden geleni yapıyorum.

Yatağımda, kollarımın arasında güvenle yatan karımla birlikte, düşüncelerim Sırp adamın etrafında dönüyor.

Mariya önce boğazıma, sonra çeneme bir öpücük konduruyor ve "Seni tekrar içimde hissetmek istiyorum" diye inliyor.

Üzerimde hareket edip kalçalarımın oturduğunda endişe güneşin önündeki sis gibi kayboluyor.

"Benim kadınımla ne isterse onu alır," diye kıkırdıyorum, ne kadar seksi olduğunu seviyorum. Tartışsak bile seksi esirgemiyor. Bana aklından geçenleri söylerken onu becermeme izin veriyor.

Kendisini memnun etmeye hazır olan sikime sürtünürken gözleri ihtiyaçtan kararıyor. Birbirimize doyamamamıza bayılıyorum. Bütün geceyi yatakta çıplak geçirdik ve bu muhtemelen güneş doğmadan önceki son sefer olmayacak.

Birbirimize olan arzumuz doyumsuz.

"Çok iyi," diye inliyor, başını arkaya yatırarak. Sıkı göğüsleri ve biçimli karnı tam teşhir halinde, ellerim teninin üzerinde yanıyor.

Onun vücuduna asla doyamayacağım.

Sikimi tutuyor ve beni girişine yerleştiriyor. Bir santim aşağı inerken gözlerimiz birbirine kilitlendi, sadece başının içine girmesine izin verdi.

"Tanrım, beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Homurdanıyorum, ellerim kıvrımlı kalçalarını kavıyor.

"Hareket etmemi ister misin?" diye soruyor, gözleri parlıyor.

"Kahretsin evet," diye inliyorum, kendimi onun enfes sıcaklığının içinde kabzaya kadar kılıflarken. "Siktir." Ayağa kalktım ve kollarımı ona doladım, onu bana sıkıca tuttum, göğüs göğüse.

Benimkini.

Mariya kollarını boynuma doluyor, sonra mırıldanıyor, "Beni sert becer Luca."

Ağzım onunkine çarpıyor ve o kalçalarını döndürürken ben de hareket etmeye başlıyorum. Tırnakları kürek kemiklerimi pençelerken, cezalandırıcı bir hız belirledik.

Ağına daha sert vururken, çığlıklarını ve inlemelerini yutmak istiyorum.

İnliyor ve ben yüzünü çerçeveleyorum, bedenlerimiz tek vücut gibi hareket ediyor.

Tekrar inlerken tırnakları daha derine batıyor ve bu sadece enseme ter boncukları oluşana kadar hızımı artırmama neden oluyor.

Onun sikimin etrafında kenetlendiğini hissediyorum, amı her santimim için açgözlü. Elimi aramıza sokuyorum ve klitorisini ovmaya başlıyorum.

"Tanrım," diye inliyor. "Luca. Evet."

Mariya ağzıma doğru ağılıyor ve onu patlayacağı sınıra zorlarken sesi yutuyorum, vücudu sarsılıyor ve iç duvarları sikimi sıkıyor.

İçinden geçen yoğun orgazm yüzünden dudaklarıma doğru hıçkırmaya başlıyor ve bu benim tüm varlığımı tatmin ve gururla dolduruyor.

Mariya'yı sadece ben orgazm edebilirim. Onu parçalara ayırırken çığlıklarını ve iniltilerini sadece ben duyacağım.

Elimi aramızdan çekerek karımla gözlerimi kilitliyorum, onu derin ve yavaş itişlerle doldururken, paylaştığımız yakınlığın tadını çıkarıyorum.

"Ti amo," diye nefes alıyorum her itişte kendimi kaybederken. "Yani.

Lanet olsun. Çok."

Nefes alırken gözleri bana karşı hissettiği her şeyle dolu, "Her zaman sendin. Sadece sen. Kalbim asla bir başkasına ait olmadı ve olmayacak."

Orgazmım vücudumun kontrolünü ele geçirip beni güçsüz bırakmadan önce omurgamdan aşağıya doğru cızırdıyor.

Mariya, yüzünde hayranlık dolu bir ifadeyle ben dalgayı sürerken beni izliyor. "Benim için geldiğinde çok ateşli oluyorsun."

Son bir hamleyle kendimi tamamen içine gömüyorum ve son zevk de kaybolana kadar bedenini benimkine hapsediyorum.

Mariya'nın parmakları benimkilere dolanırken, çeşitli yiyecek ve eşyaların sergilendiği bir pazarda tezgâhtan tezgâha yürüyoruz.

Hamur işlerini, peynirleri ve etleri deniyoruz ve Mariya muhtemelen hiç kullanmayacağımız en tuhaf şeyleri satın alıyor. Ama en çok alışveriş yaparken mutlu olduğunu bildiğim için onu rahat bırakıyorum. Gerekirse her şeyi saklamak için bir depo tutacağım.

Korumalarımın biri solumuza düşüyor ve ben de tepki verip Mariya'yı yakalayıp bir masanın arkasına itiyorum. Marco hemen arkamda, daha hızlı hareket edebilmemiz için sırtımı itiyor.

"Ne oluyor be?" Mariya'nın nefesi kesildi. Bana bir kez baktı, sonra yüzü soldu. "Oh, Tanrım."

Sırtımdaki iki Heckler & Koch'u çıkardım ve "Yerde kal bebeğim" diye mırıldandım.

Saldırının şoku içimi titretirken kalbim ancak o zaman çılgınca atmaya başlıyor.

İnsanlar çılgınlık atmaya başlar ve bir alışverişçi kaçmaya çalışırken başından vurularak yüzüstü yere düşer. Diğer müşteriler koşmaya başlar, bazıları panik içinde cansız bedeninin üzerine basar.

"Evdeki gibi rastgele bir çatışma mı, yoksa saldırı altında olduğumuzu mu düşünüyorsun?" Mariya soruyor.

"Peşimizde," diye nefes alıyorum, masanın etrafına hızlıca bakıp Pavlović'in bulunabileceği olası pozisyonları ararken

ateş ediyordu. Tam geri çekildiğimde, bir kurşun bulunduğum yerin yakınındaki masa örtüsünü yırtıyor.

"Luca!" Mariya beni kendine doğru çekerken bağılıyor.
"Bunu bir daha yapma! Aman Tanrım!"

Kendimi kurtarıyorum ve sesimi sakinleştirerek, "Ben hallederim bebeğim. Bana güvenmeli ve işimi yapmama izin vermelisin."

Mariya derin nefesler alıyor ve bu korkunç koşullar altında olabildiğince sakinleşiyor.

"Beni çekiştirme ve yanımda kal," diye emrediyorum, sesimi daha sert çıkarıyorum ki kelimeler ona ulaşsın.

"Tamam. Sadece dikkatli ol."

Bizimkinin karşısındaki masanın yanında siper almış askerlerimden biriyle göz göze gelince, "Nerede olduğunu bulun," diye bağıriyorum. Dikkatimi Marco'ya çevirerek, "Ne olursa olsun, Mariya'nın yanında kal" diye emrediyorum.

"Evet patron," diye kabul ediyor ve karımın arkasında pozisyon alıyor. "Bana bir silah ver," diyor Mariya, sesi gergin bir şekilde gerginlik.

Marco'ya silahlarından birini vermesi için başımı salladım ve sonra ona "En son ne zaman atış poligonuna gittin?" diye sordum.

"Geçen hafta. Babamla haftalık randevumuz."

Baba. Artık Alexei Amca de ğil.

Neredeyse sırtıcaaktım ama sonra yanımıza bir ceset daha düştü.

Daha fazla masum insanın ölmesine izin veremem.

"Mariya, harekete geçmeye hazır ol."

"Tamam."

Diğ er köşeye doğru ilerlerken masanın arkasında

kalıyorum, sonra etrafı çevreleyen binalara bakıyorum.

Pazar.

Bir belediye binasından yansıyan bir ışık parıltısı görüyorum, sonra tam bir mermi masaya çarparken geri çekiliyorum.

Mariya'yı markete getirdiğim anda bilinçaltımda planladığım kaçış yollarını hatırlayarak, gözlerim arabaların olan bitenden habersiz hareket ettiği işlek caddeye kilitleniyor.

"Sokağa doğru kaçacağız." Mariya bana yaklaşıyor.

"Arkana bakma ve alışveriş merkezine doğru koş."

"Tamam," diye mırıldanıyor, şimdi çok daha sakin görünüyor.

şokun bir kısmı geçti.

Kahretsin, bacağı hala iyileşiyor.

Silahlarımı pantolonumun kemerine geri sokarken, "Eğil ve zig-zag çizerek koş," diyorum.

"Tamam."

Derin bir nefes alıyorum, sonra soruyorum, "Hazır mısın bebeğim?" "Evet."

"Şimdi!" Bağırıyorum. Mariya bir geyik gibi ayağa kalktı, olabildiğince hızlı koşuyor. Hemen arkasındayım, vücudumu onunla Pavloviç'in dürbünü arasında tutarken attığı her adımı yansıtıyorum.

Caddeye ulaştığımızda arabalar bizden kaçmak için direksiyonu kırıyor, kornalar çalıyor ve Pavlović bize ateş ederken camlar kırılıyor.

Arkamda bir homurtu duyuyorum ve Marco'nun az önce vurulduğunu bildiğim için Mariya'yı tutup büyük bir çöp kutusunun arkasına sürüklüyorum.

Çok yakın. Sadece birkaç metre daha.

Çöp tenekesinin etrafına hızla bakıyorum, kollarım karımı göğsümde kilitliyor. Marco'nun kaldırımıdaki cesedini görünce öfkem damarlarıma doluyor.

Mariya'yı güvenli bir yere götür, sonra arkadaşının intikamını alabilirsin.

"Son bir koşu, bebeğim," diyorum. "Düz devam et. Sadece alışveriş merkezine gir."

"Tamam," diye nefes alıyor, bacağındaki aşırı zorlanmadan dolayı yüzünde acı belirtileri var.

"Bunu yapabilirsin," diye onu cesaretlendiriyorum.

Mariya başını sallıyor, dili kuru dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor, sonra gözlerini alışveriş merkezinin girişine dikeyiyor.

Ayağa kalkıp onu çekiyorum ve ileri doğru itiyorum. Mariya koşabildiği kadar hızlı koşarken, bize doğru uçan mermileri almak için arkasında kalıyorum.

Ateş kolumdan aşağı yayılıyor.

Neredeyse geldik.

Sol alt tarafıma bir mermi daha isabet ediyor ve o pisliğin sadece bizimle oynadığını bilmek içimde öfke patlamasına neden oluyor.

Mariya'yı alışveriş merkezinin içine itiyorum, camlar kırılıyor ve çığlığını duyuyorum.

Bölüm 45

Mariya

Cam kırıldığında, hayal kırıklığıyla çığlık atıyorum.

Luca kolumu tutuyor ve beni omzunun üzerinden fırlatırken havalanıyorum. Onu tutmama gerek kalmadan, iyileşmiş bacağımla koşabileceğimden daha hızlı koşuyor ve önüne çıkan herkesi itip kakıyor.

Gözlerim gömleğini ıslatan kıpkırmızı lekeye takılıyor.

"Kan," diye haykırıyorum onu tutmaya çalışırken. "Luca, kanaman var!"

Başka bir girişten çıkana kadar koşmaya devam ediyor. Sonunda durdu ve rastgele bir arabanın yan camını kırarak kapının kilidini açtı ve beni içeri itti.

Luca kapıyı çarparak kapatıyor ve o ön tarafa doğru koşarken ben de hızla sürücü kapısının kilidini açıyorum. Direksiyonun arkasına tırmanıyor ve neyse ki araç eski bir model, bu yüzden motoru düz kontak yapmayı başarıyor.

Sadece lastikler gıcırdadığında ve yolda ilerlediğimizde mırıldandı, "Ben iyiyim. Öldürmek için ateş etmedi. Bunlar sadece et yaraları."

"Onlar mı? Kaç kişi?"

Vurulmadığımdan emin olmak için gözleri her yerimi tarıyor, sonra cevap veriyor, "İki, ama iyiyim."

Artık tehlikeyi atlattığımızı göre olanların şokunu atlattık. Marco ve kim bilir diğer kaç adam öldürüldü.

Sadece Luca ve ben varız.

Luca son derece sakinken benim nefeslerim sığılaştı. Beni korumak için vücudunu kalkan olarak kullandı. Tanrım.

Bu beni neden şaşırtıyor bilmiyorum. Beni sevdiğini biliyorum ama benim için ölmeye hazır olduğunu kendi gözlerimle görmek... bu ruhuma bir şeyler yapıyor

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum. "Eğer St. Monarch's, güvende olacağız."

"Sağ salim jete bindiğinizden emin olacağım, sonra da o pisliği avlayıp bu işe bir son vereceğim."

Gözlerim büyüdü. "Seni bırakmayacağım!"

"Mariya," diye tersledi, gözleri yola kilitlenmişti. "Hem işimi yapıp hem de seni koruyamam."

"Yardım edebilirim," diyorum. "Hayatım boyunca bunun için çalıştım."

Luca sessiz kaldığında, hayal kırıklığı göğsümde düğümleniyor. "Bir grup Arnavut'un karşısına çıktım ve hayatta kaldım. Neler yapabileceğimi gördün. Bırak yardım edeyim."

Bir an düşündü, sonra beni çok rahatlatacak şekilde başını salladı. Arabayı yolun kenarına çekti, solumuzda bir su kanalı ve sağımızda bir mahalle vardı.

Telefonunu çıkarıp bir fotoğraf çekiyor. "Bu Pavloviç. Bir yıl önce çekilmiş. Tepeden tırnağa silahlanıp o pisliği avlayacağız."

"Tamam."

Birlikte tehdidi ortadan kaldırabiliriz, böylece balayımızın geri kalanının tadını çıkarabiliriz.

Erkeğimi silahına şarjör takarken izlemek çok ateşli.

Şimdi zamanı değil, Mariya.

Ama lanet olsun, siyah kargo pantolonu ve uzun kollu gömleğiyle fena görünüyor.

Luca yaralarını temizlememe ve bandajlamama izin verdi. Bunu kabul etmeyeceğini bildiğim için hastaneye gitme konusunu açmadım bile.

Luca'nın telefonu çalmaya başladı. "Viktor arıyor," diyor telefonu açmadan önce.

Tanrı'ya Şükür.

Viktor'un Pavlović'in izini sürmesini bekliyorduk, adam saklandığı yerden ortaya çıktığına göre artık bunu yapabilir.

Korkak. Kocamla yüz yüze gelecek cesareti yok.

Luca Viktor'un sesini hoparlöre veriyor, böylece ben de duyabiliyorum.

"Onu Amsterdam'dan Utrecht'e kadar takip ettim. En son Voort'taki bir trafik ışıklarında görüntüsünü aldım... Lanet olsun, telaffuz edemiyorum. Sana lanet caddenin adını mesaj atarım."

"Teşekkürler," diye yanıtlıyor Luca. "Şimdi yola çıkıyoruz. Nerede olduğuna dair yeni bir bilgi alırsanız bana haber verin."

"Beni beklemek isterseniz on saat içinde orada olabilirim."

"Hayır, ona kaçma şansı vermeyeceğim," diye tersliyor Luca. "Bu işi bugün bitiriyoruz."

"Ya Mariya?" Viktor soruyor. "Ben de geliyorum," diye cevap veriyorum.

"Kıçını tekmele, küçük kardeşim," diye homurdanıyor. "Silahını benim için boşalt."

"Yapacağım," söz veriyorum.

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra Luca ve ben bavullarımızı kiraladığımız SUV'ye götürdükten sonra dışlerimizi sıkmak için süite geri döndük.

Oteldeki diğer konukların ikimizin silah taşınması ve zırhlı yelek giymesi hakkında ne düşüneceklerini zerre kadar umursamadan süitten tekrar çıkıyoruz.

Asansör kapıları arkamızdan kapanırken "Çok seksi görünüyorsun," diye mırıldanıyorum.

Üçüncü katın kapıları açılırken Luca kıkırdıyor ve kapılar tekrar kapanmadan önce yaşlı bir kadın bize göz kırpmıyor.

"Kesinlikle bir daha burada kalmayacağız" diye iç geçirdim. "Evet," diye onaylıyor Luca.

Asansörün kapıları birinci katta açılıyor ve dışarı çıkıyoruz. İnsanlar yoldan çekiliyor, fısıltılar arkamızdan geliyor.

Tıpkı ailem gibi, Pavlović'e baktıktan sonra korkulacak güçlü bir çift olacağız.

SUV'ye bindiğimizde Luca bizi sadece yirmi ila otuz dakika uzaklıktaki Utrecht'e götürüyor.

Viktor bize bir güncelleme gönderdi.

Van Deventerlaan. The Express Holiday Inn.

Hızlı bir cevap yazıyorum.

Anladım. Teşekkürler.

Luca kırmızı ışıktaki durduğunda ona Pavlović'in bulunduğu sokağın adını gösteriyorum. GPS yardımıyla moteli buluyoruz ve yavaşça yanından geçiyoruz.

"Resepsiyona gidip bir fahişeymişim gibi davranabilirim. Bana o pisliğin oda numarasını verebilirler."

"Hayatta olmaz," diye homurdanıyor Luca.

"O binada rahatlıkla yüz oda vardır. Hangisinde kaldığını nasıl bulacağız?"

"Bekleyeceğiz ve izleyeceğiz."

Bölüm 46

Luca

Dünyamızdaki pek çok kişiden daha yetenekli olan adamı nihayet görene kadar sadece iki saat bekliyoruz.

"Zemin kat. Köşe oda," diye mırıldanıyorum. "Onu görüyorum," diye yanıtlıyor Mariya.

"Hazır mısın, bebeğim?"

"Ben hazır doğmuşum," diye mırıldanıyor arabasının kapısını iterek açarken.

Güneş batmaya başlarken gökyüzüne renkler saçıyor ve etrafta hareket eden pek fazla insan yok.

Aklımın bir köşesinde, bu herifin neden şimdi ortaya çıkmaya karar verdiğini düşünüyorum.

Cipten indikten sonra, "Arkamda kal." dedim. "Tamam."

Mariya'nın emirlerime sorgulamadan itaat etmesini seviyorum. Pavloviç'i avlamaya odaklanabilmek için beni yalnız bırakmasını istemem dışında. Ama haklıydı, onu iş başında gördüm ve kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum.

Gizlice yaklaşma zahmetine girmeden Pavlović'e doğru yürüyorum. Gözleri bize kilitleniyor ve yavaşça durup elini arkasına uzatıyor. Benimki havaya kalkıyor ve herif sola doğru savruluyor.

Koşmaya başladım, parmağım defalarca tetiğe basıyordu. Bir kurşun sırtına isabet etti, ama üzerinde

zırhlı bir yelek, kurşunun şiddeti sadece bir köşeye eğilmeden önce tökezlemesine neden oluyor.

Mariya bana ayak uydurmayı başarıyor ve siper aldığımda omzum tuğla duvara çarptığında hemen arkamda oluyor.

"İyi misin, bebeğim?"

"Evet. Devam edeceğim. İşini yap."

Köşeden bakıyorum ve Pavlović'i göremeyince, her iki elimde birer silahla kollarımı kaldırarak ilerliyorum.

Motelin arkasındaki küçük bir tepedeki hareketlilik gözüme çarpıyor ve Pavlović'in peşine takılarak tekrar koşmaya başlıyorum.

Yerleşim bölgesindeki sakin bir caddeden geçerken, herif bir ağacın arkasına saklanıyor.

Mariya ve ben köşedeki bir evin alçak duvarının arkasına saklanıyoruz.

Pavlović'in "Biraz uzun sürdü," diye bağırdığını duyuyorum.

"Kastrati'yi yem olarak kullanarak iyi bir hamle yaptın" demeden önce derin bir nefes alıyorum.

"Teşekkür ederim. Beğeneceğini düşünmüştüm."

Duvarın kenarından bakıyorum ve sadece Pavlović'in kafasının bir saniyeliğine ağacın arkasından çıktığını görüyorum.

Aklımdaki pek çok soruya cevap ararken, "Yönetecek bir ordunuz yokken neden Avrupa'nın peşinden gidiyorsunuz?" diye soruyorum.

"Avrupa'yı istemiyorum." Bir an sessizlik oldu. "Ben sadece senin hayatını istiyorum."

Kafası fena halde karışmış görünen Mariya'ya kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Belki de ona yakın birini

öldürmüştündür?"

"Biliyorsam ne olayım," diye mırıldandım.

Bunun üzerine Pavlović "Altı yıl önce babamı öldürdün" diye bağırır.

"Ben çok insan öldürdüm," diyorum ayağa kalkarken, bu lanet kedi fare oyunundan bıkmıştım.

"Luca," diye tıslıyor Mariya, sonra ayağa kalkıp silahını ağaca doğrultuyor.

"Neden bu kadar uzun süre gizli kaldınız, sadece bugün konumunuzu ele vermek için mi?"

"Beni bulmanı istedim, yoksa nerede olduğuma dair en ufak bir fikrin bile olmazdı," diye kıkırdıyor. "İntikamımı alabilmek için yüz yüze görüşmek istiyorum." Pavlović hızla ağacın etrafına göz atıyor.

"Şansın yokmuş." Silahımın namlusunu ağaca dayayarak, "Bugün babana katılacaksın" dedim.

Pavlović ağacın arkasından fırlıyor ve sonra aramızda bir ton ateş açılıyor.

Kurşunlar vücudunu sarsıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor, ağzından öksürükle kan fışkırıyor. Yaklaşırken silahımı ona doğrultuyorum.

Pavlović'in yüzüne bir gülümseme yayılır. "Yalnız gitmeyeceğim."

Çok geç, elindeki patlatma cihazını görüyorum.

Zırhlı yelek değil.

İsa.

Arkamı döndüm ve Mariya'ya doğru koştum, "Eğil bebeğim!"

Yere yat."

"Luca!" diye bağırarak bana doğru koşuyor.

Mariya'yı tutup onunla birlikte alçak bir duvarın üzerinden atlarken bir ısı dalgası sırtıma hücum ediyor. Bir saniye. Enkaz her yere uçmadan, duvardaki tuğlalar bana çarpmadan önce sahip olduğum tek şey bu.

Mariya'nın üzerini örtüyorum, acıyı hemen hissetmiyorum.

Kulaklarımı bir tıslama sesi dolduruyor ve yönümü şaşırmış bir halde başımı kaldırıp etrafımıza bakıyorum, yanan yapraklar ve ağaç kabukları üzerimize yağıyor.

Kendimi yukarı itiyorum, hareket bedenimi sarsıyor. Sırtım parçalanmış gibi hissediyorum.

Kendimi düşünmeden, karımın vücudunda herhangi bir yara olup olmadığını araştırıyorum. İyi olduğundan emin olduğumda, kışımın üzerine oturup derin nefesler alıyorum.

İnsanlar evlerinden çıkıyor, siper aldığımız evin sahibi kocaman gözlerle bize bakıyor.

Mariya şok olmuş bir kahkaha patlatıyor, başını sallıyor, sonra gözlerini bana odaklıyor. Dudakları aralandı, bir soluk koptu.

Ayağa fırladı ve **a r k a m a** çömeldi. "Tanrım. Tanrım. Tanrım."

"Ben iyiyim." Sırtım çok fena ağrıyor.

"Zırhlı yelek parçalanmış," diyor bana, yeleği gövdemden sıyırmaya başlamadan önce. Elinin sırtımda gezindiğini hissediyorum, sonra kolları beni sarıyor ve yüzünü boynumun arkasına bastırıyor.

Bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum. Kötü yaralanmış olsaydım, şu anda avazı çıktığı kadar bağılıyor olurdu.

Ayağa kalkarken inliyorum, patlamanın şiddetiyle bir ya da iki kaburgamın kırıldığından eminim. "Gel bebeğim, gitmeliyiz."

Mariya etrafımıza bir göz attıktan sonra hızla silahlarımızı alıp yanıma yapışıyor.

Hiçbir şey olmamış gibi olay yerinden uzaklaşıyoruz.

"Sanırım bu bir daha Hollanda'ya gelemeyeceğimiz anlamına geliyor," diye mırıldanıyor omzunun üzerinden kontrol ederken.

"Hayır, örtbas etmeleri için birkaç kişiye para veririm." "Oh, güzel. Hâlâ görmek istediğim çok şey vardı." Kıkırdadım, sonra irkildim.

"Bunu gördüm!" Tepeye doğru ilerlerken beni incelemeye başladı.

"Sanırım bir kaburgamı kırdım. Ya da iki."

Gömleğimi kaldırıp yara almadığımdan emin olduktan sonra "Yoksa iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Evet, sadece çarptım." Araca yaklaştığımızda, "Balayını nasıl buldun?" diye sordum.

Mariya bana sırtıyor. "Kurşunlardan kaçmak ve düşmanlarımızı öldürmek mi? Eğer farklı olsaydı bu bizim hayatımız olmazdı."

Onu daha yakına çekiyorum ve ağzına bir öpücük konduruyorum. Herkesin görebileceği şekilde motelin önünde birbirimizi yiyip bitirene kadar hızla vahşileşiyor.

Bir düşman daha öldü.

Karım yanımdayken, üzerimize kim gelirse gelsin onunla yüzleşeceğiz. Her seferinde kazanacağız ve birlikte hükmedeceğiz.

Sonsöz

Mariya

Üç ay sonra.

Vay anasın!

Doktorun söylediklerini algılayamadan monitöre göz kırpıyorum.

Luca da en az benim kadar şaşırmış bir halde "Emin misin?" diye soruyor.

"Evet." Dr. Matthews ekranı işaret ediyor. "Bunlar iki kalp atışı."

İkizler.

İkizlerimiz olacak.

"Ama..." Kaşlarımı çattım. "Ailelerimizde ikiz geçmişi yok."

Bildiğim kadarıyla hayır.

"Tek yumurta ikizleriniz olacak. Bir yumurta ikiye bölündü. İhtimaller iki yüz ellide bir."

Yavaşça Luca'ya bakıyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir saniye sonra elleri yüzümü çevreliyor ve doktoru umursamadan beni aşkla öpüyor.

Başını kaldırdığında, "Tanrım, iki bebek" diye fısıldıyor.

"İki çocuk istiyorduk," diyorum. Aynı anda değil, ama ne Cehennem, iyi olacağız.

Beni tekrar öpüyor, sonra da doktora sorular yağdırıyor.

Ayrılmadan önce sadece birkaç dakika daha kalıyoruz, G-Wagon'a doğru yürürken ikimiz de sessiziz.

Arabaya oturduktan ve Luca bizi eve bıraktıktan sonra, "Sırayla kalkmak buraya kadarmış," diye mırıldanıyorum.

"Doğru." Hâlâ şokta gibi görünüyor.

"Bir dadı tutuyorum. Aynı anda ağlamaya başlarsa panik atak geçiririm. İlk kimi alayım?"

"Bir dadı bulacağız. Önce haberi alalım, sonra her şeyi planlarız."

Benim aksime Luca'nın yeni gerçekliğimizi özümsemek için zamana ihtiyacı var. "Tamam," diye mırıldanıyorum, sağ elim bebeğimin üzerinde geziniyor

Yumru.

İçimde atan iki küçük kalp var.

Dudaklarım yukarı kıvrılıyor. "Eğer ikisi de erkekse, onlara Lucian ve Alexei diyebiliriz."

"Ya kız olurlarsa?"

Bir an düşündüm. "Alexis ve ... kahretsin, Lucian'a benzeyen şey nedir?"

"Lucinda?"

"Hayatta olmaz," diye mırıldandım. "Lucy?"

"Hayır." Telefonumu çıkarıp Google'da isimleri aramaya başlıyorum. "Oooh, Lucien, Lucian'ın dişi hali. Işık anlamına geliyor. Ayrıca, Lucienne."

Luca pek etkilenmiş görünmüyor, sonra soruyor: "Peki ya Elena ve Isabella? Biz erkeklere babalarımızın, kızlara da annelerimizin isimlerini veririz."

Yüzümde bir gülümseme belirliyor. "Evet! Bu mükemmel olacak."

"Ne yazık ki bugün cinsiyetini öğrenemedik," diyor Luca.

"Benim için fark etmez. Çocuk odasını beyaz ve sarı renklerle dekore edeceğim. Nötr renkler."

Luca G-Wagon'u park yerine çekiyor, sonra motoru kapatıyor. Bir dakika sonra dairemize girdiğimizde, "Öğle yemeği için ne istersin bebeğim?" diye soruyor.

"Aptalca bir soru," diye kıkırdıyorum. "Doğru. Sebze fırını o zaman."

Şu anda et yiyemiyorum ve deli gibi sebze aşeriyorum.

Tezgâhın yanında her zamanki yerimi alıyor ve adamımın yemeğimizi hazırlamasını izliyorum.

Onu yemek yaparken izlemek en sevdiğim şeylerden biri. Ve tabii ki, aksiyon modundayken. Sert ve acımasız.

Sigh.

"Biraz şefkatli, sevgi dolu bakıma ihtiyacım var."

Luca bıçağı bıraktı ve beni tabureden çekti. Kığım tezgaha çarptı ve bacaklarım açıldı.

"Karım ne isterse, onu alırım."

Luca

Altı ay sonra.

Mariya evli olduğumuz son bir yılda beni çok şaşırttı, ama lanet olsun, çocuklarımızı taşıması ve onları doğurması... Söyleyecek söz bulamıyorum.

İkimiz de bebek oğullarımıza bakıyoruz. Lucian Viktor Cotroni ve Alexei Demitri Cotroni. Belli ki onlara hayatımızdaki en önemli erkeklerin isimlerini vermişiz.

Çocuklarımızı uyurken izlerken o kadar güçlü duygularla doluyorum ki, tek yapabildiğim göğsümde sürekli çarpan dalgayla birlikte gitmek.

Şimdi babamın bana ilk kez baktığında ne hissettiğini biliyorum.

Koşulsuz sevgi.

"Onları birbirinden ayıramıyorum," diye mırıldanıyorum. "İsimlerini karıştırmaya devam edeceğim."

Mariya soldaki beşiği işaret ediyor. "Lucian, bu da Alexei."

"Nereden biliyorsun?"

"Lucian'ın doğum lekesi Alexei'ninkinden daha yuvarlak."

Her ikisinin de ön kollarındaki belli belirsiz kahverengi izlere bakıyorum ve sonra aradaki küçük farkı görüyorum. "Şükürler olsun."

Özel hastane odasının kapısı açılıyor ve ailelerimiz içeri giriyor. Annelerimiz doğruca uyuyan bebeklere yönelirken, babam bana sarılmak için geliyor.

Aleksey Amca Mariya'yı kollarıyla sarar. "Tebrik ederim oğlum," diye mırıldanıyor babası uzaklaşırken, Bana gururla bakıyordu.

Bir elimi göğsümde gezdiriyorum, gözlerim oğullarım arasında gidip gelirken aşkın keskin acısı tekrar vuruyor.

Babam, "İlk başlarda çok bunaltıcı oluyor," diyor. "Evet."

"İlk başta, incinmemeleri için onları izliyorsunuz. Sonra gelişirken onları hayranlıkla izlersiniz. Yetişkin olduklarında, olmaları gereken erkekler haline gelirken onları saygıyla izlersiniz."

Onu bir kez daha kucaklamadan önce babamla göz göze geliyorum.

"Onlara ne isim verdin?" Annem soruyor.

Doğum lekelerini görebilmek için yaklaşıyorum, sonra oğullarımın her birine bir işaret yapıyorum. "Bu Lucian, bu da Alexei."

Her iki adam da anında duygu seline kapılır ve torunlarına gururla bakarlar.

Hepimiz ilk beslenme zamanı gelene kadar yeni doğan bebeklerimizin üzerine titreriz.

Daha sonra tekrar ziyaret edebileceklerine dair söz vererek odayı boşaltıyorum.

"Önce kimi besleyeyim?" Mariya yardımcı olmak için gelen hemşireye sorar.

Hemşire kıkırdayarak, "İkisini de aynı anda besliyorsun," diyor ve Lucian'ı kucağına alarak Mariya'nın sağ koluna yerleştiriyor. Aleksey'i de ona yasladığında, hemşire çocukların annelerine tutunmalarına yardım ediyor.

Hemşire bakışlarını üzerime dikmeden önce "İşte oldu," dedi. "Emzirirken eşinizin bol bol sıvı tükettiğinden emin olun. Çok susayacaktır."

Başımı sallıyorum ve Mariya'ya bir bardak su doldurmak için komodine yaklaşıyorum. "Bir yudum istediğinde söylemen yeterli bebeğim."

"Uh-huh." Titrek bir nefes veriyor, gözleri oğullarımız arasında gidip geliyor, onlar da ondan içiyorlar.

"İyi misin?"

"Sadece
duygusalım."

Ona doğru eğilerek şakağına bir öpücük konduruyorum, sonra bardağı dudaklarının önünde tutuyorum. "İç. Seni kurutmalarını istemiyorum."

Yumuşak bir kıkırdama çıkarıyor. "Bunun mümkün olmadığından oldukça eminim."

Bardağın yarısını içmesini izliyorum, sonra masaya bırakıyorum. Elimi oğullarımın minik başlarının üzerinde gezdiriyorum ve yatağın kenarına oturup karımla göz göze geliyorum.

"Teşekkür
ederim." "Ne
için?"

"Tüm hayallerimi gerçekleştiriyor." Birkaç telini kulağının arkasına itiyorum. "Beni seçtiğin için."

"Yapılacak fazla bir seçim yoktu. Benim için o sendin."

Bebeklerimizi çarpmamaya dikkat ederek yaklaşıyorum ve Mariya'dan şefkatli bir öpücük çalıyorum. "*Ti amo, mia moglie.*"

"Ben de seni seviyorum, *mio marito.*"

Son.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

